

גל עזרן

זבובי בשר

תלשתי לנו צעדים קלושים כדי שתמשיכי ללכת
גאה, נקטפת, כאחרונת הבהקנים הטריים
תלשתי לנו פורמלין שישמר על אפר הקטן
צמוד לחלון, מפני ההדרף. תלשתי לה צפרן שגיה
כדי שתגרדי את הקיר השלישי. הירוט מתבצע שם.
תלשתי את יכלתנו להרשים בזכות הנטיה שלנו להבחין
בין הצדדים. גם הדגים כבר לא מתרשמים.
תלשתי לנו את חוש השמיעה. תלשתי מתחת למים.
תלשתי אותך טבולה בנוזל הגלמי, קדושה
כמו אחרונת הבהקנים הטריים
תלשתי אותנו גופים מהיזים של אבא
כדי שנפספס את השריקה המשפחתית.

גולדי

הי גולדי
כמה פשעת מבלי שתכננת
הטעות שלך הייתה שרק הסתכלת
כל הזמן רק הסתכלת
ונסית לנשם מהפה, גולדי
בלי מסננת ובלי ריסים
ולילות אנוסים
פעם היינו עפים והיום את משתדלת
ולא דרך אילון.
רק שלא תתקלי באויר, גולדי
כמה אויר יש לך עכשיו
עכשיו כשכל כך ריק

עֲכָשְׁיוּ כְּשֵׁאת נִמְכַּרְת לַמְרַבָּה בַּמַּחִיר

רַק בְּשִׁבִיל שְׁתִּלְכִי מִכָּאן כָּבֵר, גּוֹלְדִי

תִּצְאִי מִכָּאן, גּוֹלְדִי

הַפַּעַם לֹא מֵהִדְלֵת הָאֲחֹרִית

כְּדִי שְׁלֹא יִהְיֶה לְךָ פֶּתַח לְחֹזֵר

גּוֹלְדִי, שְׁלֹא תִנָּשְׂמִי

אֲוִיר שְׁכָבֵר לֹא שְׁלַךְ

שְׁלֹא תִנָּשְׂמִי בְּכֹל

שְׁתַּחֲנֵקִי, גּוֹלְדִי

פַּעַם נִשְׁמַת

וְנִשְׁפַּת לְתוֹכֵנוּ שְׁנַיִם מְלֵאוֹת זֶר חֲרָצִיִּית לְבָנֹת שְׁזוֹר בְּשַׁעֲרֵי הַדְּלִיל

וְשָׂרָת.

הַיִּיתִי טוֹבָה אֵלֵיכֶם, בְּרֹב הַמַּקְרִים

אֲנִי שְׁצָרִיכָה לְהִתְעַלֵּף כְּדִי לִישׁוֹן

לְהִמָּנַע מִשְׁנִיזֹת שְׁכִיחוֹת מְדִי שְׁלֹפְנֵי מִיתָה

אֲנִי שְׂאֵמוּנָה לְדַעַת לְהֶאֱרִיךְ יָדַי לְפַעֲלָה

אוּ לְפָחוֹת לְהִנָּהֵן כְּשֶׁמְבַקְשִׁים לְנִסּוֹת

מִסְיָמַת אֶת תְּפִקִּידִי בְּחַיִּי

גּוֹלְדִי רוֹקֵדֶת מִסְבִּיב לְבָרְקוֹן

הִי גּוֹלְדִי

כָּבֵר לְמִדַּת אֶת הַהִבְדָּל בֵּין הַד לְצֵל?

הַפַּעַם אֶהְיֶה חֹיֶבֶת לְהִתְנַצֵּל מִתּוֹךְ קַרְסֵלִי הַעֲקוּמִים

הֵם לֹא זֶהוּ אוֹתֵךְ גּוֹלְדִי, תּוֹךְ כְּדִי הַלִּיכָה

הִרִי תַמִּיד אֶת עוֹמְדַת תַּמִּיד

תּוֹךְ כְּדִי הַלִּיכָה

תחזיקי אצבעות כשאת משוטטת עכשיו

זו שכוונה חדשה, ויש קשיים בנשימה

ובתפיסת המרחב

ולך אין ברירה

אלא לספר את האורות שדולקים

רק בצד אחד של המדרכה

של רחוב ליפסקי

תבחיני במספרי הבנינים

שלא נחלף על הבית ונחזר

שלושה צעדים, שלושים

גולדי חוקרת מפלסים

גולדי נשארת בחלק שלה של העיר ולא חוצה

לא נתקלת בפוהים

הם לא יטמנו לה את הערב

וילכלכו לה את הים.

בתוך המדרכה את רק מרגישה את ההתנפצות ונחזרה

אל תשתוללי את בחברה טובה

ראי כמה שלווה את כשאת מרגישה

שלא במקומך הראוי

נוססת את אצבעות פנות הרגלים

תוף כדי הליכה את נאספת למאכל

מתאמצת מול כל פרצוף של קהל ומחנה ידים

לצדי בין הצריבות

עכשיו הם רואים אותנו טוב

עכשיו כשנגמר לנו האכר

וקזר אלינו הצל

פרימום נון נוקרה

אני מפקיעה מאתנו אגרוף בבטן השלמה
חשוב להזהר קשאנחנו משחקות עם הבריות
אני מדברת עם אמא על שזירת החרציות בשער הדליל
אני רוצה שמלה בדים שלוש שקבות
כדי שאוכל להמשיך להסתובב
להתנפס בין חריצי אור
למנע מירקות הפנים להשאר ולהשחיר
את הנסחה המולקולרית של המעלות
הן יזרחו לי מהישבן
ואמא במטה שוכבת
שלוש שקבות בדים. קרנית מפקסלת. משאבה.
בבקשה. אל תתני לי להתפזר.

בים בתוך הלילה

א.
דברתי על זה שהדגים
לא יודעים שהם דגים
מישהו חייב להגיד להם שהם דגים
כל שלוש שניות מישהו צריך לספר להם
שהם דגים ומישהו צריך להגיד גם לו
מישהו אחד ודברים בין הרגלים ובין השמים
ובין הציפה של מתן על המים לביני
הוא עוצם עיניים אני בוקה

!כלנו לבלות כל כך יפה ביחד
ואנחנו תמיד רק מבלים, שנים
אני אומרת שאנחנו צריכים לנסע לפריז ולפמפלונה

בכל פעם שאני מרגישה שהוא שכור מספיק כדי להסכים

והוא תמיד מסכים

ואנחנו אף פעם לא נוסעים.

ב.

דברת על זה שאת מפתחת

ושאת לא מבדילה בין מים לשמים

ושמלא דגים קטנים את מרגישה אותם

למטה ושאת מפתחת

גולדי במושבת העונשין

גולדי תראי

השמש חודרת בעצים

באפן שתוכלי להעריך

אף אחד מהם כבר לא מצריך

את הענותך המתונה

אם תוכלי, רק תני לשעה

לתפס את הבגדים, לסדר את התויות

אם תוכלי, מסרי את עצמך לצודקת שבפנות

ותחשבי טוב-טוב על מה שעשית

זו לא אשמתך שלא למדה אותך לתפור

אז איך תוכלי לספג ימים במקום להתייבש באויר?

תעמדי זקוּף. השגתי לך גירלנדה מנצנצת בקטבים

שתלמדי להתכוץ עם האור. לטקס את הגוף.

אחזי בעוד משתנים בלתי תלויים

ואל תחשבי על דצמבר.

נטע אלון

נשיקת פרידה

על הארץ מטפטפות טיפות קטנות של מים, כל הדרך מהמרומים ועד לנעליים של אליה, היא נעצרת מול בניין ומקפלת אותו יפה יפה ושמה בכיס. ככה. בניין מוזנח עם חלונות בלי מעקה, אחד שמסוכן להציץ ממנו החוצה, שחייבים לחיות בפנים. אליה לא רוצה שהאנשים ייפלו מהקומה החמישית או השישית, אבל לא אכפת לא משום דבר אחר שיכול לקרות להם. רק הנפילה, ההתרסקות, כתמי הדם והאמבולנסים שמטרטרים לה בעיניים בבוהק כחול, מחליא אותה לצפות בעובדי העירייה מחטאים את הכתמים, עם המברשות הענקיות והמטאטאים של שרוכי צמר פלדה.

למזלה אף אחד עוד לא נפל ובמקום הבניין שקיפלה שוכב עכשיו מגרש של חול מעוך. אפשר להמשיך הלאה. היא צועדת בין השלוליות שמתאספות ליד בתי הזונות ובתי הקפה הנטושים, שומעת את הצעקות והגניחות מתנגנות מבעד לחרכים ושום אור לא דולק. בכיס שלה יש בניין, היא לא יודעת מה קורה לבני אדם ולצעצועים שלהם כשהיא דוחסת אותם לכף היד וזורקת חזרה לאלוהים, לפחות היא לא משחק ולא כלי, היא הולכת ברחוב בשעת דמדומים ומעלימה את המלט שמסתיר את השקיעה. ככה, מצמצמת עיניים עד שכמעט ולא רואה את הפרטים של הבניין, את החלונות או דודי השמש, מרפה אגרוף שנפרש לחמש אצבעות פתוחות, ודי לה עם השרירותיות הזאת, היא לא רוצה את זה יותר, מקרבת את היד לבניין, חוטפת אותו מהאוויר בתנועה מהירה, אוספת את האצבעות בחזרה לאגרוף, מקפלת את כל הקירות באופן מסודר ומכניסה לכיס המכנסיים.

די לה מהמשוררים המתים שנכנסים לכל תנועה. אליה נעצרת בהצטלבות רחובות ויש לה שלוש פניות אפשריות, מימין הדרך אל הכביש הראשי, משמאל הדרך אל הים או ישר, הדרך הישרה מתעקלת לאט לאט שמאלה ותוך כדי ההליכה המבט שלה מתוח קדימה אל האופק. הרים של בניינים. בסוף אליה תגיע אל הים למרות שלא רצתה, וזה בסדר, כי תמיד כשבוחרים אי אפשר לדעת, אי אפשר לבחור לחלוטין, וזה לא משנה עכשיו, היא צועדת, מעבר חצייה ורמזור מקולקל, גושי בטונדות מהמאה שעברה כשעוד היו כאן חיילים, שיכלו לירות עליה אם הם היו מוצבים כאן הלילה. והם היו יורים, זה בטוח. שיחי בוגנוויליה קטנים שמציצים מפתחי הביוב, זהובים ומצמיחי שיניים. כבר אין זבובים בעולם, אין שמיים סגלגלים, אליה מעולם לא ראתה גוונים, הכול כל כך חד

וחלק, כהה או בהיר, חם או קר, עצוב או שמח, כבר אין פשוט להיות. יש לה בניין בכיס והיא מחפשת מקום טוב שייתן לה תנופה. הרחוב מתעקל מטה ובתמרו העגול להולכי רגל מוטבע ציור של כלב וחתול, כאן מותרת הגישה לבעלי חיים, האישונים מרצדים לכאן ולכאן במאמץ מסוים והחזה הקטן שואב מלוא החופן אוויר נקי, אין שום זכר ליצורים שהתהלכו פה בשעות האחרונות. כולם סגורים ומסוגרים בתוך הבניינים, צועקים וגונחים וקוראים לישועה. הצהוב של השקיעה התחלף בעומק של כולם, אפילו כוכבים כבר אין לה שתוכל לבקש מהם משאלות, הכול התפצץ.

המים ממשיכים לזלוג ואי אפשר ככה לשחרר בניינים חזרה לשמיים, אי אפשר לחזור איתם הביתה, אחרת תתפתה לפתוח את הבניין המוזנח ולהניח במקום שאספה אותו, על המגרש של החול העקלקל, והגשם כבר הפך אותו לבוץ חלקלק ככה שכל הבניין יכול פשוט להתמוטט הצידה. אין ברירה, היא חייבת להחזיק מעמד עד שייפסק הגשם. בבית שלה הבניין לא יוכל לצמוח. היא נעצרת מתחת לסוכך ונשענת על קיר מחוספס, מסיטה קצוות שיער מהעיניים, ממולה ניצבת מזרקה של קערות עגולות, כל אחת רחבה מהקודמת, מלמעלה למטה. פעם להבות נזרקו מהעמוד המרכזי ופעם תמיסת ג'לי שנסחפה ברחובות כיסתה את כל המזרקה בכתום. למזלה, היא לא נכחה באף אחד מהמקרים לכן היא עומדת באדישות מוחלטת אל מול המזרקה הזאת. סתם שקערוריות אבן שמונחות אחת על גבי השנייה. קר לה. היא פולטת פחמן חם מבין השפתיים אל תוך כפות הידיים, חמש נשיפות ארוכות ועוד אחת קצרה, במקום חום מופק רק דגדוג קצר לאורך האצבעות. פעילות של מוטוריקה עדינה יכולה לפתור את בעיית הקור במהרה. קיפול בניינים דורש ממנה מאמץ נעים, והחום חיש מתפשט בכל הגוף. יש בניינים רבים שמועמדים לחזור לבורא שלהם, בית העיריה שמדקדק מאחורי המזרקה, עם הגרלנדות הצבעוניות על הגג, מישהו חייב לטפס כדי למתוח אותן. מישהו כבר טיפס לשם, היא מהרהרת, אבל אם נורה תישרף, יאלצו לטפס לשם שוב. אולי למעשה יש גישה בטוחה מפנים הבניין, לא יכול להיות שמשעינים סולם באורך עשרים מטרים ומטפסים, רק בשביל להחליף נורה.

יש את הבניין עם הקיר הרחב שהיא נשענת אליו, שהבד של הסוויטשרט נדבק אליו מרוב חספוס, לא ככה צריך לסייד, ובכל זאת הוא העניק לה מקלט, מפלט מהגשם שלא מפסיק להתחזק ככל שהיא ממשיכה ללכת. היא חייבת להמשיך ללכת, יש לה בניין בכיס ורצון לאסוף עוד אחד לכיס השני. הרחוב ממשיך להתעקל וריח של שצף גלים כבר מבליח לנחיריים, היא לא רצתה להגיע לים. אי אפשר לחמוק ממנו. רעש של מכות עולה מהבניין שלצידה, אולי זו הטלוויזיה שדולקת בקומה השנייה, ואולי זה אדם שתכף יחטוף אגרוף בשיפולי הבטן. המכה תהיה כל כך עוצמתית ובלי משים הוא ימצא את עצמו מחוץ לחלון, ממש מתחת לרגליים שלה, הדם יזלוג ממנו אל המדרכה ויתערבב בשלולית שנקוות מהנעליים שלה, בכל מקרה יישאר כתם. עובדי העירייה יקפצו מהמחילות שלהם, עם המטאטאים האיומים ומברשות הקרצוף.

אליה פוסעת צעד אחד לאחור ומצמצמת את העיניים ככה שהיא לא רואה כבר את חוטי הכביסה, והסמרטוטים שתלויים עליהם, מותחת אצבעות מעל הראש וחוטפת את הבניין במשיכת יד כלפי מטה. הבניין מתנועע בהתרגשות בתוך האגרוף שלה אז היא מלטפת עד שיירגע. עכשיו כבר לא קר לה. במקום בניין נותר משטח דשא אפור, היא מקפלת אותו יפה יפה ומכניסה לכיס הריק במכנסים, ממשיכה לרדת ברחוב ומרגישה איך סוף סוף המשקל באגן התאזן. מעבר לכביש משתרע חול, על הרקע השחור של האופק כתמים של צבע מרחפים, היא חוצה ומתהלכת על החול עד המפגש עם המים. בין הגלים אנשים מחליקים ימינה ושמאלה עם כיוון הרוח, אוחזים במצנחים קטנים ורגליהם מהודקות לגלשן. הם צוחקים, כל פעם אחד אחר, הטיפות מתמעטות. החום כבר התפשט אצלה בכל הגוף וחיוך דק זורח לו בין השפתיים. היא לא רצתה להגיע לים אבל דווקא כאן פסק הגשם. הצחוק שבוקע בין הגלים הופך למקהלה ושני עננים גדולים מתרחקים אחד מהשני. אליה מכניסה ידיים לכיסים, מוציאה את הבניינים, אחד בכל יד, דוקרת נשיקת פרידה ומכוונת לשער שנפתח בשמיים, נוטלת תנופה וזורקת אותם חזרה לאלוהים.

דלת ברזל, לנקוש, לא מצליח. מצליח לנקוש אבל לא מצליח לקבל מענה. שער פלדה מסולסל נפתח בדחיפה, לפני כן רחוב מעגלי שיטוט של העיניים, לפני כן קמתי מהרצפה, מההתנגשות הכמעט סלפסטיקית עם הבחורה והשלולית. זו היא לא רצפה, אלו מרצפות, זה בלוקים קטנים בוורוד וצהוב ואפור, זו הייתה מדרכה. רגע, מההתחלה, מהסוף, לחזור לנקודת הפתיחה, דלת ברזל.

לא רוצה לים, לא רוצה לחו"ל, לא רוצה הרבה אבל צורך המון, צריך להספיק, עם התיקייה הגדולה של העיצובים שנישאת על ידי ידית פלסטיק אדומה, דומה לזו של שיעורי הציור ביסודי רק בקוטר אחר. עם פתק מרובע תחוב בכיס של הג'ינס, בלי ריח של סיגריות צריך להיות נקי כמו השרטוטים, בלי קווי מתאר עודפים, בלי קו שחור מפריד בין התלבושות והרקע. ריינס עשירים ושלוש. כל עיצוב מופרד בניילונית חלקה, שרבוט פנורמה של תצוגת אופנה בשלושת צבעי היסוד על בריסטול משובח מאתיים שמונים גרם. לחפש אלית עיצובים, בניין מגורים. חזרתי יותר מדי. צריך להריץ לגולל הלאה.

דלת ברזל. אני נפלט החוצה מהדלת האחורית באוטובוס, לא יודע אם זו השכונה אבל הפרפור בבטן מתחיל, אז זה כאן, אני מרגיש את זה בהינתקות המהירה עם המעקה הקר. הרגליים נשמטות עוד ועוד מדרגה והמבט משתאה הלאה אל האופק, עבודה, ולא סתם, אלא אחת כזאת שממנה רק מטפסים. אני יודע שאני מסוגל לטוב ביותר, יש לי אצבעות שעושות קסמים, וכסף הופך לזהב אם רק רוצים. לי זה יכנס לרזומה של החיים. ליאור בן ישרון למטה על החתום ותאריך קטן בראשית הדף משמאל. לפני כן צריך לנקוש בדלת ולהיכנס אל הסטודיו. לפתוח את התיקייה לפרוש את העיצובים, לראות אור זורח מהאישה שבטוח כבר מבוגרת ותשוקה שתפרוץ ממנה, כן, אתה, כן, רק תחתום כאן וכאן. וכאן.

לנקוש. עדיין אין מענה, הבחורה שחצתה במהירות את הרחוב הלכה בשולי המדרכה אל תוך המתחם של תחנת האוטובוס, הוא לא היה ממוסגר בסוכך פלסטיק ולא היה לו קיר שמסביר אילו קווים עוברים בתחנה. היא לא יכלה לדעת. התנגשות צדית. הבחורה בשני קילומטר לשעה ואני ב-0.1, ממש זוחל למטה מהאוטובוס, אבל עדיין על שתי רגליים. הידית האדומה ניתקת מהיד שלי ומושלת מטה, אני מזנק לעברה, מתחלק, פוקח עיניים, מהחרדה הן נעצמו, פותח עיניים והבחורה מעלי. מה אפשר כבר להגיד, איפה לשים את הידיים, האצבעות מגששות מוצאות את הדבר, נלפתות בתוך ידית הפלסטיק של התיקייה. הכול בסדר, מצאתי אותה. הבחורה עדיין מעלי והיא לוחשת צחוק של הנאה. אומרת זה טוב ליפול זה סימן טוב, סימן שמשוהו חדש מתחיל, זה קורה תמיד בטלוויזיה. אז לא אמונה טפלה. אני כמעט בטוח שהיא רצתה שאנשק אותה.

דלת ברזל. מאחוריה לבטח ניבט סלון מעוצב בכל טוב טעם ואיננות. כניסה צדדית למשרד ובו תרשימים וציורים תלויים. בובות ראווה עם התלבושות שטרם הותאמו לדוגמניות או למידות להפצה.

לבחורה קוראים שירה. היא הסבירה שהיא נורא מיהרה כי אח שלה ילד, הוא לא בדיוק ילד כי הוא גבר אבל נולד לו תינוק, וחס וחלילה שלא אחשוב שבלי כוונה או מלילה בהול מהיכרות ראשונית, כי זה קורה לכל כך הרבה אנשים והנה היא בת שבע עשרה וההורים שלה בני שלושים ותשע והכל טוב ביניהם בינתיים, לרוב. היא לא רוצה לדבר על זה אבל מדי פעם קוטעת את עצמה כדי לצחוק ולנשוף על קצוות שיער שנכנסת לה לעיניים מהפוני. לא מביאה את עצמה לקום ממני, לעמוד שוב על המדרכה. רציתי להגיד לה שאפשר לדבר על זה אחרי שאסיים את המשימה שלי, את הדבר שבשבילו באתי, כי קמתי מוקדם ונסעתי באוטובוס חמישים דקות בפקקים, וגם יד המקרה יכולה לחכות לזמן יותר מתאים. אחרי שהמשיכה לפרט על היחסים בין אח שלה ואשתו או אם ילדיו, נכון לשעות האחרונות, אמרתי פתאום, קטעתי אותה בקול סמכותי נוראי "אני חייב להגיע למשרד".

היא ממש התפקעה מרוב צחוק, למרות שאי אפשר ממש להתפקע מקלישאות שחוקות.

לפני כן היה האוטובוס הצפוף. אחרי ששילמתי לנהג שמת לי לב שיש רק שני מקומות פנויים, וגם הם היו ליד אנשים אחרים, אף פעם אי אפשר למצוא ספסל שלם פנוי אם יש יותר מחצי מהאנשים שהאוטובוס יכול להכיל. זו תאוריה, כן. זה יהיה המחקר הקטן שלי, לבדוק את העניין בכל יום שאסע הלך וחזור מהעבודה החדשה שתהיה לי בריינס עשרים ושלוש. אני אהיה מעצב בגדים ואקבל משכורת ועל הדרך אפרסם איזה מאמר על נוסעי האוטובוס והתנהגותם המסוגרת. אני אשאל איך לא נוצר איזה חוק שלא כתוב בשום מקום אבל ידוע לכולם, שכל אדם שנכנס לאוטובוס חייב להתיישב במושב הריק שהכי קרוב אליו, גם אם הספסל שמאחוריו ריק לחלוטין. המסקנה תהיה שזה בגלל שאנשים נגעלים אחד מהשני באוטובוסים כי ריח של זיעה תמיד עומד באוויר. לא יודע אם תמיד, אני צריך לבדוק את העניין.

אני דופק שוב בדלת, כמה פעמים ברצף, חכיתי מספיק זמן מנומס בין נקישה לנקישה. נגיד שאלית הייתה בדיוק במקלחת כשרק הגעתי והייתה עליה רק מגבת בנקישה השנייה אז היא לא יכלה לפתוח ככה, ובנקישה השלישית כבר התלבשה וייבשה את השיער, ועכשיו היא מתאפרת כי היא אישה רצינית שמנהלת סטודיו מכובד ואי אפשר לעשות ראיון עבודה בלי להיראות כמו שחייבים להיראות.

שירה שכבה מעלי כשיד אחת נשענת על האמה והשנייה מנופפת מעלה ומטה בזמן שהיא מדברת. היו לה עיניים ירוקות אני חושב ובטוח שכמה נמשים על האף, גבות חזקות שהיא מסדרת רק באמצע. היא בטח כבר הגיעה לאח שלה ולתינוק החדש ואולי היא תציע שיקראו לו ליאור, כי היא בדיוק נתקעה בי ברחוב והגורל מכתוב לנו הרבה דברים וכדי לעזור לגורל צריך להבחין ברמזים ולפעול בהתאם. יש סימנים שמשוה טוב הולך לקרות וזה לא מספיק רק לחכות לגורל שיעשה את שלו. צריך לתפוס את ההזדמנות. שירה לא שאלה עלי שום דבר, היא לא חשבה שזה הכרחי, העובדה שאני הייתי זה שריכך לה את הנפילה למדרכה הספיקה. הייתי חייב לשמוע על היום הדי רגיל שהיא עוברת כדי שלא נפספס את מה שאמור לקרות. בשלב מסוים לא יכולתי יותר, הייתי חייב להגיע לפגישה, אפילו לא ידעתי אם באמת ירדתי בשכונה הנכונה. ואסור לאחר.

עכשיו אני מקיש באצבעות מאוגרפות על דלת הברזל ומחכה.

הרמתי את הראש, מנח הגוף חזר למאונך. השמיים מעליי, העמוד של תחנת האוטובוס לצדי וריינס עשרים ושלוש ממול. בדיוק מול העיניים. הלכתי קדימה ממוקד מטרה, דחפתי את שער הפלדה ונעמדתי מול הדלת. קצת דפק לי הדם בכל הגוף אז בדקתי שהתיקיה לא התקמטה ושכל הסקיצות באמת בפנים באותו הסדר שארגנתי אותן בבית. נקשתי בהיסוס. שוב ושוב. עכשיו אני נוקש באגרסיביות. אישה פותחת את הדלת, אני קולט את צבעי הפסטל של הקירות ונברשת כסופה, לא, בצבע נחושת.

אלית מתחילה לדבר: "כבר תרמנו".

אני רוצה להביט באלית או באישה שאמורה להיות אלית רק לעוד רגע קטן, להסביר, להגיד שלא מה פתאום הרי קבענו. אני חכיתי ואם יש איחור זה כי איחרת לפתוח אבל אני תמיד מוכן.

"זה אני, ליאור". אני מזכיר לה "קבענו ראיון".

היא משפילה מבט לנעליים שלי ומגלגלת באיטיות חזרה לגובה העיניים, בוחנת, אני גאה בגוף שלי, במכנסיים החדשים, לא יותר מדי צמודים, אולי אפשר לראות, החגורה קצת מבריקה, פשוטה מדי לא מתיימרת, בצבע שחור, סולידי. אלית מבליחה חיוך משועשע וחוזרת להרצין.

"בן כמה אתה?"

"עשרים. תכף, זאת אומרת, עוד חודשיים אני כבר בן עשרים."

הדלת מתנועעת קדימה ואחורה ביד שלה, ניעות קטנות. אני חייב כבר להיות בפנים, להיכנס לבית, להיכנס למשרד, לשבת מאחורי השולחן.

"קבענו ראיון." הפעם אני לא מסביר, אני מציב עובדות, אם משהו נקבע הוא צריך להתקיים. היא מבינה את זה, אומרת בסדר, בוא נראה מה יש לך, נכנסת כשהדלת פתוחה. אני נשאב לתוך הסלון. כל חפץ ממוקם על חפץ אחר בהרמוניה.

נכנסים למשרד, אני יושב בכיסא, אלית מסתובבת מעלי, מה אפשר כבר להגיד, איפה לשים את הידיים, אני לוקח את התיקיה שלי ופורש את העיצובים על השולחן. איך זה שחוץ ממנה אף אחד לא גר בבית הזה? אולי כשאנשים בונים משרד בבית הם מחייבים את שאר המשפחה להסתלק כשהם עורכים פגישות, זה לא מקצועי לנהל עסק כשילד בן שלוש מסתובב בסלון ונתקל בקירות. אבל איפה הצעצועים שלו, לא ראיתי מעקה בטיחות שחוסם את המדרגות לקומה השנייה, ולא סוגרים קטנים לדלתות בארון. מחוסרת זאטוטים.

"יופי", היא אומרת "נחמד מצדך." אני לא מבין מה עשיתי אולי איזו מחווה, שנתנה לה הרגשה טובה. כן, אני ידעתי מההתחלה, גם הדם שלה זורם מהר נוהר בעורקים, אני בפנים. היא יוצאת מהמשרד ואני חושב, נטפס אולי, נדלג לחדר השינה, זה לא אתי זה לא מקצועי, הנעליים שלי לוחצות מהמים הספוגים והשרטוטים מפוזרים. אני הולך אחריה והיא בכלל עומדת ליד הדלת ופולטת כל כך מהר, בנינוחות, "תודה."

מה?

שירה עכשיו לבטח מתרוצצת הלוך ושוב מהסלון למטבח, להביא ליצור שנולד דברים. זה מה שצריך לקרות היא אומרת לעצמה, ככה מתנהלים. הגורל הביא אותה באיחור לבית של אחיה ועם זה קצת אשמה אז עכשיו צריך לשנע בובות מובייל רכות, למלא כוסות, לחמם חלב, לא, הוא בעצם עדיין יונק. אולי היא מכינה תה חם לשאר האורחים.

אני אומר: "אלית", והיא יודעת שזה השם שלה, לא מתרגשת בכלל, התיקיה שוב ביד שלי ונתם של דיו מטפטף לי על האגודל ואני לא מוכן ללחוץ לה את היד שלא אלכלך אותה, מספיק שהרושם שלה ממני הוא פחות מנפלא. השמלה שלה מתנפחת כמו אוהל. אלית עוד לא ראתה את כולי, יש לי קסם באצבעות איך היא לא מבינה. הדלת נפתחת, נוצר חרך קטן, הדלת נסגרת, מסתכלת עלי, מגחכת. אני לא נשאר בלי תשובה רשמית אבל היד שלה שמושטת זה לא ליד שלי היא מכוונת, היא מצביעה. דלת נפתחת ואור שעבר כבר פלטת צבעים מחם לקר גורם לי להבין שאני שם הרבה זמן, השמיים נצבעו סגול. אני לא מצליח להוציא עוד מילים.

תחנת האוטובוס עוד כמה צעדים, צריך להזיז את הרגליים קדימה, הליכה קלה והראש מסתובב, סלסולים של שער פלדה כי לא רציתי הרבה, רק להסביר לה, רק להיכנס עוד פסיעה שוב לתוך הבית. היא נעלמה מאחורי הדלת הטרזקה. עכשיו צריך לחזור, לעקוף את השלולית, להמתין לאוטובוס, אם אגיע שוב מחר יש דברים שישארו כמו שהם ויש דברים שייעלמו.

מרים אבשלום

בחיפה

אני נוסעת לחיפה

ברפכת

כלם מתלבשים יפה יותר.

נוסעת למושב הגרמנית

לראות אם אתה שם.

אני בחיפה

לא בוקה.

עוד נסיעה אחת קזאת

ואני אוכל לנסע גם לבד.

למושב הגרמנית

אני באה לבד.

מצפה להיות אתך.

חלמתי על עץ זית רזה
וגם על שיח מטפס שעוטף אותי בקוצים.

הולכת בחיפה
יודעת שאם אסתובב
אראה את הים
אני לא מסתובבת.
בכל מקום תלו לבבות
שכחתי שיום האהבה.

נוסעת חזרה לירושלים.
לא נוסעת למושבה הגרמנית
אני יודעת שאתה שם
וזה גורם לי לבכות.
בירושלים אני לא בוכה.
אולי אסע שוב לחיפה.

הבית של ההורים

הבית של ההורים שלי תמיד מלא
ילדים קטנים רצים, קופצים, צוחקים וגם בוכים
חלק מהם האחים הקטנים שלי
חלק מהם אחינים
אבל אין הבדל, הם כלם ילדים והם כלם שלנו

הבית של ההורים שלי תמיד מלא
כל כך הרבה חלונות פונים לכוחנים שונים
פולם פתוחים ורק אחד סגור
תלוי באיזה צד יושב התינוק שפולד אחרון

ותמיד חם, לפעמים יותר מדי

הבית של ההורים שלי תמיד מלא

צלחות עמוסות באוכל

וסוגים שונים וצבעים וריחות

ורק הושטת יד וכבר שבעת

עוד שוט של וודקה בטח יפנה מקום

הבית של ההורים שלי תמיד מלא

יש טלויזיה עובדת בקול גבוה

יש מישהו שר במטבח

אחד צועק כי אחד אחר לקח לו את המשחק

ובתוך הרעש הזה יש מלא שקט

הבית של ההורים שלי תמיד מלא

וטפו, טפו, טפו

חמסה, חמסה

אנחנו לא מרוקאים אבל

עין הרע, שלא נדע.

מוצי'צ'קה

מאז שנולדתי אני ציפור.

קשבעלה של אניה היה בחיים

היה הראשון לקרא לי מוצ'צ'קה

ואהבתי.

קיעקעתי על העורף צופית

שידעו כלם שזאת אני

מוצי'צ'קה.

חלמתי שאני על ענף גבוה

אורבת

לזהב מנצנץ

אני ילדה הולכת תחת עץ

מחביאה עגילי זהב בידיים קטנות

תופסת תלתלים צעירים בצפרניים ארכות

צורחת – רע, רע, רע.

וכשהתעוררתי נזכרתי

אני לא עורבת

ועורבים לא תוקפים ילדות עם עגילי זהב

וקראו לי מוצ'צ'קה

ולפעמים רק מוצ'.

* מוצ'צ'קה- ציפור בג'והורי, שפת יהודי אזרבייג'אן.

* מוצ'- נשיקה בג'והורי.

שתיקתה של צלמית פריון

תראו מה עשיתם לי,

רק תראו עומדת כך מול מבטכם השופט

תראו אותי כאן במקרקז

המוקד זו אני

מעגין, מושך, מסקרן

רק תראו הנה אני,

עומדת כך מולכם

ללא יכלת לפצות פה

את הראש כָּבַר החבאתם לי

אָפְלוּ הַיָּדַיִם כָּבַר שְׁבַרְתֶּם

הִנֵּה, קִבַּלְתֶּם מָה שְׂרַצִּיתֶם מִמֶּנִּי

נְכוּן??

כָּל שְׂרַצִּיתֶם הוּא גוֹף שְׁבוּר

חֲזָה שׁוֹפֵעַ

בְּטֵן שְׁתַּכִּיל רַחֵם שְׁיַכִּיל צָאצָא שְׁיַכִּיל

תַּחַת, אוּוּ אוּוּ, זֶה לֹא מְנַמֵּס לְהַגִּיד תַּחַת

תַּחַת! מְלֵא, עֵנֶק, שְׁיִהְיֶה מָה לְתַפְסֹס!

הִנֵּה תִרְאוּ,

הִנֵּה אֲנִי הַגּוֹף הַשְּׁבוּר הַשְּׁלֵם שְׁלַכְּם

הַגּוֹף שְׁמֵלֵא בְּמִקְוֹמוֹת הַנְּכוּנִים

וְחִסַּר בְּמִקְוֹמוֹת הַמִּתְרַיִם

הַגּוֹף הַזֶּה שְׁלֵא יְכוּל לְדַבֵּר

שְׁלֵא יְכוּל לְהַגִּיב

הַגּוֹף הַזֶּה שְׂרַצִּיתֶם

גוֹף מוֹשְׁלָם

עֲשׂוּ בִּי מָה שְׁתַּרְצוּ.

אָרוּחַת חָג

בְּחֵלֶב אֲמִי מִתְבַּשְׁלֵת

וּמִבְקָשָׁת לְשִׁתּוֹת אֶת דָּמָה.

מִנְחַת קְשׁוּרַת רַגְלִים וַיָּדַיִם

תַּפּוּחַ אָדָם בְּפִי.

בְּשִׁבִּילָה. בְּשִׁבִּילִי.

כָּבַר סִלְחֵתִי שֶׁהַעֲבִירָה אֶת הַחֵלֶב הַלְּאֵה,

שְׁלֵא שְׁמַרְהָ,

כְּדִי שְׁיִהְיֶה לִי כַּשֶּׁאֲזַדְקֵק לְנַחְמָה שְׁלֵה,

כְּשֶׁאַרְצָה לָשׁוּב אֶל חֻקָּה
וְלִינוּק מִחַזָּה.
וְעֵדוּן, יוֹדַעַת אֲנִי
שֶׁתִּתֶּן לִי לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרָה,
וְלִשְׁתּוֹת מִדְּמָה
כְּשֶׁחֲלַב כֶּבֶד אֵין לָהּ לִתֵּת לִי.

מחשבות על צבע

א.

יוֹשֵׁב עַל הַמְדַרְגּוֹת בְּרִסְקוֹ מְחַכֶּה לִי

אִמָּא רוֹאָה

אֵיךְ הוּא נֶעְלָם בְּצֶל

וְאוֹמְרָת: מִיִּמּוֹ אֵי קִי

אֲנִי לֹא רוֹצָה לְחַשׁוֹב עַל

וְהִיא מְכַרִּיסָה אוֹתִי

חוֹשֶׁבֶת עַל צֶבַע

בְּוֹדָאֵי לֹא כְּמוֹ שֶׁהִיא רוֹצָה

חוֹשֶׁבֶת עַל צֶבַע

עוֹר כֶּהָה יוֹתֵר עִם כֶּהָה פְּחוֹת

חוֹשֶׁבֶת עַל צֶבַע

וְחִבּוֹר

הִיא מְזַהֵרָה אוֹתִי, הוּא שְׁחוֹר

מִבְּלִי לְהַגִּיד לָהּ גַם אֶת

מִשְׁתַּלְבֵּת בְּצֶל הַמְדַרְגּוֹת.

ב.

אֶתָּה אוֹמֵר לִי שְׂאֲנִי רוֹסִיָּה,

אֲנִי יוֹדַעַת שְׁלֹא

תִּרְאֵי אוֹתְךָ חוֹזֵר וְאוֹמֵר

את ממש רוסייה
ואני אומרת שלא
את ממש מריחה כמו רוסייה
מדברת כמו רוסייה אני אומרת שלא
רוסים קוראים לי ערבייה.
ג.

בנצרת עלית כלם רוסים
כלם
גם האתיופים.

ברבי

והיא היתה הברבי שלי,
וקראתי לה דניאל
והיו לי גם ברבי בן
ולא קראתי להם קן
לאחד קראתי רוני ולשני דוד
מעולם לא שחקתי בהם בעצמי.
אחי הקטן שחק עם הבנים
ואני עם הבנות.
ולפעמים הסכמתי שנשחק במכוניות.
וגם שחקנו בברביות שנוסעות במכוניות.
ונהנינו לשחק ולבנות ביחד בית מקרטון לברביות.
וכשמישהו היה בא לבקר אותנו
אני שחקתי לבד עם הברביות
ואחי הקטן עם המכוניות
ורק רוני ודוד ישבו על המדף והסתכלו.

ירקוני

חֲצִי הָאֵי הִירְקוּנִי
בְּסוֹף שָׁל
חִבּוּר אֲדָמָה וּמַיִם
חוֹל יָם וְחוֹל נַחַל
זֶה עַל זֶה
בְּקִצָּה שְׁפָר הִירְקוּן
שָׁם מַלִּים וּמַיִם אֶחָד הֵם
הַכֹּל
ג
ש
פ
ה
לִּים

אוּלֵי זֶה פּוּרִים

הִנֵּה אֲנִי מִחֲפָשֶׁת
לִילְדָה
יּוֹשֶׁבֶת בְּחֵיקָךְ
רֹאשִׁי מִנַּח עַל חֶזֶק
וְאֶת מִבִּטָּה
לֹא עָלַי, גַּם לֹא עַל חֲפָץ מְסִים.
מִבֵּט בּוֹהָה. מֵרַחֵק.
מִלְטָפֶת אֶת שְׁעָרַי. אֲנִי
רוֹצָה לְשִׁתְּחַבֵּקִי אוֹתִי.
גּוֹפֶךְ חֵם וְלִי קָר.

אֲנִי מֵרִיחָה כְּמוֹ
מֵאֲפָרָה. אֶת לֹא אוֹמְרֶת כְּלוּם.

את מזיזה אותי.

עצמותי דוקרות את ירכיך. את.

לא אומרת כלום.

פה רכה

יכולתי לישון עליך

לא להרדם.

תמיד חלמתי לשבת חבוקה בתוכך

איך זה מרגיש?

קשגופך וגופי נוגעים זה בזה.

לא נגענו מעולם

ולי לא הייתה אשה אחרת

איך זה מרגיש?

מרגיש שפורים עכשו

ואולי זה עוד חלום.

1

פתאום אתה מגיע. השמש מחממת את קצות העולם אבל החושך (ומה שהוא מביא אתו: מבט עמוק יותר בחפצים, תחיבת ידיים לכיסים, שתיקות-מציאות, סחרור ירח במעגלים) גובר ונדמה שכפות הרגליים שלך אדומות מהרגיל. אתה מחפש נקודה נוחה להביט בה ומוצא דפים. אחר-כך אתה מתבודד, מוציא קולות של פעם הייתה כאן. בינתיים אני חונט ספה בסדין לבן ומפזר חפצי-לב. אתה חוזר מהמקום, מצר. על המראה הותרת אלפי טיפות מים עומדות ואלפי הפנים שלי בהן מדברים "תגיד תגיד תגיד". אתה כבר משתטה עם הפנטזיה, החזה מתנפח ומתרוקן מתוך הרגל. בסוף אנחנו מתכחשים לעצמנו, מכבים את האורות, דוממים. בבוקר אני מתנהל חרישית: מגלגל טבק בנייר חרישית, בוחש בקפה חרישית, מתמקם מולך חרישית. הגוף המונח קולע עצמו בעצמו נצרים נצרים. האם הגוף נסער לגעת בגוף.

2

על הקו ביני ובין העולם אתה אומר דברים על חבל שזה קרה רק עכשיו, מתקדם רגע לעברי, עוזב, רוח מרעידה מפתחות התלויים מחור מנעול כאילו היינו מעבירים אויר בינינו, נתנים לזמן עד שהצליל מונח מולנו, שוכן בין שניים מפתחות, אנשים ("פורש מבט רשת לצוד כל מה שנגיעה") להטמיע בהם זיכרון תאי. כששאלת אותי "מה אעשה מחר?" כאילו היינו סמוכים לדעת מה בצד השני.

3

עדיין לא כתבתי לך. אולי בהיעדר נברא דבר. כלומר, רק אנחנו רואים את מה שרואה אותנו ולא מתקרב, אתה מבין, אתה מבין: הגוף מתמקם על רקע החלון, אני רואה את הגלים של התודעה שלך משתפכים עד לעולם, ממני והלאה. אחר-כך אתה מביא זעם על המבט-המוכר-לך שלי אבל מה לעשות כאן אם לא לעבור, כלומר דלתות, עונות, מלים. אור נופל על הקיר ומסמן משולש דוד, לא מכולם אתה הולך, יש מרחבים שבהם אתה מתרחש (הזיכרון איננו מרחב). למה אתה משמיע צלילים כאילו היו כלי כי "הכול כלים".

4

בכל מקום היו כפות ידיים. כפות ידיים. כפות ידיים. כפות ידיים. כפות ידיים. כפות ידיים.

5

אני רוצה לדבר על האלימות של כוח המשיכה. לשחרר אויר מתוך הנגיעה כך שהחיבור יהיה נקי. הייתי מתפרפר עד-עולם כדי לדעת ניקיון. ציפורים עושות אותי נופל מהגג, מתלחשות, מעבירות מטענים על חשבוני. אחר-כך אני צועק – המדרגות עלולות להתפרק ומוציא סיגריה. העשן הוא היחיד המניח את הדעת כיום, היצירה הפתאומית שהוא. כלומר, חומר בא-עולם ממני ואין בי שליטה על הצורה. מניח את הדעת. אבל מה יגיד העשן היפה כמו אינטואיציה. מה תגיד האינטואיציה (זה מתחיל מול המראה: קודם כל עליך להכיר במציאות של המראה כמציאות היחידה המשתנה, אחר-כך תוכל לראות את שורש העניין, הוא המבט). ודוד, מה חשבת כשצילמתי אותך משתחרר מלים על ספר (כיווץ הגבות שלך כנגד האמת כמו איש המרים יד לכסות על השמש, כמה עדנת-נפש ואלימות בתנועה). מה חשוב יותר מהבירור של האור (הבירור של החושך) ומה שביר יותר מהדברים שנאמרו. לכן הגילוי מתקיים בינינו רק בצליבת מבט, יש בירור, יש מבט מפענח ומתפענח ונותר.

היינו בבית כך שהיינו רחוקים מהים (תמיד אנחנו ביחס לים). כל מה שיש הוא מה שנענה למבט שלי. אבל היינו בבית, תריסים מזוותים עשו את הרצפה פסים-פסים (האם הם "כאן-ועכשיו"?), משאית הרימה רעש לסלון, קפה בעבע הלאה מהכוס, כל החדר בעבע הלאה מהכוס. השתיקה הייתה מקצרת דרכים אל האמת, אבל דיברנו. רגע לפני הסוף צילמתי אותך עושה תנועות לעולם.

מלים באות לעולם כאילו במקרה, כאילו יש "מקרה" ולא רק מחשבה אודותיו, אנחנו מאמינים ב"מקרה". אנחנו מאמינים שיש דבר מה קיים בזמן ובמרחב שמתרחש מתוך התרחשותו. אחר-כך אנחנו מדברים על הדבר כאילו היה, עושים שימוש בשפה, כלומר, מבתרים את המחשבה. מתקודדים בשר ונפש. ואתה חושב שאמין לריקוד הנירוטי של החוויה שלך. יותר מכך, אתה חושב שארצה לשבת ולהביט בך מרקיד את השפה. דוד, בוא נניח לזה.

ישנה עובדה: התייעוד חייב להיות אינטואיטיבי. כלומר, מתוכו מגיעות צורות התקיימות חדשות. במקומם של מבנים מורכבים (ודיוקה של הארכיטקטורה הפנימית שלהם) ניצבת תחושה, והיא "ידיעת הידיעה". רק איתה אני רוצה ללכת אל תוך השדות הלבנים של המציאות שנמצאת בתוך המציאות.

שוב נגמר נובמבר. איך לא הכרתי בגויעתו המהירה כהרף עין, לא יכולתי לדעת שכל רגע יגמר נובמבר. יסלח לי נובמבר, יסלחו המים החמים. אני מודה – חייתי בנובמבר. אין לי הוכחות אבל ישנו הזיכרון. אתה לא זוכר שום-דבר, לא היית בנובמבר. לא היית במוזיאון של נובמבר. הייתי במוזיאון של נובמבר, על הקירות הם תלו צילומים שחורים ומהתקרה השתרגו שלשלאות-עננים ועל מדף לבן עמדו ספרים לבנים. אתה לא זוכר שום-דבר. אני זוכר, הייתי בנובמבר. מלבדי היו שניים נוספים, לא התמצאנו, נדמה שביקשנו יציאה, הבנו לדבר. שום-דבר אתה לא זוכר. אז איך יתכן שאני כאן אם לא הייתי בנובמבר. אני זוכר לילה אחד, הבטתי באורות על כביש, הרחוב הריק נועד להתמלא בנו, המיטה נועדה לגעוש אותנו הלאה ממנה נשימות ספורות בלבד. בבוקר היינו שניים, מה ידענו עלינו, לא חשבנו על נובמבר. בנובמבר תרים שיכור ברחוב – גם הוא יביא דיבור על הקיום. לא היית בנובמבר, אתה לא זוכר שום-דבר מנובמבר. היה נובמבר ואני הייתי בו. אני זוכר שפתחתי אלף חלונות, נעלתי. אני זוכר. מתי זה קרה אם לא בנובמבר. למה אתה מתכוון כשאתה אומר "קרה". אני מתכוון לזיכרון, אני זוכר נעליים גוררות שרוכים רטובים, אופניים, יד נוגעת יד נוגעת גשם. וההתנגדות העיקשת לשאת מטריה – אותה מכירים בודדים – גם עליה יש לדבר כשמדברים על נובמבר. אבל לא היית, לא בנובמבר. אל תדבר על נובמבר כשם שאתה מדבר על אחרים.

חטולה התערבה בפגישה האחרונה: מביטה בי ושואלת על מה כל זה. רגעים ארוכים מבקשת לעמוד על העקביות של הקרקע בטפחות ידיים, משתלחת בדופן הספה, מתכווצת אל זרועות שאיננה מכירה. ומוסיפה להביט ולשאול – איך יתכן. מטמיעה את הגוף בצמר של בטנת הז'קט שלך, חוקרת את המעשים שעוללת בנו. היא התקרבה בשפיפה כשקטפת חוטים לבנים מקרע ג'ינס. נבהלתי, האם אינך דבר מלבד כלי.

כפוף. נדמה שהוא מהדק אדמה בעציץ, תוחב אצבעות אל תוך מה שעתיד להיות קרקע ומהדק, ושב ותוחב והופך ומהדק, וחוזר, הופך ומתהפך באדמה. מלבדו עוד בחור אחד (עֵד) רואה אותי רואה ומשתהה רגע טרם הגב יזדקף – ובאשר לפרחים, להם אין גב (כולם פנים), טרם יעלו ריחם לפני – ואף-על-פי המבט המתרחף, לא יכולתי לסרב להזיה שהיא המציאות הנוכחית ויש אמת בדבריה של המדרכה המרימה ראשה לראות.

12

נזכרתי בטיפות שניקדו את המראה ובעיניי המביטות בי-עצמי. ישנם שקרים אולם בין הירח וביני כל האמת. התקדשות תחת מים היא דיבור עם הירח ובתוך המים אני מצייר: אני מוכן להיות "כסא בשר ודם לד'". אני מוכן לשמוע את המוסיקה של הכסא לד'. אני מוכן לשרוף את הכסא לד'.

13

אתה מסתכל בי ולא מבין למה המבט הוא ה' ת כ נ ו ת

14

חיממתי מים כדי שאוכל להרטיב את הגוף, ועד החום בוללתי אצבעות במים אחרים – קרים, מסואבים, בעלי היסטוריה – שלפתי כוס אחר סכין אחר כפית, שוב לא ידעתי אם ללכת או להישאר, והייתי כירח במקומו בשעה מסוימת, ושוב לא ידעתי מתי נדבר כבר על מה וכמה צלחות ישברו ברבות הימים שלי מסיר נפש משפה.

15

עליי לתת זמן למציאות, לא לדחוק בה להתרחש. מים מחלחלים אל פנים הקיר ומעלים בו רטיבות ירוקה וגם זה זמן. עד שהבאתי עצמי למבט חף כל-כך אתה נעלם כמו חפץ, דממה מאסיבית של מי ששומע – "איפה המפתח איפה המפתח" – ולא מראה את עצמו, בעוד שנים אכיר אותך לבטח אבל הכול מועד לפורענות-ענן, ראשו תלתלים עיניו אחת אחת (הייתי רוצה שיכיר כל מתג בבית הזה).

16

מתי נדמה שמים מאדים עצמם רק כדי שמישהו ידבר על העדרם?

17

בסוף נהיה מספיק ציפור לשקול את האפשרויות הזרועות בכל מקום שהכרחי להביט בו (בכל מקום). אני מסתכל במים כדי לברר מתוך מה פכפך הרצון להעלים את עצמי ורואה איך הקור משנה תנועות בעולם, ומה לך ולי לתת מלים – תגיד – אם בכל מקרה "מחר".

18

רגע לפני ששמש באה התכנסנו אל תוך השורשים רגע לפני ששמש באה. בצהריים היינו חומר אחר, נקי יותר. אין הרבה על מה להניח את הראש היום, זונחים את השליטה בהיתכנות, נותנים לצורה לקיים את כל ההקשרים שיש בצורה. אני לא מצליח לדבר על מה.

19

כתבתי על הלוח שבו כתובות השאלות: מתי אדע לטפל ב"קו ישר עם חריגות"? וחזרתי אל הספר המונח בין הסורגים חוצבים בכל רגע את הפנים מן החוץ.

כשאני שמוט על ספה להתקפל אל הביני כמו לטעת אותיות בחצר ביתו של מי שעזב הכול (לא אמר דבר), נדמה שהפחד לראות את "הדברים כמו שהם" עושה אותי בעל-כיוון. כתבתי שיחה כדי לדבר אותה: למה באת? מה מונח בכיס שלך? אתה רואה אותי? כמה פעמים "זה קרה"? גם אתה חושב? גם אתה חושב? וכו'.

21

ציפור-זמינה קוראת "מה התועלת מה התועלת אני צריכה לזכור להסתכל בשמים" כאילו היו בפניה רוחות עומדות, מקשיבות, מבינות ללבה, נעשות לבה. ולא קשה להיטלטל: סבך עלים שועט באלנבי, אורות ברורים ומיטה, ספה דוממה. שקט תלוי מעל רחוב ומפיל את מי שמוכרח להשלים דרך פשוטה מתוך מחשבה על "מה אם", אבל דווקא בבית מתחוללת התפנית: גם מיטה יודעת להדהד.

22

"קו ישר עם חריגות" הוא קו ישר.

23

כתמי-היסטוריה באים בלי סדר ברחוב (ובסלון, במקלחת, קודמים לחלום, עם בוקר, בחלונות, בגינה ציבורית, במיטות, בשקט): תלונות על הקפה השחור, גוף, עיניים שלוחות אל גוף, זעם על המבט, תפוח חתוך משולשים, ימים שהיית אישה קלת-תנועה, מתהלכת גבוהה בשחורים, באה אצלי בין חדרים לחדרים כמו אלבום, כמו דבר-מה מחופה באבק, משקל ראש שלם נפל עליי בחלומות, וידיים (בכל מקום היו כפות ידיים, כולם היו רצים אחר כפות ידיים), שריקות-ציפור בבית קפה בפניה בשעה שנגלים הנרקומנים, ההומואים, חתולים מתברברים, דבר תחת השולחן ומעל דבר, מחשבות-אוויר על עשן מפוך, לילה אחד ובו נרדמת עליי, פניך בינות לאורות, פניך פניך, שמיכה שהייתה למסך מפני הלא-ניגע, תקרה, תקרה, מראה עגולה מנוקדת טיפות, התקלות מבוססת-רחוב. ואז המציאות: שתי דלתות ושמונה עשרה מדרגות, זיכרון לילות שפחדתי ששכך, נשימה, מעידה, כמעט נגיעה בכל אוויר, ישר מהבקבוק, לפיתות גפיים למען שברון השברים, אתה אומר "פתח דלת".

24

מתוך המקלחת זה מפחיד אותי אחרת: אדים עושים דרכם ומכחישים תקרה, קירות, חלון, מדף, אגרטל, גוף. אבל בסוף לא-רגע אחד אין גוף.

ללא כותרת

1

אל החלל-חלום (המנת-קטן).

ההונאה-עצמית) – רבוא תמונות ותנועות

וצלילים עומדים בו לרשות ה"התקנות" –

בלי-דעת אני משקע, משחל, משתל,

נתבע להתקיים: להניח חפצים, להזיזם,
להציע משקה לאורחים, לברח מפני נמר
פלוני, לחרג מגבולות הבית וכו'. אחר-כך ה'קיצה,
היא פחותת ערך, גבולות הבית נגלים בה,
החוץ בן-שיחי. דפיקות על דלת המתכת
השחרה. אריק ש'היה צפרים,
ש'היה פסלים מונומנטליים של אריק,
שנפל מגגות כלאחר-יד, כנסים רבים,
שתפס מקצה לקצה את מקומו, דרש את מקומו,
שכל-כלו תקרית, וכך או כך כנגדו נצב עכשו "אני",
חציו ברחוב, חציו בתוך "סלם-התכנות",
"קנה-נשימתי", "מחלת-מלוט". תודעה רחפנית
שבה אלי, זחלה משנבט אריק מבעד לשני חרי-כלי
כמו זרם דק של מים בנטיף מתפסל. אני זוכר
שאמר דבר-מה על הפרשי הצבעים
במצעי-המטה, אמר על מנורות, על האות אל"ף,
הניח לרגליו את נעלי, נכנס לתוכן מתוך "נסיון",
הלך-ושוב נעלי, רחמי, עבדת יציבתי.
בקש למצות את דמותו הנובטת זה עתה,
אני מתכונן, דבר על הומואים, על מין, על אמריקה,
לגם בירה ולחיו אדמות כפי שזכרתי אותן,
עיניו מלאות-מבט, לא זעות, אורבות לכל מחנה
להעניק מדרשים, ובכל-זאת דבר בשפתם.
לא ידעתי להשאר אתו. אולם כשהברכים נגעו

2

התמונה הייתה גבוהה מהדמיון, לו תארתי
בפני המון צפרים, או בפני מי-אחר לשמע,

פיצד הידיים צבועות שחר-רחוב ולמרות זאת
טהורות, דהינו, הרסניות, וכיצד קלות הישיבה על המדרכה
מעוררת אותי, מתנת לי רגע לנשם אידה-אור
(שבקולנוע אפשר לקחת ילדים, לעשות מהם מה שרציתי,
לקתב בעט על כף-היד), או לו שאלתי
את הנערים-זהב על פשרם, שאם באו למען השדות,
או שאם באו מפני שבאו ואין כאן מה להוסיף,
או לו הייתי מדבר אל "נסי" (קלות ישיבתך,
רחיפת מבטנו בפנות השפתיים,
הלכתי לרקד עד התפוגגות בפנות השפתיים,
ועוד לא אהיה, לא אפיר פרטים על ביתך,
לא תניח אצלי לרגע את הגוף,
ודאי חשבת זה צריך רעוע שאין בו גלי
הים שלך, שתקרתו קטנה ממך ועשויה חרים),
כלומר, מדבר לו מלים ממשיות ולא
מסיג עצמי בדברי-העינים, משתף אותו
בהרהורי-ספקותי על מעשים שעשה,
מקלחות עדינות בעד מין, או לו הייתי
רגע משלח אחת מהידיים,
די באחת לדבר בשפתם

נטע אלון

רצה

מחכים להאמר ליד הכביש שמחבר בין טאבה ואילת, האצבעות של כולם, כל האצבעות, מחפשות דבר להאחז בו. אמרתי טין ואיילה הסתכלה עלי באישור. "חול" היא מסבירה לו, "פשוט יותר קטן". אֶמְתִּי עומד, ביני לבינה, איתי ואיתה, שאני איתו כי הוא איתה ואולי הוא פשוט דואג שהיא תשמור עליי. הוא מתבונן למרחק, אל נקודה חסרת חשיבות. מחכים שיביאו את המחליפים שלנו, שיקחו אותנו חזרה למוצב, איילה איתי ואסור שנפרד, איך שהיא סלע חזק. עדיין פה, עדיין רוח של ים-10 וקריצה של שמש ורודה נרדמת לא בתוך המים. הכל הפך כל כך שונה, היא נשברה בגללי ואנחנו היינו בכלל באימון מתקדם, היינו פעם לפני הרגע שעתיד להגיע; החמיצות בגרון, השבת הצילצול, ההתממשות. אבל נגיע לשם, בסחרחרה.

שמה, באימון, בדיוק התחברתי עם נערה שהייתה יכולה להיות מוגדרת כמופרעת ממבט חיצוני, קראו לה ליאל או מיראל והיה לה נקע בקרסול שהיא דאגה לתחזק. באותה תקופה שמענו על טבחים שקשרו תפוחי אדמה לזרוע כדי שאלו יאכלו להם את הסיידן במשך הלילה, או חיילים ששתו אפר סיגריות מהול במים כדי להעלות את החום לארבעים מעלות באופן מיידי. זה היה קטן עליה. ליאל, שמעכשיו ולתמיד תקרא כך, ישבה באוהל והכתה את הקרסול עם הקת של הנשק. אני הצטרפתי אליה.

אם אפשר להינצל מההתחלה הזאת המבט היה צריך להתרומם ולהביט ברחבה הענקית בה שהינו, בין אוהלים ובניינים רב קומותיים, כי שם היו יותר אבנים משיכולתי לאסוף, לא כמו כאן. מאתיים מטר

מהחוף שאסור לחצות אליו. שוניות אלמוגים, נהלים צבאיים, אזיקים שקופים שקושרים אותנו לאדמה יבשה, יום אחרי שעה.

אז, אני החזקתי את הנשק הפוך ורחוק מכף הרגל, עירומה מנעליים, וכשניסיתי לקרב את הקת לאצבעות הרגליים, התנועה של היד שלי הפכה איטית, בהילוך צבי, המתכת ליטפה את העור במקום להלום בו. המשכתי לתרגל עוד מספר פעמים ללא הצלחה. ליאל ייעצה לי לקרב את הנשק לרגל, כך שהמרחק בין הקת לכף הרגל יקטן, ככה שלא אספיק להתחרט בזמן שאני מנסה להכות את עצמי. היא דיברה על הדברים בטון ענייני תוך שהיא ממשיכה לתחזק את הנקע שלה. כאן, בטאבה, במרחק חמישית בר-אור מהים, יש רק פיסות של גרגירים. זה אפילו לא חול. אני הקשבתי להדרכה של ליאל וצמצמתי את המרחק, החבטה הבאה של הקת הייתה יותר חזקה. בין מכה לחבטה נאלצתי להמתין שניות ארוכות כדי להתאושש מההלם. ישבנו על קצוות המיטות המתקפלות וסדקנו את כפות הרגליים, אפרת נכנסה ושאלה "איפה איילה?" בלחץ, כמה פעמיים. חיילת אחרת סיפרה שהיא ראתה אותה רצה. הדברים עברו מעלי כרעש אטום. איך שהיא מסתכלת בו עכשיו, דרכו עלי, הורוד שנגמע מהשמיים, הצפייה לרעש מנוע, שיוקיע אותנו כבר מהעמדה הזאת.

"איפה איילה?" עוצמת הקול גברה, ואני נזכרתי שראיתי אותה באוהל, עד לא ממזמן. אפרת הסתכלה עלי, צמד חסר צלע, ואני השבתי מבט חטוף וחזרתי לעיסוקי. הייתי מרוכזת מאד. האצבעות שלי עדיין נעו בחופשיות, רציתי להמשיך לחבוט בעצמי עד שאזכה להיפלט מהמערכת, אבל ב'איפה איילה' הבא עזבתי את הנשק על המיטה והלכתי לחפש אותה. לא יודעת איך פתאום שמעתי את האסון שהבאתי עלינו. איילה ישבה במרווח הצר שבין שני מבנים, אנשים רכנו מעליה וניסו לדובב. גירשתי אותם. הכל קרה כל כך מהר ואני רק התחלתי להבין. ראיתי אותה מכוונסת בתנוחה עוברית, אדומה מבכי. לא היו לנו מילים אחת בשביל השניה, היא נראתה כאילו מישהו פגע בה. ישבתי מולה. היינו כל אחת לבד עד שהבנתי את ההתרחשות ממבט כלבלבי ומימותם, במקום להכאיב לעצמי, הכאבתי לה.

חמש לפנות בוקר, קובלט- כאן מאזין כנעני לבדיקה, איך נשמע?
תשוש, כבד, נשמע היטב.

זה לא היה קובלט ואני לא הייתי כנענית, זה קרה אחרי-כן, בקו השני, במגדל תצפית שהשקיף לירדן או למצריים, זה לא באמת שינה, זה לא באמת משנה. היו מדרגות ברזל שהתעקלו כמעט חמש פעמים לסיבוב, עם שלוש קומות של משטחים רחבים שמחברים את כל הקונסטרוקציה הזאת באופן שהרגיש יציב. רק בהתחלה הכריחו אותנו לטפס לעמדה עם קסדה, אולי אני פשוט הפסקתי להקשיב, הייתי פזורה וישבתי ארבע שעות רצופות כדי לבהות בכלום שמאיים לפרוץ את הגבול. שמרתי על המדינה. שמרתי על הריאות ולא התפתיתי לעשן בתפקיד, המחסנית הייתה בהכנס כפי שנדרשתי.

וחשבתי על הנערה שישבה פה בדיוק כמוני, לפני ארבע שנים.
חשבתי על הרגע שבו היא דרכה את הנשק, על הסיבות, המחשבות, הקסם שברגע כזה. הבכי הפיוטי, ההשלמה עם המעשה שהולך לבוא. חשבתי על הצרורות שהיא ירתה לאוויר, להיפטר

מהמועקה. על איך שאף אחד לא התייחס, לא הצליח להגיע בזמן, אולי זו בכלל לא הייתה קריאה לעזרה. אולי. חשבתי על הדממה והכדור האחרון שהיא שמרה בשביל עצמה. אני חושבת על זה כשאני קמה וכשאני הולכת לישון, אני חושבת על זה בדקות שלפני השמירה וגם כאן ממש עכשיו. אני שואלת האם אני מפחדת שזה יקרה לי. אני חושבת על זה כל הזמן.

מאז עברו כמעט שנתיים על מדים, גיאולוגים גילו אבן בשם זנבית בת 230,000 שנה שמצויה בעיקר במזרח התיכון וחזקה יותר מיהלום. זה גרם למתיחות גבוהה של השלטונות. החדשות והעיתונים הוצפו בכתבות ספקולטיביות על עתיד האדמה הזאת אחרי שארה"ב תמצא סיבה שנשמעת מספיק חיונית כדי לכבוש את האיזור. זנבית הפכה אוצר לאומי עוד לפני שידעו כמה חומר יצליחו לזכות, כמה חול. במדור הכלכלי נשמעו דעות סותרות: ככל שיהיו פחות אבני זנבית ערכם הכספי יעלה. ככל שיהיו יותר אבנים יהיה יותר מה למכור. הזנבית שייכת לאגף המחקר שבחסות ומימון קרן פרטית ועל כן האבנים שייכות להם. המיסוי ינוע בין חמישים אחוזים לחמישה אחוזים. פוסטרים של אבן שקופה וזוהרת בעלת שתי עיניים גדולות וזנב קילשוני הציפה את הרחובות, הפגנות שלא הורשנו להמצא בהן התקיימו בכל מוצאי שבת. על השלטים נכתב "הזנבית תביא למלחמת עולם שלישית" ו"זנבית קפיטליסטית".

בילנו שעות ארוכות בשמירות, הכנו קפה בפינג'ן, שרנו, שתינו מים, הסתכלו על השממה, שום דבר לא שגרתי התרחש. תמיד ההרגלים עד שדבר מה מפקיע אותם. אנחנו מסיימים שמירה של שתיים-עשרה שעות בעמדת הנסיכה, יורדים את ההר מנקודת התצפית אל נקודת האיסוף, אני, אַמְתִּי, איילה. אני מדליקה את המכשיר הסלולארי ורואה שיחה שלא נענתה מאמא שלי.

"איילה, באי פיפי", אני קובעת. אַמְתִּי עומד בינינו, אפילו לא מהנהן לאישור. נשים עצמאיות לא משתינות בזוגות, זה לא שהפכתי חלשה. המוזרות שבבקשה גלוייה על הבעת הפנים שלה אבל בכל זאת היא מסכימה. זה אני ואיילה או אַמְתִּי ואיילה, בדיעבד זה ברור, בחירה שגויה. אנחנו הולכות עד שתמצא איזו אבן, לא כדי להסתתר מאחוריה, אלא כדי להישען בקריסה, לכשיגיע הצורך, והוא יגיע, לא יהיו בשורות חמלה. דוחקות את הגוף קדימה עד שאצליח להיעמד במקום ולהתקשר אליה בחזרה. משהו בי ידע שאצטרך את איילה לצידי, איך אני גוררת אותה איתי.

אני מחייגת, צלילי המתנה, כמה זמן עבר מאז שהתקשרה אלי שהצליחה להתרחק כל כך. מטוס מרחף מעלינו ונטמע בעננים, רק אז היא עונה, מזהירה אותי מאיך שיראה הבית במבשרת כשאשוב אליו בפעם הבאה. המילים של אמא נזרקות לאוזן, משפטים בטונציה גבוהה, סיבות אני מניחה, שאני אמורה להבין.

האזהרה הזו לא הקלה על התגובה שלי, אלא רק הכפילה אותה. התיישבתי על האבן ופחדתי מאיך שדמיינתי את הבית שלי, עירום, כשהגעתי למחרת, נחרדתי מהאופן בו המציאות חגגה מעבר לכל דמיון. הבית היה מחוסר רהיטים וגדול בצורה מפתיעה. הדברים שלי שמבולגנים בין ארגזים פתוחים, האוויר שמסתחרר במרחב שנפרץ. חפצים מבצבים בברוטליות, דפים פזורים על הרצפה, בקבוקים, טין, אבק פחוס.

ואני קופצת למים כל כך עמוקים ומחלצת משם את עצמי הטובעת, עצמי הקופצת, עצמי מרחפת מעל גופה פעורת עיניים ופרושת ידיים. אחרי שבוע ללא בית אני מקיבוץ מצר, בעלת חדר משלי עם מטבחון, ארון, שירותים ומקלחון עם וילון כחול. קירות צהובים ומיטה גדולה מדי. שטח הפקר. ההרגשה שלי היא הבועות שמתפצצות בבקבוק ספרייט, רק בבטן. עכשיו כולם מסביב יודעים על הנטישה. אני לא מצליחה להבין איך אני אמורה להיות כבר גדולה מספיק כדי לדאוג לעצמי. אני הולכת למכבסה, יש שם שתי נשים זקנות שמקפלות בגדים של אחרים. הן יודעות שאני לא באמת חלק, מבררות מי אני. כשהן שומעות שאני חיילת, הראשונה פותחת בסיפור המפורסם על הקיבוץ, שלא הכרתי. זה קרה לפני שבע שנים, לקראת חצות, מחבל חדר לקיבוץ והרג חמישה אנשים. בהתחלה ירה על חברים שהלכו ליד חדר האוכל, אחד הצליח להינצל כי רץ והתחבא ברפת. אחרי כן היורה נכנס לבית של משפחה, שני ילדים קטנים והאמא, הרי אף אחד לא נעל אז את הבתים. איך לא שמעתי על זה, הן התפלאו. הייתי בכיתה ח', לא קראתי עיתון, לא ידעתי שהמדינה ממשיכה צפונה מתל-אביב. אני לא אומרת להן את זה אלא מהנהנת בקשב. הכובסות מוסיפות שאין לי ממה לדאוג, מאז הכל טוב עם השכנים ואני לא מודאגת, אני לא מרגישה שום דבר. הולכת בשביל שחוצה את הקיבוץ לאורך, יחפה. הצעד הבא יהיה להכנס לחדרון שלי ולקרוא ספרים, ברבים. אחרי כמה ימים רוב הארגזים נשארים אטומים, אני מצליחה לא להיות בשום מקום.

איילה מתקשרת, זו נפקדות המפקדים החליטו, אבל היא שכנעה אותם לתת לי להתחרט, שהמצב מורכב, אי אפשר לשפוט אותי, בטח שלא לעונש. אני חושבת, כנראה שאמתי אוהב אותה, אם ככה. "מה הם כבר יעשו לי?"

"כלא"

"אין מקום בכלא לבנות."

"לא יודעת, לא יודעת, אולי הפעם יהיה להם מקום, זו כבר לא הטייונות, זו לא סתם איזה סירוב פקודה, אי הבנה."

"הרבה דברים השתנו."

"הם לא נותנים לי לצאת ולבוא אלייך". הקול שלה חורק.

"לא כדאי לך. הקיבוץ הזה ממש לא מה שעושים ממנו."

"לא טוב?"

"שקט מדי."

היא בוכה. אני שומעת את היד שלה רועדת כנגד המכשיר הסלולארי ואת הבטן שלה שרוטטת מהשתנקויות. אני לא יודעת איך לשמח אותה.

"את גרה בדירה שהצבא נתן לך, את מבינה שאם לא תחזרי הם ייקחו לך אותה?"

"מה את רוצה? שאני אחזור למוצב?"

"זה חרא. כל כך חרא, אבל כן, בשבילך."

"בשבילך."

מפחיד לי על הגבול הזה, כל שקית מרשרשת ברוח היא אויב, בעלטה מסתתרות החששות, אורבות במדרון ההר. אני מניחה את הראש על איילה, שוקעת לסיפור שהיא מציאה, עם איך שהיא מאלצת את עצמה לדבר. כל כך קר שאני נרדמת, עטופה בשק שינה, בהבלי אדמה. ובחלום אני באותה העמדה, ניצבת באותו המושב, מזרון רעוע בקצה פסגה אקראית, כיסוי הסוואה ירוק-שחור עוטף אותי. אבל אני בלעדיה. מסיטה את הראש לימין ודמות אדם עומדת קרוב, מחייכת בחולניות. אני תופסת את האמר"ל ולא מצליחה להפעיל אותו, מנסה לצעוק ולא בוקע קול. אני רצה למקום אחר בהר, מתיישבת במקום שונה, שוב מסיטה את הראש, הפעם לשמאל, אותו אדם עומד מעליי. אני לא מצליחה לצרוח. ואין יותר חושך מזה, אני נכלמת, נאכלת על ידי תמיסה של פחדים ועצב. זה כבר לא יהיה. כאן לא יתרפה. רפה. זרקורים של האמר מגששים דרכם על ציר סלול מתחתינו, ממתנים לאישור תנועה, מקדימים להתניע, תמיד יקבלו אישור. איילה מכבה את גוף התאורה הקטן שההורים קנו לה, משתיקה מוזיקה. אנחנו ממתנות שיחלפו מבלי להבחין בשומרות שלהם.

אצל ההרים, אפילו החול שמתעופף לא מצליח לגרוע מכמה שהם שם.

לילה. כבר כמה זמן שהיא שוכבת במיטת הקומותיים בלי לנוע. העיניים שלה פקוחות, הגוף שמוט על המזרון. אפרת נכנסת לחדר ומדליקה את האור הפלורסנטי, הבנות מתחתינו ממצמצות בערפול. האיטונים של איילה מתרחבים למול הסכנה שאורבת בתקרה, זה לובן נצחי שהדבקתי אותה בו, אין דרך להתרפא. אפרת עומדת מתחתיה ולוחשת "איילה". הראש שלה לא מש. "באחת עשרה וחצי תדריך, בסדר?"
לא זזה.

"דיי איילה, זה לא מצחיק, אני רואה שאת ערה."

אפרת לא שמה לב, אבל בנו כבר אין צחוק, נשארנו אני ואיילה והמהלכים שהיו חייבים להתממש, אין לנו שום דבר אחר.

"רק תגידי שסבבה על המארב וזה"

השברים שהיא אספה ממני עוד ועוד. דמעה נשפכת לה על הסדין, היא אפילו לא מנסה להרים את היד כדי למחות את הבאה בתור, אולי לא מסוגלת.

"את שומעת אותי?"

"היא שומעת."

"אז יש לה חצי שעה להתאפס על עצמה ועל ציוד."

אפרת מכבה את האור המרכזי ויוצאת, אני מדליקה את מנורת הלילה שמעל המיטה שלי, שולחת רגל אחר רגל ומתייצבת על המזרון שתחתי, הנשק ניטח במסגרת המתכת, משמיע קול קצר וחלק. אני משילה את הפיג'מה ועולה על מדים, אורזת את הווסט, מכניסה מחסנית. שאר הבנות חזרו לישון ואיילה לא מסתובבת. אני מכבה את האור שלי, מתקרבת אליה, מתרוממת על קצות האצבעות, היא גוף מתצפת עכשיו, התקרה לבנה מאוד. הרגליים מטפסות שלושה שלבים בסולם הצר של המיטה ככה שהראש שלי מתקרב לשלה וכל כך ריק. אני רוצה לטפוף על המצח שלה עם האצבעות, רוצה

הרבה דברים. היא פולטת נשימות שטחיות. הדלת מעט פתוחה אבל אי אפשר לראות מה קורה בחוץ. אני מורידה את המתג של מנורת הלילה שלה ויוצאת. גם אצלי וגם אצלה חושך.

אביבה אן

רקויאם למשורר

1. שיר זכרון למשורר המת

יאיר יאיר,

הלא תפיריני, זי אני, הצפור-

דירת חוסה בצל מצבת מלוותיך

מלקטת שכחה בפאת שדות שיריך

צפור קטנה, נוצות כנפיה מניפת אבק,

זמרת עזה נאלמת בנרפות המיתה

צפור פותה,

שירתה אוחזה במארג אינספור מלים

בעוד עיניה בשמש המבקשת

אותה לבוא

ולהכלות בטיפעת

שגיונה

2. שיר אהבה למשורר המת.

יאיר יאיר

הייתי כחולמת אותך

כשבאתי אליך במריצת הזמן לאחור

אז חפשתי בין שכרון הדרים

לבין פלג צל מדרכת

אז מצאתי אותך חולם בין עטלפי עיר

ונשאתי מלים מהים עד אליך

מקלעת קרעי ירם להנים בה

את בדידותנו

אז הייתי לך לו ואתה לי סרונטס

ולשוננו שירה

שיחד קשרה את קצות הזמן להתנגד לו

3. שיר שטנה יגון למשורר המת

יאיר יאיר,

כבד עלי העולם :

מה נהיה מקל השמשות השושנים הירחים

והצפרים שלך
משורר פוסי-נקבה שכמוך
העולם דפק אותך טוב טוב
ואתה כתבת על זה שיר
ועוד הרבה שיר

אני רואה אותך מול תבת העץ הגדולה
בורר קמץ ופתח, שוא-נע ושוא-נח,
קבוץ ושורוק, צירי וסגול, חטף-פתח וקמץ-גדול,
חלם- מלא וחלם-חסר
וכו'

מנקד ומנקד, מנקד ומנקד
מנקד ומנקד.

מנפח היכלות בדולח

ומפריחם לדפוס

הראש שלך הולך חפשי

הולך ומקרים

הולך ומנמיה קול

הולך ומת

רק קצות "כל שיריך" חותכים בי עוד
דקיקים ורעילים.

אם.

צר עולמי כשלה,

כחה של הנמלה דרךך ידעתי

מלים להניף על כתפיה הצרות

הישר אל הלב.

שיר לאמא אוזה

אזנה קרונה אל האדמה

מאזינה לקצביה,

בעורקיך ריחות הסתו מבשרות תחיה.

אל תסמאי את עיני

אני אוהבת שהן פקוחות.

אמא אדמה משקרת

לך ולי ולכל בנותיה.
פי הזמן איננו גלי הים על חוף
פי הזמן איננו יונק בחיק האם.

אל תמהרי את עונות השנה, את דואגת
אך הן ממהרות בעצמן.
אמנם בראשית היו הן אגלי טל נושרים
אך הפלב מעקצץ זנבו במחול מטרף
ולבסוף יפל מת לרגלי בעליו
על השטיח בסלון.

אין לי זמן לאמא אדמה.
יש לי עוד מה להספיק
עד שתחטף אותי
אליה,
בועטת ומקללת.

,Kurt Cobain, Kurt Cobain
,don't you know that your death was nobody's gain
your suffering is not on the wane
it's spread all along the line, running rampant down the main
,creating a vortex with a claim
.we are all but moths to the flame

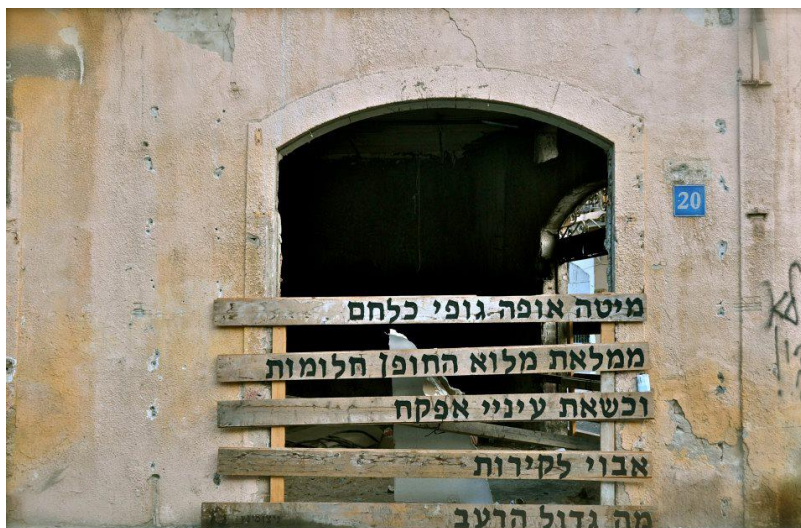
Myself, I ain't never wrangled the monkey that will not be tame
In search high 'n low, for a slit of the soul to call sane
I got no false prophesies to proclaim
-nor cold cuts of comfort to offer in vain
just these words and this moment
.and the gap in this here refrain

שיר יום הולדת

רבים משוררים כתבו זקנתם
לפני לקראת ובזמן,
רבים מתו טרם הספיקו להזדקן.

אולי השירה פלטה אותם,
על כך הם זכורים וחרוטים לא רק בשלטים
פי אם רמבו היה פותב מיליארד שירים
ומת זקן ונרגן בשכונן עלוב ברבע השש עשרה-
כמו פנחס שדה, מול המתנ"ס והדאר המרכזי בשדרות ההגנה,
בואכה כפר שלם עם הגב לתקוה.
הבקר מול השלט שהעירייה התקינה בגאווה, לבי פעם בעצמה,
לא מהתרגשות רק משעור ההתעמלות במתנ"ס
ושוב תהיתי לאן נעלם "החיים כמשל"
אז לבי פעם מעצמת המשורר, הרחק מבית ומשפיות,
ושוב תהיתי לאן נעלמו שנות חי
ומה יעשה אדם אשר לא ידע את נפשו רב ימיו
ומה תעשה האשה, כן האשה, ודאי לא גברת, וכבר מזמן לא ילדה
אבל אשה, כן.
ובהפוגת בקר חרף טרם יום הולדתה
תצלם בזויות שונות את השלט,
ומעליו את בית המנוחה חסר המנוחה
ואיש נאה ומטאטא יענה בידו ישאל אותה בחיור
אם אותו היא מצלמת
והיא תצביע לעבר השלט ותענה שהוא כתב
יפה באמת יפה ומה אפשר לכתב בשכונן
ועל השלט כתוב כאן חי ויצר
ולמה להם כפל הלשון שם בעירייה
וכמה שנים לקח לה לגלות, כן לה
הרי על מי את עובדת, רק עם עצמך לדבר את יודעת
ולפני כמה שנים זה היה,
שקבלת מתנת יום הולדת מההוא שקרעת מתוכך
ונותרת ללא שמץ קדשה,
ובכל זאת לפני עשור, או שנים,
העניק לה בנדיבות קשת,
קשת יום הולדת
מעין קדימון או אקורד סיום,
אך ללא התנצלות
ואת עמדת באמצע דיזנגוף ביום ששי,
לפני עשור או שנים, בזויות אפיונית של צנאר
ובלעת את הקשת נגסת וצחקת

וכמה שנים התעקלה ופנחס כלוא בשכון
קבר דירטי אולד מאן ולא משורר רב און
הן לועגות לו עושות עינים מאפרות מדי
ומעיפות נתזי התבשמות נעורים לעברו בניד ראש
היה בז לקשקמותן אשר לא ידעו שירה
וכיום, אין דבר פנחס, העקר התשוקה
המפעילה את היד לכתובה
והנה את על סף נטישה של נכסיך הנשיים,
וזה בסדר, באמת בסדר,
ומה תבקשי על סף יום הולדת,
אל מול השכון עם המדשאה הקצוזה
במספרים של ספר והגרנוים האדם
עדין בפריסה,
את הרצון, הרצון מהכל.
וממי תבקשי, את באמת לא יודעת,
ששחק לך המזל
ולא תאבדי את עצמך שוב לדעת,
ששחק לך המזל.

דניאל שפירא גרין

ללא כותרת

חרדל גרגרים, צלפים, דיאט קולה, חמאה, איפה אמא של מיקה, ריבת אוכמניות בצנצנת שקופה דמוית צינור, רוטב פסטו, עגבניות מיובשות, מה זאת אומרת אמא של מיקה, היא אמא של הלן, חצי בצל סגול עטוף ושישיית ביצים בקרטון שאף פעם לא נגעה ולא תיגע, בחילה הוא עושה לה, שקית עדשים, לימון, חוזרת מניו יורק, מתכננת, לבית הזה היא לא נכנסת, איך, את גרה פה, של הלן, היא אמא של מיקה, את גרה פה מאז ותמיד. שקית צהובה והקצוות שלה אסופים יחד ומהודקים בגומייה חומה פשוטה, של מפעלים, של חמש מאות בחבילה ומתוכם משתחלים סופים של בצל ירוק, רכים ומנוקדים שחור. דלת שנייה, בקבוק מים כחול ועוד אחד של מיץ, קטשופ, צ'ילי, חריף, הקול של אבא, שלהן, מה את דואגת נירה, אליס יודעת, שאין בנינו קשר, גם לא יהיה. נגמרו המוצרים במקרר, עברה על כל חלק, תמשיכי לספור הלן, מה פתאום החליטה לחזור, מאיפה אני יודע, בזריזות מתחילה מחדש, ברזל הופך חם, גומיות, אחת סוגרת עלים, השאר על גרון.

ודאי נשברו המילים, ענפי זכוכית שקופים ודקים שלא הצליחו לשרוד את הדרך אל מחוץ לחדר השינה הגדול הלבן ועד למשקוף העץ, שם עמדה מול הקיר, כנראה התנפצו לרסיסים בין הרגליים של הלן, כן, ברור שלא שמעה אלא חצאי משפטים שהודבקו מחדש, זה לא מה שאבא אמר. אולי הבהילה אותן, המילים, בכלל לא הייתה אמורה להיות, לא בבית, בשעות האלו אבל המדריך של הפילאטיס ביטל בדקה האחרונה, אשתו מרגישה לא טוב ואין מי שישאר עם הילד אז חזרה הביתה כדי לקלח במים קרים שיער וגוף, שעה לנוח, התאים לה. כמו תמיד כשנכנסה אל הפנים הייתה מרגישה איך הדם, מוריד מהירות, דרגה אחת פחות ושרירים מתרפים. עלתה במדרגות והתנועה הייתה קלה, עכשיו היא חושבת, הלן של מול המקרר, שהקלות אבדה אולי עד סוף, וכבר במדרגה האחרונה שמעה שני קולות, דיבור עוד לא, של מי לא היה לה ספק, למרות שבדרך כלל אלו לא השעות, מוזר שכבר הגיעו. את דלת החדר, דקה וצבועה כמעט לבן, השאירו פתוחה ועוד רגע נכנסה לומר שלום אם לא היו מתרסקות המילים לפניו ושמעה את אימה שואלת על אליס, אמא של מיקה ומיד רסיסים ננעצים בין שכמות.

מגבירה מהירות, אוטמת ופותחת, הידיים עייפות כבר ומבקשות לחזור אל הצדדים, הלן לא מניחה ודוחפת עוד, אולי מתוך התנועה יפתח השער, יעצר הזמן או יחזור לאחור, עפעפיים מכסים אישונים, דמעות לא שלמות נלחצות בין ריסיים, עוצמת חזק, דוחפת, מושכת בכח ולקור כבר אין לו משמעות ולא עזרה להלן, לא מצליחה לעצור, בינה ובין המקרר האוויר רועד, העצמות גם, פנים המקרר והחוף, בימים רגילים אפור ויציב, אז נקנה כי שקט מאוד, משקיט סודות, גם של הלן. שומעת כלים מתנגשים זה בזה, לא רגילים שהאדמה רועדת. בכל פעם שפותחת דלתות, גם העיניים והיא רואה אותם קרובים יותר אליה, כמו פלוגה, מבינה שנוצחה וכל שנתר הוא לקפוץ, פתאום כן, רוצה שישבר הכל ויתרסק, מתוך כפות היד יישמט וילכלך את הרצפה, התקרה כל הבין לבין, השיש הנקי, כמה נקי, מצוחצח, על ארונות המטבח, יחדור אל הפינות ויכתים, את הכיריים הלבנות, שיסריחו, שלא ייצא הריח של עוף, של סלק, פירות רכים שיפצעו וישאירו שבילים של עסיס כתום בין החרסינות ועליהם,

מכונת הקפה שתזדהם ותהפוך מנוקדת שומן, על המתכת הצבועה אדום מטאלי, אבא של הלן אוהב אספרסו קצר כל בוקר.

עידו, מיקה, תומר, אחרי ארבע שנים הלן. מונחת על כיסא מול שולחן האוכל, הוא סגור ומצומצם, כשבאים כולם אז משחררים משני צדיו לוחות שהיו נסתרים תחתיו ומעלים, פורשים מפה, כשהוא גדול ככה הוא מסוגל להכיל כובד אמיתי. שעונה, ארבעה מקלות בין שמונה חורים עושים משענת, בינם לבין הגב של הלן הצר, כרית בצבע שמנת היא הריפוד. הלן לא יודעת איפה או איך יכולה להתחיל ולחבר אחת לשנייה פיסות וכבר עייפה, כמו שלא הכירה מאז וזוכרת, איך תצליח אי פעם שוב לישון, לחלום אין לה סיכוי. איך יצא לך טוב, היו אומרים לאמא שלה פעם ועדיין, שני בנים ושתי בנות, התחלקו לזוגות, נירה לפעמים הייתה אומרת כן, ככה יצא, בפוקס, פעמים אחרות מערערת, למי שחשבה שיקשיב, דווקא הלן הייתה צמודה לעידו כשגדלה, כל היום הייתה הולכת אחריו. רק הרבה אחרי הבת מצווה גילתה את מיקה. מאז לא זזה, כל מה שאחותה הגדולה הייתה עושה מיד גם היא, חורים באוזניים, פוסטרים על קירות, נכון, הן די דומות אבל לא תמיד היו. הלן לבנה יותר ורזה, אבל שתיהן מבהירות גוונים ושומרות על האורך ככה, מחמיא לשתיהן, ואותו הצחוק, שהלן מצליחה עכשיו לשמוע, עולה מבין מרצפות ואינו מתגבר, סודק לה צלעות, אולי שייך לאליס.

תעשה שאני גלימה, אבא, דוחקת גוף שכולו הוא אורך הגו שמונח מלפניו, בין ספה, אז הייתה בצבע בורדו, נדמה לה, שני חלקים וצמודה לקיר, לכתפיים רחבות, ידיים קצרות ורכות שלה, מרימה, מניחה סביב העורף עד צוואר, נו אבא תעשה, אבא קום כבר, קום. עולה על קצות האצבעות, מצמידה שיער זהוב אל ראש שזוף, קשיח, מגולח כל יום, נו אבא, עד שהיה מרים ומהדק כפות ידיים אל הזרועות של הלן נעמד ושואל בקול גדול מישהו קרא לסופרמן? והיא במרץ מהנהנת, כן כן, מישהו קרא, אז הנה הוא בא! ומתחיל לרוץ סביב שולחן העץ הנמוך, נכנס אל המסדרון ועד למטבח, נעצר אל מול פינת האוכל והלן, תלויה וצוחקת, מצמידה שפתיים לאוזן "עכשיו יש רוח", והוא מזיז כתפיים ימינה ושמאלה, היא מאחור, נזרקת מצד אל צד, משחררת קול. "נו אולי די עם זה?", תניח אותה אורן, אתה יודע שזה מפחיד אותי", אבא של הלן היה מסתכל אז על נירה, ישובה בקצה הכורסה, מכווצת גבות, מסובב את הלן ומעביר אל החלק הקדמי של גופו, מחייך, לשתיהן, "יאללה, גלימה, מה נעשה, אמא שלך כל הזמן דואגת".

הלן מניחה עשר אצבעות על המשטח שלפניה, חשוף וערום עד מחר, כשיערכו את השולחן, יסדרו שתי צלחות לכל סועד במרווחים שווים וסכום מונח על מפיות מקופלות למלבנים עשויי בד, זר פרחים צבעוני שאמא תקנה מחר, בדוקן שנבנה בכל בוקר שישי על הרחבה החולית לצד הכביש בפתח היישוב, ביום ראשון נעלם כלעומת שהופיע, יעמוד במרכזו על המפה, עד יונחו כלי ההגשה מלאי אוכל, אז יילקח אל השיש, שבת שלום. עור לבן מתוח מרכיב ספה חדשה, של היום, אסור לאף אחד לדרוך עם כפות רגליים, גם יחפות, גם לא לילדים של עידו, לאף אחד. מחר, אמרו כולם שיגיעו, יתיישבו באותו הסדר, ככה כמעט תמיד, מאז עזבו כדי לחזור פעם בשבועיים. עידו, אישה וילדים, אמא, הלן, אבא מיקה, נספחים.

מושב הופך לח וחס תחת רגליים צמודות, הלן לא מעזה לנתק, מחזיקה זקוף חוליות על שנייה, אם לא, יפזרו והלן חושבת שלא תוכל עוד לאסוף וליישר.

הייתה הראשונה שסיפרה לה, כשאורי אמר שלא חוזר, ביקשה שתבוא הביתה הכי מהר, מיקה, כי לא מצליחה לתפוס אויר בריאות, נכנסה אל החדר של הלן והתיישבה בפינת המזרון מצופה סדין בהיר, מסיטה שערות בודדות דבוקות למצח, סופגת מים זורמים על לחיים נפוחות, הלן ביקשה שלא תגלה לאף אחד, גם לא לאמא ואבא, ואם ישאלו, שתגיד שהם רבו, אולי עוד כמה ימים ירצה לדבר, מיקה אמרה שבסדר, אני פה הלן, ושתקו עוד זמן. אחר כך סיפרה לה הרבה, איך אמר ונשמע החלטי, מרגיש שהולך קשה ודורש מידי והלן אפילו הסכימה אבל חשבה שאפשר לעבוד, הוא לא רוצה. הלן זוכרת, איך מיקה הקשיבה עד שסיימה לדבר, רק כדי לתפוס נשימה, אז הושיטה יד אל הראש וקירבה עד אליה, העבירה אצבעות קרוב לקרקפת. "מזה הלן, מה קורה עם גוונים, אני אקבע לנו השבוע תור ונלך ביחד?" והלן חייכה, היא זוכרת, בלי להתכוון. כן, נלך.

עשרים ושתיים מדרגות בין הקומה הראשונה, חלל אחד, מרווח, ממועט קירות, נירה לא אוהבת סווגר, חלונות פתוחים, כמעט תמיד, מתי שאפשר, שידת עץ, רק נראית עתיקה, כך נוצרה, עליה פסלים קטנים, זכוכית, ברזל, אמנות, על קיר לבן תוחם בין הפנים לחוץ מסך שחור ודק תלוי מול שולחן אליפטי נמוך, הוא מול ספה, שלושה מושבים, מרחק מדויק. במטבח מקרר מתחיל, ממשיך השיש, בתוך מגירות מרווחות, סכינים, מזלגות, כפות, מתכת, יש שני סוגים, אחד לימים רגילים השני למיוחד. שניים פלסטיק ורוד וירוק לילדים של עידו, עוד מעט של מיקה, שיבואו, ארונות תנור לאפייה, כיריים, הסוג החדש, חשמלי אולי, מעליהם השואב כסוף גם הוא, לא משאיר סיכוי לאדים. שולחן גדול, עכשיו עוד קטן, כיסא, כיסא, כיסא, הלן, כיסא, כיסא.

שתי קומות בבית, התקרה של אחת היא הרצפה של אחרת, בין מעקה ומדרגות יוצרות עיקול, מגיעות עד פתח. שם, החדר של הלן, היה של עידו, של מיקה, שם יחידת הורים, ככה קוראים לה. בפנים אורן ונירה, עדיין.

לא יודעת אם שמעו את נעלי הספורט נוקשות על מרצפות החרסינה, בדרך כלל לא עושה הרבה רעש וכמעט תמיד מדלגת על אחת או שתיים למרות שמסוכן, אמא מעירה כל הזמן, בסוף את תפלי, את תראי שבסוף. נדמה לה שהתחילה לומר שלום לפני שנעצרה על התפר בין קיר למשקוף, כששמעה על אליס של ניו יורק, אליס שאין לה קשר כבר שלושים שנה כמעט ולא בטוחה אם אמרה בקול או אם הספיקה רק לשאוף דרך האף. אולי יודעים לא יודעים שהיא בכלל בבית, אולי כן, אפילו הספיקו לראות, כי די בטוחה שלפני שנעצרה לגמרי לקחה צעד אחורה, ולשנייה אחת הייתה גלויה כולה, לא מסוגלים לרדת, ודאי, חושבים, זו הלן הייתה, מה הספיקה לשמוע אם בכלל, מה פתאום, אם באמת שמעה לא הייתה סתם נצמדת אל הלבן, הייתה נכנסת, אפילו צורחת, אחרת מה, אלוהים שישמור, ככה נירה אומרת תמיד, ודאי גם עכשיו.

מדרגות ימשיכו להפריד כי הלן, לא תעלה, לא הפעם, שהם. איפה הם, בעצם, אולי עדיפים עכשיו המרחק והחלל, אולי צריכה עוד פער וגם לא מסוגלת עוד לכוון בכוח אישונים קדימה, מרשה למבט

לצנוח והוא עושה דרכו מטה ומגלה להלן את פינת השולחן, שלושה מפתחות תלויים על מחזיק, לב אדום מספוג "שלך לנצח", קיבלה מאורי אבל בתור בדיחה, היו צוחקים על זוגות כאלה שקונים ומתכוונים באמת.

פתאום מפרקים נדרכים, מתחילה להרגיש כוונה. בדיוק זה, היא צריכה להיכנס לאוטו ולנסוע מפה, פשוט, ליישר ברכיים ולהרים, תחתה המושב הופך לאבן גבשושית, מכאיב לעור, והחמצן דליל. חנתה קרוב, כמה צעדים, הלן ישובה עדיין מחזיקה בכיסא בשני צדדיו, מסתובבת בתוכו חצי סיבוב. רק שלושה מעברים ישנם, בין פנים אחד קבוע אל פנים אחר שנותן לרוץ איתו למרחקים ארוכים. גדול, בינוני, קטן. דלת הכניסה גדולה ומפוסלת, תמיד מתרשמים, תוריד ידית יצוקה, נפתחת תמיד כלפי שמש, נזכרת שהיום די חם. משם על השביל ודרך שער הברזל אל שפת המדרכה והכביש תעמוד, לחיצה על שלט קטן תשחרר מנעול, תכנס אל מושב הנהג באוטו שקנה לה אבא, שלא תצטרך ללכת יום אחד ברגל, מעבר אחרון ודי. מחליטה, בר ביצוע, להתיר את פקעת הקשרים, אפשר. מתיישרת, שאלה אחת מצליחה לחדור את הסבך, לאן?

לאן שתרצה, למי, לא אכפת לה, רק תנהג את עצמה החוצה מהבית, מהישוב, גם סלולארי לא תיקח איתה, אם יחפשו שיחפשו עד שנה הבאה, יסתובבו סביב עצמם, הוא יפסע הלוך וחזור, נירה תעמוד במקום, תצטער על מחסור בקירות שיכלו להעניק תמיכה, יבקשו רק סימן. קודם אליה, יגיעו למענה הקולי ויפלטו לתוכו מילים דואגות וחרדה הולכת וגוברת, הלן איפה את, לא מתאים, תחזרי כשאת רואה, אחר כך לחברות שלה, אין להן מושג, אם ישמעו משהו יעדכנו, אולי אפילו לאורי, הוא לא יענה, אז למיקה.

אולי מיקה יודעת, או ששיקרו גם לה, או שמשקרת רק לי, לא יכול להיות שאף פעם לא ביקשה מאמא לספר איפה נולדה, מתי בכתה פעם ראשונה ושל מי הזמן עצר מלכת, של אמא נירה או האישה הזאת אליס, הראשונה שנשקה לך במצח, הלן מבקשת מעצמה, מרחמת, עליה, על אחותה. בבקשה מספיק, לא תצליח לקום, לא ככה, שלושה מפתחות בפינה, קומי הלן.

גרגירי החול כולם, מונחים כל אחד במקומו, שקבעה הרוח, ברצועת החוף של הרצלייה, המרחק, שבע דקות נסיעה משער הכניסה ליישוב תל נוף.

עוד תקום, תיגש אל המים והם שקופים, כבדים, רוצה לבקש מהם לבוא איתה לאן שלא תמשיך מכאן, זה בסדר אומרת, אם לא ירצו להיפרד, היא תחזור. רק הרעש, לוחץ על רקות, ארוך, חסר אמצע וסוף לא עולה או יורד, מיועד לה, כמעט שורט. נו, תפקחי.

ללא כותרת

בואי אמא בואי

אני רוצה להניח ראש

על הברכים שלך ולומר לך.

לדמע, ואת לא תגידי לי

שְׁזָה לֹא נִכּוֹן.

אוּ לֹא הַדְּמֹן.

בּוֹאֵי אִמָּא בּוֹאֵי

אֲנִי רוֹצֶה שְׁתִּרְאֵי אֵיךְ

אֲנִי אוֹתוֹ דְּבַר וְכִמָּה

הַשְּׁתַּנָּה מִסְּבִיב.

תִּסְבְּרֵי לִי

אֵיךְ אֵין מִמָּה לְפַחַד.

וְאֵת מָה שְׁאֲנִי כְּבָר יוֹדַעַת.

לְלַכֵּת אֵת לֹא חִיבָת,

אֲבָל לֹא יְכוּלָה לְחַזֵּר.

מָה אִם

אֲנִי אֶהֱב מִהֲרַגַּע שְׁאֲדַע

רוֹצֶה לְחַשֵּׁב וְכִכָּה

מִדְּמִינָת כְּשֶׁאֲנִי מִסְתַּכֵּלֶת

בְּמִרְאָה, כְּמַעֲט יְכוּלָה לְגַעַת.

מִהַחֲלוֹן אֲנִי רֹאֶה לְפַעֲמִים

גַּם אֲנִי יְכוּלָה

לְטַיֵּל בְּגָנִים. אַחֻרָה וְקִדְיָמָה

אַחֻרָה. מָה אִם.

יְבּוֹא יְרִים אֵת הָרֹאשׁ

הוּא יְרִים אֵת הָרֹאשׁ

אֵיךְ לֹא, כְּמוֹ כָּל הַפְּעֻמִּים.

וְאִפְּיִלוּ אִם לֹא יְבּוֹא

אֲנִי זֶה מִסְפִּיק.

לֹא לְגַעַת, לֹא לְרַחֵץ

וְאוֹכֵל רִק לְשִׁתֵּק כְּשֶׁיִּבְכֶּה,

וְלִבְכוֹת כְּשֶׁיִּהְיֶה בְּשִׁקֵּט.

הוֹרְאוֹת הַפְּעֻלָּה

דקה של רפוז, תציף הכל
ואין כלום חוץ מכף יד
לוחצת על ערף
עקשו לכתב.

ללא כותרת

פנות, תמיד ככה
אני רוצה לכתב
אבל היא אינה מתרכזת
על העור
כמו טל
היא יש לאסוף אותה
מתוך הגידים
בין מח לעצם.

יונה וולך

דליה
אין בי פונה לצער,
אני מקוה שאת יודעת
וזהו, הדבר הראשון
שחייב להאמר בנינו
את ואני. לעולם,
לא נהיה יונה וולך.
זה כמעט שכל מילה
פוצעת את חרדת הקדש
חורטת בארון,
כמעט כבר אסור להגיד
יונה וולך.
היא הבנה של רגע אחד
אבל גם שלוקח לה זמן,
לא משנה מה נכתב
נהיה אפלו קצת יונה וולך.
תגידי לי את האמת
דליה

אני לא אגלה,
אפילו שלא משנה,
אולי את קצת שמחה
שמתי יונה וולך.

אביבה אן

לב זכוכית

"מה נשמע?"

לילי בטלפון. אירוע שהפך להיות נדיר ולא רק בגלל הווסטאפ. אחת עשרה בבוקר, אמצע השבוע,
ואני עוד מתגלגלת בטריקו בבית שגדול עלי בכמה מידות, הפוך שלישי וסיגריה. מתלבטת בין
מקלחת לאמבטיה.

"סבבי. ואצלך?"

"גם. הילדים?"

"מסתדרים לגמרי. שלך?"

"נהדרים. אני..."

"מה? תוציא."

"כלום. רק..."

"מעולה להם. לא צריך לדאוג, יש להם איזה מרי פופינס, יש סקייפ, הכל עשר."

"לא מבינה איך לא נסעת איתם."

"מה יש להבין, פשוט נמאס לי מסיליקון ומצליחנות, כולה מדובר בכמה שנים."

"את משהו, את יודעת?"

"כן, בסדר, מה רצית?"

"לא. פשוט דיברנו..."

דיברנו זה שאר ה"הבנות"- הכי ישראלי שיש, ארבעתנו דבוקות לתחת אחת של השנייה מהגנון. פעם
הייתי צלע מרכזית בריבוע עם תפקיד קבוע של פותרת העניינים, אבל זה כבר בטח כמה שנים
שהתפטרתי, וגם ריבוע זה כבר לא.

"ן?"

"תראי זה היה עוד איכשהו נסבל כשהיה לך רק את הפוזה האינטלקטואלית אבל מאז שאת אומנית
רב תחומית או איך שאת קוראת לעצמך, זה כבר, איך להגיד, קצת אובר דה טופ."

"תודה על ההתעניינות, אבל אני קצת עסוקה אז"

"זה לא כאילו שהצגת או פרסמת משהו"

"טוב- אין לי זמן לזה."

"זאת בדיוק הבעיה, את קצת איבדת את זה ואנחנו דואגות."

"אני מבינה שאת מצאת את זה, שתפי אותי."

"את תמיד צריכה לנגח, מה רע ב..."

"אין לי זמן לדלזיות שלך."

"שלחתי לך עכשיו בווטסאפ כתובת. קבענו לך פגישה וגם שילמתי כבר."

"מה?"

"אצל המתקשרת שלי. את יודעת שדני היה אצלה לפני שקיבל קידום."

המנכ"ל לעתיד.

"תעשי לי טובה. את יודעת..."

"טוב אני את שלי עשיתי."

"סבבי. ביי."

"אה, היא גם אמרה איזה משהו להגיד לך, משהו על איזה כתבה של דוקטור איתי גל ב - ynet על בעיות תפקודיות שמצאו אצל מושטלי לבבות הזכוכית ושאוּלי זה יעניין אותך."

איך? לא סיפרתי לאף אחד. כמה הקשות מהירות על המסך מעלות את הכתבה, נמצא שיש מסה קריטית שלב זכוכית יכול לשאת, ושלאחרונה היו לא מעט מקרים של התנפצות. בינתיים עצרו את כל ההשתלות האלקטיביות. החברה לא משחררת את הפטנט, ואף אחד אחר עוד לא הצליח להגמיש זכוכית ולאפשר דופק סדיר. הם עובדים על פתרון אופרטיבי וכשימצאו יעשו ריקול.

הלב שלי רחוק ממסה קריטית. כל הבדיקות תקינות. אתמול עשיתי. מקפידה, לפחות על זה.

מאיפה "המתקשרת" יודעת עליי. אולי השיגה את רשימת המנותחים ומטרידה אותם אחד אחד, אבל היא לא יזמה את הפגישה, חייב להיות כאן משהו שאני מפספסת, לא קונה את כל הקטע, אבל אם אני לא אסע זה לא יעזוב אותי.

בפקקים בדרך לחולון אני מתחרטת ומנסה למצוא מקום לעשות יו-טרן. חולון, באמת. אפשר לחשוב שאם זה היה באיזה כפר על פיסטין בגליל הייתי מרגישה פחות מגוחכת. באמצע החיפוש נתקעת לי איזה תמונה בראש, ארבעתנו על החוף בערב האחרון לפני הגיוס שלי ואני ממשיכה לכיוון חולון. אני מנסה להעיף את התמונה אבל היא תקועה חזק. פאק. פספסתי את הפניה לקראוזה, עכשיו צריך להקיף חצי עיר עד לפניה הבאה. כבר הייתי ברחוב הזה לפני כמה דקות, אי אפשר להבדיל פה בין רחוב לרחוב. מסתובבת ומבזבזת את הזמן. זהו, מוותרת על כל העסק. שיט, הנה הבניין ולא יאומן, חניה בדיוק במקום. בחיים לא קורה לי דבר כזה. תמיד לוקח לי שעות למצוא חניה, במיוחד בחורים. זה מקרי, כל העניין מקרי, ברור, אבל אני חונה. בניין על עמודים, אדוני, שום דבר לא זז באזור הזה, לא משנה כמה מוסדות תרבות יתקעו פה. הכול תקוע בשנות השישים או משהו בסגנון.

אין מצב שעולה במעלית הזאת, זה מוצג מוזיאלי, נתקע על בטוח. אבל עדיף על שש קומות של חדר מדרגות ללא חלון. כמה זמן לוקח לעלות. עברה יותר מדקה, חמש, זה זוחל או נעצר, הלב דופק חזק, אבל עומד בעומס. הכל בסדר תודה לאל.

בקומה שש יש רק דלת אחת והיא פתוחה לרווחה. חלל לבן ובוהק מסנוור אותי, ממש לא נעים להכניס לכאן עם כל הלכלוך וזיהום האוויר שנדבקו אליי בדרך. הרהיטים בגווני אפרפר רכים, קווים פוסט-מינימליסטים או כיוצא בזה, דירה לדוגמא. אין מצב שהגעתי למקום הנכון. שולפת שוב את האייפון לבדיקה.

"את מתכוונת לעמוד שם לנצח? אני ממהרת."

גוצה בוצ'ית בבויפרנד קיצוני וחולצת טריקו בתוספת סנדלי שורש.

אין מצב.

"סליחה כנראה שטעיתי, את יודעת במקרה באיזה קומה גרה המתקשרת?"

"ומה אני נראית לך, רוח רפאים? בואי, אין לנו זמן מיותר."

היא מושיבה אותי מולה בפינת האוכל, אני רואה שיש לה עליי לפחות עשור. או שניים. קשה להגיד בדיוק, זה כאילו שהקמטים באים והולכים.

"כן?"

"רגע אחד, לא יכול להיות שאת המתקשרת של חברה שלי."

"את פה או חברה שלך? כל אחד והמתקשר שלו."

"אפשר לקצר בעניין הבולשיט הניו אייג'י בבקשה? גם לי יש חיים. מה הבעיה עם לבבות הזכוכית? תראי, כל הבדיקות שלי טובות."

"מצוין. באמת מצוין אבל את לא בקטגוריה הזו. את המחקר על הקשיים במעבר חופשי בין החדרים בעקבות סתימות רגשיות בעורקים יפרסמו בחודשים הקרובים. את מתקרבת למסה הקריטית. צריך לבצע צנתור רגשי."

"תראי כבר הייתי בלא מעט טיפולים. זה מה שיש."

זה ולב מזכוכית.

"נראה לי שקיבלת רושם מוטעה, המחקר שלי עוסק בתחום הפיזיקה ובאפשרות של חזרה בזמן באמצעות מעקב הפוך אחרי תנועת האור ובכך להשפיע על אירוע שקרה בעבר."

"קראתי על זה איזה כתבה, שזירת אלקטרונים או משהו. רק שזה היה קדימה בזמן, לא ממש הבנתי, אולי תסבירי?"

"טוב, עוד לא פרסמתי. אבל את לא הראשונה, תאמיני לי, ואת לא צריכה להבין, רק להקשיב. קבלתי מסר שיש לך אירוע שיכול להתאים."

"מה אירוע, איזה אירוע?"

"לא יודעת. אנחנו צריכות לחפש משהו שאיך לומר, את לא בדיוק מתגאה בו, כן, ושיש לנו יכולת להשפיע עליו. רגע, עכשיו זה יותר ברור אני שומעת מ"ם."

"ככה בלי כלום, לא צריך וודג'י- בורד או משהו?"

" וודג'י-בורד זה לשרלטנים. אני רואה כאן שתי מילים עם מ"ם..."

מה היא מקשקשת, אין לי מושג לאן היא חותרת.

"רגע אדם מבוגר, משה.. לא מאיר."

"מאירסון המניאק? " לא חשבתי על זה שנים, אבל זה באמת לא היה משהו.

"כן. אני מקבלת אישור חזק."

"רגע הוא פה כאילו, אני צריכה לבקש סליחה, זה העניין?"

"אמרתי לך, אני לא מעלה באוב. אני פיזיקאית, עוסקת בתנועה בזמן על ידי שזירת אלקטרונים."

"הבנתי אותך, את מחזירה אותי בזמן לעשות תיקון."

לא מפתיע אותי שדווקא זה מה שמגיח מהעבר השני, מסיבת יום העצמאות היא, שמאירסון המניאק כמעט הרס. הכול היה מתוכנן ומאורגן, מסיבה על גג הבניין שהייתה אמורה לממן לחבורה, שכבר הייתה ממוקמת בדירה, את שכר הדירה לכמה חודשים. הזמנו די ג'י, הגברה, תאורה, שתייה - הכול. אבל מאירסון המניאק הוריד את פתק ההתנצלות שתלינו בכניסה לבניין ובא לדירה שלנו והודיע שאם נקיים את המסיבה הוא יתקשר למשטרה. לא עזרו כל השידולים והבקשות, או אלף הצעות מופרכות - כמו לממן לו מלון או להסיע אותו לאן שירצה הלך חזור. כלום. ההורים של לילי הצילו את המצב. העברנו את המסיבה לבית שלהם. רגע לפני שיצאנו מהדירה הפעלתי את המערכת בפול ווליום עם דיסק של הרד הוט. על ריפיט. שמעו את זה עד למטה. זאת אולי הפעם הראשונה שהן אמרו לי את זה, את משהו, את יודעת. אז זה נראה לי מחמאה וצחקתי. מתישהו בתחילת שנות האלפיים הכתה בי ההבנה שזאת לא הייתה מחמאה, ושזה לא היה משהו אלא תחילתה של איזו התנקמות מעיקה. בין השאר כי אחרי המסיבה מאירסון נעלם מהבניין והדירה שלו הושכרה לסטודנטים.

נעים לי לחזור בזמן, לא בגלל מאירסון המניאק. הבסים מפוצצים לי את האוזניים ואני רוקדת בלי חשבון, חם מאוד, כולם רוקדים ושותים ומעשנים, הזיעה דביקה בקרקפת וריח האלכוהול והעשן עוטף אותי ברכות.

"תחזרי עכשיו, אמרתי לך שלא זה מה שיפתור, פספסת את הנקודה הקריטית. תחשבי מחוץ לקופסא. מה יכול לשנות."

"אל תעשי ממני מפגרת. תכבי את המערכת וזהו."

היא מושיטה לי דף פוליו משובץ ועיפרון ומבקשת ממני לשרטט את הסלון, עם כל הפרטים בזמן שהיא מכיילת את המכשירים על השולחן לפי הדף.

"רגע זה ייקח כמה דקות. בכל זאת עשרים וכמה שנים."

אנחנו מחכות בשקט, כל אחת בראש של עצמה. המכשירים מתחילים לצפצף. היא מסתכלת עליי.

אני אומרת לה שזה בסדר ומרגישה חלל אוורירי בין הצלע השלישית לרביעית, איפה שקודם היה כבד כל כך.

"יש לי עוד דברים, כנראה אפילו יותר גרועים."

"המסה הקריטית של לב מזכוכית לא תוכל לעמוד בשינוי יותר קיצוני. זה האיזון המקסימלי. את עדיין רוצה אותו, כן?"

רוצה. זה לא שנתרה לי ברירה אחרת. את המעשה כבר עשיתי.

היא מחכה לתשובה וזה קורה שוב ואני מרגישה את הזיכרון נפתח כמו מניפה ואני בדרך להשתלט לב אלקטיבית. מזג האוויר מעיק, כאילו שסוף העולם הגיע. אובך כבד וזרחני והים והשמים שאני רואה מהחלון של האוטובוס בדיוק באותו צבע. בטח הולך להיות זוועה. אולי לא, אולי זה רק כמו אצל השיננית, יורקים את כל הגועל שנתפס בשיניים והדליק את החניכיים לכיור הבהק וכל התפארת המדממת והמוגלתית נשטפת עם כיוון השעון לתוך הפתח הקטנטן ונעלמת לעולם תחתון ולא נודע. חוץ ממה שייתקע, כמובן.

אני נושמת רק דרך הפה, ובכל פעם שהאוטובוס עוצר בתחנה ופותח דלת האובך נכנס פנימה, הפה מתמלא אבק והלשון כבדה ומכבידה. האוויר נדחף לנחיריים בפרץ אדיר ולרגע קטן אני יכולה לנשום עמוק ואז הסירחון מתקיף ואני תקועה, שוב תקועה, בין שתי ברירות בלתי נסבלות: מוות מצחנה או מאובך. אני מנסה איזו שהיא ברירה שהיא חצי-חצי ומוצאת איזון זמני. נתקע לי בראש השיר של חנן יובל, אולי משהו אחר, אומרים שסוף העולם מגיע נה נה נה... כל הקיץ... ואז המנגינה עולה ויורדת. איך אפשר להיתקע על שיר שלא זוכרים ולמה התקמצנתי על נסיעה במונית, ומי נוסע לבד לדבר כזה, ואיך תזמנתי הכול לאחרי העזיבה שלהם לסיליקון וואלי ואולי אני רוצה שסוף העולם יגיע לפני התחנה של בית הרופאים.

נכנסת לקבוצת החבורה שהשתקתי לשנה, וקוראת, הן מצחיקות. האצבע מתלבטת איזה אימוג' לשלוח אבל אין כזה אחד. די לא יכולה לסבול את עצמי שניה יותר. שיבוא כבר.

הידיים של המכשפת שוב מולי ועוד רגע מכיילות את המכשירים והעיניים שלה ננעצות לי בקיבה.

"חשבתי שאת לא מחזירה בזמן."

"זה לא רק תלוי בי את יודעת. נו, חלון ההזדמנויות תיכף נסגר."

אני כמעט מתפתה אבל מתעשתת. נקשרתי מדי לזכוכית.

"עזבי. כמו שאמרתי זה מה יש."

כבר אחר הצהריים והתנעה לתל אביב זורמת. בשיא הגשר באיילון בין חולון לתל אביב הבניינים מפזרים אל"י כתום שקיעה ויש מרתון בלדות אייטיז ברדיו. אני שרה עם אנייתה ואנה מ"אבבא", ועם הראסלים מ"אייר ספליי" ומחייכת. אני מוצאת את עצמי נוסעת בדרך לבית של לילי, רוצה לספר לה על הפגישה שקמבנה לי. במהלך חיפושי החנייה אני חושבת על בנייני הזכוכית הבהקים עם הצלילית הנקייה והמאוזנת וממשיכה הביתה.

יוסי יוסף

אנטי גיבורה: הסיפור של סבתא סמרה, שהפחידה אפילו את בן גוריון

(טור ב"מעריב" 04/29/2016)

סבתא סמרה נולדה וגדלה עיוורת בעיר מוסול שעל גדות החידקל בעיראק, כיום מעוז דאע"ש. היא גדלה שמונה ילדים, האכילה את הנזקקים של טבריה ואפילו הצליחה להכניס אחת למסד המפא"ניקי האשכנזי.

העובדה שסבתא שלי הגיעה ממקום קשוח כמו מוסול, בירת דאע"ש בעיראק כיום, לא מפליאה. למרות הביטוח והחיבוקים שהיא העניקה לנו, אין נכד שלא חש חיל ורעדה בקרבתה. האגדה מספרת שאפילו דוד בן גוריון שקשקש ממנה. ולא, היא לא שרה למלך או העבירה מופעי סטנד-אפ על נהר החידקל.

חוץ מהיותה אנטי גיבורה קלאסית, הדבר שהכי מפתיע אצל סבתא סמרה, עליה השלום, אלו ההישגים שלה ביחס לנתוני הפתיחה, שאיך לומר – לא היו משהו בכלל בלשון המעטה. הם גרועים עד כדי כך שהיא יכלה להוות נושא לציור או פיסול, בזמנים שהאמנות המודרנית חיפשה את הטייפקאסטים שהכילו בתוכם עוני, מחלות ומוות. היו לה נתוני פתיחה כל כך רעים, שאם הצייר הצרפתי גוסטב קורבה, שהתבסס ביצירותיו על ריאליזם, גסות החיים והאמת, היה מבקש ממנה בנימוס כמובן, לדגמן ביצירותיו, הוא היה מוציא עבודות מצוינות מרישומי פורטרטים שלה או סתם מלצייר עוד יום עבודה רגוע שלה בחברה קדישא – רוחצת גופות.

לא מזמן בבאר שבע, החליטו בעירייה להקצות את שמות הרחובות בשכונת "כלניות" בעיר לנשים. רובן התפרסמו בזכות הישג כלשהו וחלקן כיקירות העיר. אין לי ספק שלסבתא סמרה גם מגיע. בקרב הקהילה העיראקית בטבריה היא נחשבת לצדיקה ולמיתוס. המה מה, לבקש מראש מועצת מוסול איזו כיכר אחת על שם "סמרה צ'וצ'יק" זה טיפלה לא אפשרי, מה גם שלמדינה האסלאמית יש סטנדרטים אחרים בנוגע למה מגיע לקשישות לא סוניות. אז נראה לי שרחוב קטן בשיכון ג' בטבריה זה קצת יותר ריאלי. בתכלס, סבתא סמרה הרוויחה את הגלוריהפיקציה הזו ביושר. ולא רק בגלל אלמוניותה או הצניעות שאפיינה אותה. היא הייתה לביאה אחול-מניוקית שגידלה למרות עיוורונה, שמונה ילדים לבד, חילקה לנזקקים פירות וירקות שטיפח בעלה המנוח בגינה, קוננה בהלוויות בהתנדבות מלאה ובין לבין, בזמן מנוחה, היא הסניפה "טבק מובחר זמיר" בלי לחשב, כי מזה כמה עלי ניקוטין אחרי כל ה-DDT- שריסו עליה במעברות של בן גוריון.

דמותה המרתקת אפפה מסתורין, לא עוד קלישאה של סבתא מכשפה שבטח כבר יצא לכם לשמוע – זה לא הסטייל שלה. היא הייתה חסרת מניירות. כל מי שהכיר אותה קיבל ממנה את כל השיט בפנים. גם אותו בן גוריון שאליו עלתה בשיאה של תקופת הצנע, אחרי שבמשרדי הביטוח הלאומי סירבו להגדיל לה את הקצבה המזערית. כמו אם אווזה כשאפרוחיה הקטנים מדדים אחריה בעליות של ירושלים, היא לא עזבה את הלשכה שלו עד שהוא הסכים להיפגש איתה. ושם היא התאפקה, כי לפני כן היה לה רפרטואר עשיר של הפיכת שולחנות במשרדי עמידר. היא עלתה אליו ודרשה בעברית קלוקלת ולא צחה בכלל את שהגיע לה. ודוד? דוד פחד, אפילו פריז'ורת הקרניים שלו סמרה מסמרה צ'וצ'יק. הוא הורה לעוזרים בלשכה לבדוק מול הפקידים בטבריה הכצקתה. האם באמת הסכום שנכנס לה כל חודש לבנק תואם את מה שהגיע לה. הפקידים המבולבלים לא הבינו מי פנה אליהם. הם שיקרו וטייחו, זרקו מספרים לא נכונים, עד שכן גוריון בעצמו לקח את השפופרת ושאל אם הם יודעים עם מי הם מדברים. והפלא ופלא, אחרי התאפסות קלה הגיעו הנתונים הנכונים ומסתבר שהגברת צדקה.

הגברת תמיד צודקת, אסור היה להתווכח איתה, היא לא הגיעה מהאליטה של בגדאד. מי שמכיר את העדה העיראקית יודע להבחין בין אנשי הבירה לאלו מערי המשנה. אם אנסה לדייק ככל שאוכל, אולי הדמות של "חצ'ורה" מסדרת הספרים "תמונות יפואיות" שהתבססה על טורים שכתב בזמנו מנחם תלמי למוסף של מעריב, מזכירה אותה בעסיסיות הקללות והאסרטיביות מעוררת הקנאה. ולא רק להטיל אימה ידעה. וואלק סבתא סמרה הייתה קורעת. היה לה חוש הומור שרק מתי מעט ניחנה בו. כמו לספר את כיפה אדומה במיליארד גרסאות בכל פעם שנשארנו לישון אצלה. לכיפה אדומה שלה היו בכלל קובות בסלסלה וקראו לה בכלל קיפה אדומה עם דגש ב-ק' וב-פ'. והזאב היה לפעמים שועל

וכלב גדול. לפעמים הדרך הייתה יער ולפעמיים סתם הכביש שמחבר את שיכון ד' ל-ג'. ועם הסוף היא שיחקה איך שהתחשק לה. פעם אחת הזאב טרף את קופה אדומה ופעם אחרת היא הספיקה לתת לו וואחד אגרוף, רגע לפני שהוא הספיק לטרוף אותה. לקינוח היא גם שחררה איזה "דח מחק וולעבט נפֿשק יא קלב". אבל הסבתא בסיפור תמיד נשארה סבתא.

אז מסתבר שהסבתא המזרחית והגנרית שלי היא אלמנט אמנותי שחוזר אצל בני הדור השלישי ליוצאי עדות המזרח. והביקורות מנגד קוטלות. היא תוקפת את האוכל, את השכונה, את הבכי וגם את הסבתות שלנו. כאילו היו ישות אחת נפרדת שמתפקדת בסך הכל כאלמנט זהותני בלבד ולא כחלק מהמציאות, שהן לא הדבר החמקמק הזה שהשירה והספרות מנסות ללכוד. ואני? על העָרִי! הרי ברור שסבתא כזאת היא מתנה. מעבר מללמוד ממנה המון על פמיניזם, מוזיקה וסיפורת, היא מתפקדת כמחולל להמון שירים שכתבתי. היא מאגר בלתי נדלה של כוח. היא חלמה את הלידה שלי.

זה רק סיפור אחד מיני רבים, אבל המפורסם מכולם היה "תחרות הבשורה". שבו האדם הראשון שידוע לה שנולדתי – יקבל מאה לירות. זה היה בדיוק שנה אחרי שבנה הבכור יוסף נפטר. היא ידעה שאני הולך להיקרא על שמו. ומה חשבתם? סמרה פראיירית? הבן שלה בא עד אליה בחלום כדי לבשר לה שהוא הגיע. בדמותי. וגם כשרצו אליה באותו יום כיפור בשנת '84 היא עמדה בפתח ביתה וסימנה בידה "עצרו! אני יודעת. יוסי בא". כמובן שאף אחד לא קיבל את הפרס, אבל אני קבלתי ממנה את "הבכורה" ואת הטיטל המחייב "הנכד האהוב". זה התבטא בתוספת לא רעות בדמי החנוכה אבל גם בנשיקות עם הריח של הטבק. כפרה עליה.

נום אמי

נום אי נום אי

ילד דתי

נום אי נום אמי

אבא הלכה לעבוד, אָה?

ישוב אם תצא מהשידה הלבנה

יביא לק מתנה

אבא הלך אל הכרמים, ישנה יין

ירקד עד עלפון חושים

הלק הלק אבא

תחזיר לי אותו עם צאת הפוכבים

אל תביא לי ענבים

בת אל

אנחנו נעשה סלטים –

אתם תביאו עוף
ומכתב מקצינת מבחן
שהתסקיר עמד בקריטריונים
הנדרשים.

אנחנו נכין קינוחים –

אתם תביאו זעפרן
ואשור לביקור ביום שישי
בין השעות: שבע וחצי ל-
אחת עשרה.

אנחנו נפרש מפה

ונסע כלנו לטיול

פרגולות ברמלה.

אנחנו נשטף כלים –

אתם אל תשכחו שלחן מתקפל

ומכתב הגנה מעו"ד אחד

שלוקח תעריף שחרור מידי

רק אל תביאו לה

עו"ד אחד מהסנגוריה

הציבורית

לראוה

תלויים

לבנים ורטובים

קמותם ובהירותם – אילוץ

קצה הבגין בורח

האחר מדרון מהכרם האיזון

חשוב לדעת שיש מקום לשבת

מאין רצון לעת ברירה

בין העמודים אֶפְשֶׁר לְבָרוּחַ

בְּלִי לְהַקְהוֹת וּבְלִי לְהַבְהִיר

הַמִּבְטֵא אֵינוֹ פּוֹתֵר אוֹתָךְ

לְחַזֵּר עִם תְּשׁוּבוֹת

לְמַנְגֵּנוֹן שְׁבִתוֹךְ הַקְּצוּזוֹת

וּבְחֶרֶגֶת הַמֶּרְפֵּסוֹת

יְיִשׁוּבִים

מִחֵיכִים וְעֵסוּקִים

כְּפִתָּם וּבְחִירָתָם – אֵילוּץ.

בְּלוֹק הַיְשִׁיבָה שׁוֹכֵחַ

הָאֵחָר נִתֵּן מִהַכְרֵם הַגִּיוּן

חֲשׁוֹב לְדַעַת שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְהִתְלוֹת

לֹא עַל מִבְטֵא

וְלֹא עַל זְמַנִּים

זמר נוגה: כבר מיצינו את הלרלרת החתיארית על קברי צדיקים (טור במעריב 30/07/2016)

ברגע בו שמעו על ועדת ביטון וקברי הצדיקים, הזקנים יצאו למלחמת חרמה פן יתפלפו התלמידים בקבר הרשב"י. לך תסביר לעאקשים האלו שהרגעים הכי יפים שלך כילד היו בצעדה השנתית להילולת רבי מאיר

כבר מיצינו את הלרלרת החתיארית על קברי צדיקים. אבל לב המחלוקות והדעות הקדומות עדיין קיימות. לך תסביר לעאקשים האלו שהרגעים הכי יפים שלך כילד היו בצעדה השנתית להילולת רבי מאיר בעל הנס שהתחילה ברחוב הגליל בטבריה, עברה דרך ג'ונגל המגלשות של חוף גיא, המשיכה למרגלות ארמון בריניקי והסתיימה במתחם קברו של רבי מאיר בעל הנס. פאק איט תפילות. את מי בכלל עניינו הדלקת הנרות? אני באתי לשם כדי לבלות. מוסיקת הילולות, שיערות סבתא, פלאפל, צמידי זרחן, פופקורן, קלחי תירס טריים והקָרָם דה לה קָרָם: נוגה.

אותה חביצת חלבונים מוקצפת בדבש המשובצת בשקדים, אגוזי מלך ופיסטוקים שעל צידיה סוגרים שני וופלים פריכים. בשפה הלא טבריינית היא נקראת "נוגט". אחרים מכירים אותה בתור אחד מאותם "ממתקי בית כנסת" שמגיעים בתוך מיקס חטיפי שוק. חיקוי עני לתפוזרות החטיפים של שוקולד עילית. אחיה המוכרים יותר הם הבוטנים המסוכרים, הקוקוס הוורוד או מלבני הסומסום

פּלג, ביוֹדעִין אוּ שְׂלָא, לֹא צִיִּין אֶת מִטְרַת הַגַּעְתֶּם שֶׁל לױ וּבִלְבּוֹל לְטַבְרִיָּה. שֵׁם, מִתַּחַת לְקַבְרוֹ שֶׁל רַבִּי מֵאִיר בַּעַל הַנֶּסֶס, מִמַּשׁ בַּחוּץ מִמּוֹל, לִפְנֵי עֶשְׂרִים וְתֵשַׁע שָׁנִים, נִהַרַג שׁוֹעֵר מַכְבֵּי חֵיפָה וּנְבַחֲרַת יִשְׂרָאֵל אֲבִי רַן ז"ל בְּתֹאנֹת אוֹפְנוֹעַ יָם. הַשְּׁנָיִים הַגִּיעוּ לְטַקְס הַנַּחַת אֲבָן פִּינָה לְאַנְדֵרְטָה לְזַכְרוֹ. אִם תִּרְצוּ עוֹד סוּג שֶׁל גַּל-עֵד צִדִּיקִים. וְכִשְׁהַתְּפִנּוּ, מִמַּשׁ עַל הַדֶּרֶךְ, הֵם צַעְדוּ כִּמָּה מִטְרִים כְּדִי לְבַקֵּר בְּקַבְרוֹ שֶׁל הַתְּנַא. וְכֵן, הֵם הִצְטַלְמוּ בְּמַחִיצַת רַב שֶׁתִּקַּע בְּשׁוֹפֵר.

אֲבֵל מִי שְׂלָא בְּקִיָּא בְּפִרְט הַקְּטַנְטֵן הַזֶּה קִיבֵּל אֶת הַרוּשֶׁם הַפֶּאֱגָאֵנִי שֶׁפִּלַּג נִיסָה לְצִיֵּר לָהֶם עַל יָדֵי הַשְּׁמַטָּה עוֹבְדָה כָּל כֵּךְ חֲשׁוּבָה. זֶה הָכִי קַל. דּוּוֹקָא מֵאֲדָם שׁ"נֶלְחָם" עַל כְּבוֹד הַסְּפוּרְט אֶתְּהָ מִצַּפָּה שֶׁיִּכְבַּד דְּמוּיֹת מִיִּתְיֹת כִּמוֹ אֲבִי רַן. אֲבֵל אִם יֵשׁ כָּבֵר חֵינְגָה עַל קַבְרֵי צִדִּיקִים, וְאַלִישֵׁעַ בַּחֹר נַחֲמַד, וְצָרִיךְ לְסַפֵּק לְעִיתוֹן בְּדִיחּוֹת קֶרֶשׁ. אִז מָה הַבְּעִיָּה לְעִשׂוֹת הִילּוּלוֹת טַקְסִטוּאַלִּיּוֹת, לְהַפּוֹךְ אֶת הַנוֹסַחָה וְלִהְיוֹת קַבֵּר עַל חֲלָשִׁים?

רעות ליברפּרוֹינֵד-יָהֵב

כְּשֶׁזָּה נִכְנַס לָזֶה

אוֹמְרִים שֶׁהַחִיִּים מֵלֵאִים בְּקִלִּישׁאוֹת וְאִפִּילוֹ לְהַגִּיד כִּזָּה דָּבָר זֶה קִלִּישׁאָה. פֶּעַם אֶתְּהָ לְמַעַלָּה פֶּעַם אֶתְּהָ לְמַטָּה. בְּדֶרֶךְ כָּלֵל אֶתְּהָ סֵתֶם עוֹמֵד אִיפְשֶׁהוּ בְּאַמְצַע הַסִּיפּוֹר הַזֶּה וּמִנְסָה לְהַעֲבִיר אֶת הַזְּמַן בְּסַבְבָּה. הוֹרִים בְּרִיאִים יְלָדִים בְּרִיאִים, מִשְׁפַּחָה וְחֲבֵרִים, סְבִיבָה תוֹמַכַּת, עֲבוּדָה לְסִגּוֹר אֶת הַחוּדֶשׁ. וּמִיָּדִי פֶּעַם פִּינוֹק שְׁמִגִּיעַ בְּצוּרָה שֶׁל פַּחֲמִימָה אוּ שִׁקִּית עִם בְּגַד חֲדָשׁ. "אִז אֲנַחְנוּ מִסְכִּימִים שְׂאֲנַחְנוּ מִפְּסִיקִים אֶת הַהִירִיוֹן, כֵּן?" דּוֹקְטוֹר וֶרְדִּינוֹן מִיִּשְׂרָאֵל מִבֵּט לְנַעֲמָה.

"אֵל תִּסְתַּכַּל עָלַי, זֹאת הַחֲלָטָה שֶׁלָּה" הִיא עוֹנָה וּמְצַבִּיעָה עַל שִׁירֵי אֲצַבַּע שֶׁתִּנְעַר מִמֶּנָּה אֶת הָאַחֲרִיּוֹת. נַעֲמָה יוֹשֶׁבֶת זְקוּפָה עַל הַכִּיסָא קְרוֹב לְשׁוֹלְחַן שֶׁמִּפְרִיד בְּנִיהוֹן וּבִין דּוֹקְטוֹר וֶרְדִּינוֹן. בְּגִיל אַרְבַּעִים וְאַרְבַּע הַדָּבָר הָאַחֲרוֹן שֶׁנַּעֲמָה צְרִיכָה עֲכָשִׁיו זֶה נִכְדָּה שֶׁהִיא תִצְטָרֵךְ לְגַדֵּל, מִסְפִּיק לָהּ הַחֲנֵק כִּשֶׁהִיא מִנְסָה לְנִשּׁוֹם אוֹיֵר רִיק בְּבִקְרִים עוֹד קִצַּת מֵהַחֲנֵק הַזֶּה וְכִבֵּר בְּכָלֵל לֹא תוֹכַל לְהַתְּעוֹרֵר. שִׁירֵי נַעֲמָה בַּחוּסֵר נוֹחוֹת בְּכִיסָא לִידָה.

"זֶה לֹא שְׂלָא יִדְעַת אִיךְ זֶה קוֹרָה," נַעֲמָה מִמְשִׁיכָה לְדָבָר אֶל שִׁירֵי כִשְׂמַבְטָה תִקּוֹעַ בְּרַצְפָּה. "בְּגִיל מוֹקֵדֶם לִימְדַתִּי אוֹתָךְ כִּשְׂזָה נִכְנַס לָזֶה, זֶה יִכּוֹל לְקֶרֶת," נַעֲמָה מְרִימָה אֶת יָדָהּ הָאַצְבַּע הַמּוֹרָה בִּיד יָמִין זְקוּפָה וְיָד שְׂמָאל מְצִיֵּרֶת עֵיגוֹל עִם הָאַצְבַּעוֹת.

"בנות, בואו... עוצר אותה דר' ורדינון רגע לפני דימוי החדירה "בואו רגע נדון באופציות".

שירי יושבת עם הרגליים על הדשבורד והעיניים שלה דבוקות למסך הטלפון, נעמה מנסה לא להתעצבן אבל כמה דקות נאנחת בקול. "תגידי, אודי יודע?" היא שואלת שירי מתופפת לקצב המוסיקה מהרדיו. הרגל שלה הדשבורד, הסוליות שלה מאובקות ומלכלכות אותו. היא לא עונה.

"מה את רוצה לעשות?"

"נראה לי את הכדור הזה"

"את עונה כאילו ששאלו מה תרצה לאכול לארוחת בוקר", נעמה מחייכת אליה חיוך מאולץ. שירי לא עונה, גם לא מרימה את העיניים מהטלפון. ברמזור נעמה נשברת ומורידה בתנועה חדה את הרגליים של שירי מהדשבורד "שירי אני מדברת איתך, איך לעזאזל זה קרה?" הילדה מושכת בכתפיים, ומרימה את הידיים כמו שנעמה עשתה כמה דקות לפני בקליניקה של דוקטור ורדינון. רואים את הדמעות עומדות לה בקצוות העיניים, נעמה מרגישה את הרוק נתקע לה בגרון, גוש רוק בגדול של כדורגל.

"את תצטרכי לענות לי בסוף"

שירי ממשיכה לשתוק, נעמה מחפשת את עיניה ללא הצלחה.

"שירי, אודי יודע?"

עוד לפני שנעמה מניחה את מפתחות הרכב בקערת המפתחות של השידה הלבנה הגדולה שבכניסת הבית, היא שומעת את דלת החדר של שירי נטרקת. היא חולצת את הנעליים ומשאירה אותן ליד השידה הלבנה. המחשב הנייד שלה מונח על האי במרכז המטבח, מבט מהיר בצג מגלה לה שלושים ואחד מיילים. נעמה סוגרת את המסך. על השיש נחה מכונת קפה שאיתן התעקש שחייבים בבית בטענה שבברלין יש כזו בכל דירה ומשרד. זה נראה לנעמה טיפשי שהמכונה פה על השיש והוא שם. היא מעבירה עליה ליטוף כאילו ליטפה את פניו של איתן. מוציאה מהמקרר את הבקבוק שפתחה אתמול כששירי סיפרה לה שהיא בהריון, לוקחת מהכיר את הכוס המלוכלכת שממנה שתתה אתמול ומזגת כמעט עד החצי, חוזרת למקרר ומוציאה עוגת משמשים עגולה, עם קרם פטיסייר ושבבי מנטה שאפתה בלילה, אחרי ששתתה את החצי הראשון של בקבוק היין. מאז הייתה ילדה אפיה זאת התרפיה שלה, את העוגה הראשונה שלה אפתה בגיל שתיים-עשרה בלילה שאבא שלה סיפר להם על המחלה. מאז היא לא מפסיקה לאפות. גם עכשיו כשהיא בעלת שלוש קונדיטוריות היא מקפידה לאפות לפחות פעם בשבוע היא אומרת שזה בשביל הנפש. העוגה שלמה והמשמשים משתכשים בקרם הלבן, היא פורסת חתיכה גדולה ומניחה בזירות על הצלחת כאילו שמצלמת תמונה לעוד אחד מהבלוגרים שלה. על הצלחת היא מניחה מזלג קטן ומקרבת אותה אל כוס היין שליד המחשב, מתיישבת על הכיסא הגבוה בישיבה מזרחית, פותחת את המחשב ומסתכלת על חלונית התזכורות "שיעור פרטי, שירי, יום שלישי", "הזמנה לכנס קונדיטורים 15-19 לחודש".

"מה? לא תספרי לאיתן?"

"אמא, אמרתי לך שאני לא אעשה משהו ששירי לא רוצה, זאת החלטה שלה אם לספר לאבא שלה או לא" היא לוחשת לתוך הטלפון ומתהלכת בבית.

"נו איך את רוצה שיהיה לה איזשהו קשר עם האבא הזה שלה שהוא עשרים יום מתוך החודש בברלין, כשאת מטפלת פה בבת שלו שנכנסת להריון בגיל חמש-עשרה והוא סוגר עסקאות עם גויות בברלין."

נעמה שומעת אותה נושפת את עשן הסיגריות מפה, מניחה את הטלפון על הכתף ומעסה את הרכות שלה, "אמא, הרופא אמר שאסור לך לעשן."

"נונה שלי אני יודעת, אני לא מעשנת."

נעמה משחקת עם אצבעותיה, חושבת על הפעם האחרונה שהחזיקה בניהן סיגריה. "אני שומעת אותך מעשנת דרך הטלפון, אני לא יכולה לטפל גם בך. את כבר אחרי שלושה צנתורים!" נעמה עוצרת במקום, כבר לא לוחשת.

"אז היו שלוש, מה זה עוד אחד."

"שלושה..". נעמה צועקת אל הטלפון.

"שלושה-שלושה.. מה זה משנה?, את יודעת למה אני מתכוונת."

"כן אני תמיד יודעת למה את מתכוונת" נעמה מורידה מהספה את הכריות ומתיישבת על הספה. "את יודעת שגם אני עברתי?"

"צנתור? כן אמא עברתי את כולם איתך."

"לא נוה, הפלה. היו יכולים להיות לך עכשיו עוד שני אחים גדולים, אבל אחד היה טעות והשני מפגר." נעמה נעצרת על המילה טעות, איך יכול להיות שהייתה טעות, היא הבכורה והוריה היו נשואים שנה לפני שנולדה. "אבל במקום זה יש לך את האחים הנפלאים שלך."

"ממש נפלאים" מקיצה נעמה מהמחשבה שלה. אחרי נעמה נולדה שרון, עילוי בעולם העסקים ובכל שני וחמישי השם שלה מופיעה בכלכליסט, שזה גרם לנעמה לבטל את המנוי אחרי חודש, השם שלה הופיע בכלכליסט פעם אחת, שעשו עליה כתבה ענקית כשפתחה את הקונדיטוריה השלישית "מלכת העוגות" הייתה הכותרת, הכתבה תלויה לה בחדר העבודה ממוסגרת במסגרת אדומה. האח הקטן שלהן, עמרי, מחפש את עצמו, כרגע הוא בלונדון. חי עם ורוניק שגדולה ממנו בעשרים ושלוש שנים. הוא מגיע לארץ פעם בשנה, באזכרה של אבא שלהם. אפילו כששירי נולדה הוא לא הגיע ונעמה לא שוכחת לו את זה.

"נוה, תרדי משירי לא כולם בוקים כמוך קודם מתחננות אחר כך מזדיינות."

"כולן אמא." נעמה נושמת לתוך חלל החדר. "כולן."

נעמה עולה לחדר של שירי ודופקת כמה פעמים על הדלת, שירי לא עונה אז היא יורדת חזרה למטבח ומתיישבת מול המחשב ושוב פותחת את חלונת התזכורות. אחת מזכירה על הכנס, היא מהססת אם לאשר הגעה. זה לא שמישהו ישים לב אם היא תגיע או לא. בכנס האחרון, לפני שנתיים קיבלה את ה Merry Cherry אבל מאז, זרמו הרבה מים בהדסון ריבר. היא עוזבת את זה ועוברת לתזכורת השנייה, השיעור הפרטי של שירי ומתחילה לכתוב מייל לנימרוד, הסטודנט של זוהר, "חומד של בחור, גאון, סבלני, שירי תסתדר אתו". זה כבר המבחן השלישי במתמטיקה ששירי נכשלת ונעמה לא מבינה אם זה בגלל שהיא כל היום הולכת ומחפשת דרכים להיכנס להריון או שפשוט לא הולך לה, כמו שלה לא הלך. אבל איתן מתעקש שלא תצא דיסקלקולית כי מישהו צריך להיכנס ולהמשיך את העסק המשפחתי, אז נעמה לקחה את נמרוד. אומנם לא דיברה אתו לפני אבל היא סומכת על זוהר. היא מחפשת את כתובת האי-מייל שלו באנשי הקשר כששירי מופיעה במטבח עם עיניים מנומנות.

"ישנת קטנה?"

שירי מהנהנת וחוחכת לה במזלג חתיכה מעוגת המשמשים "אמא, אני לא יודעת מה לעשות." היא מתיישבת ליד נעמה מחפשת בעיניה תשובות.

"שירוש, זה לא משנה מה תחליטי, אבל את חייבת להחליט מה לעשות", נעמה מלטפת. כששירי הייתה ילדה היא הייתה מנשקת את המראה, משאירה סימני שפתיים על הזכוכית, וכשהייתה תופסת אותה על חם ונוזפת שירי הייתה מדגישה שהיא רק מתאמנת ולא עושה את זה עם בנים על אמת. מתי לעזאזל היא התחילה לעשות את זה על אמת?

"איך אני אמורה להחליט?"

"אנחנו עושות מה שאת מחליטה, אם את מספיק בוגרת להיכנס להריון את בטוח מספיק בוגרת להחליט מה את רוצה לעשות איתו."

הבית שקט ושומעים את רעש המחשב, נעמה לא מאמינה שהיא אמרה את זה, שירי לא יודעת לבחור מה ללבוש בבוקר, איך תבחר מה לעשות עם ילד.

"אני לא רוצה ילד, אני בת חמש-עשרה. אני לא רוצה ילד." שירי מתחילה לבכות ומרכינה את ראשה אל השיש.

גופה של נעמה מתמלא שלווה וזו הפעם הראשונה שהיא יכולה לנשום מאז שיצאו מהקליניקה של דוקטור ורדינון.

יומיים אחרי הן שוב במרפאה של דוקטור ורדינון, הפעם נעמה מרגישה יותר נוח לנשום והכיסא מרגיש לה יותר נעים. הוא נכנס לחדר ומביא לשירי שקית לבנה ובתוכה כדור המיפג'ן וגם פתק של שלושה ימי מחלה "זה יקרה עוד היום אולי בלילה, שבוע אחרי לבוא לביקורת", הוא מסביר לשירי ומביט בנעמה לראות שהיא מבינה וזו אשמתה שהבת הקטנה שלה בהריון, אבל נעמה נפנה מעליה את האשמה וחיבקה את שירי כששתיהן הלכו לאוטו.

נעמה בדיוק ירדה במדרגות כששמעה את הדפיקות בדלת, לפני זה בדקה אם שירי כבר התעוררה בזמן שהייתה באימון השחייה. היא פחדה להעיר אותה וכשראתה שדלת החדר שלה סגורה הסתובבה לרדת אל הסלון, כששמעה לב לדפיקות פתחה את הדלת במהירות מולה עמד בחור גבוה עם שיער חום ומלא. על הכתף תלוי לו תיק בית ספר ושתי ידיו היו בכיסים, אחת נופפה לרגע כשאמר "היי" ומיד חזרה לכיס. הוא חייך לנעמה ונעמה חייכה אליו חזרה מבלי להבין למה.

"בדרך כלל אני לא מאחר, גם היום לא איחרתי, דפקתי כמה פעמים ולא הייתה תשובה."
"אוקי, אני יכולה לעזור לך במשהו?"

"אני נימרוד, הסטודנט, של זוהר". נעמה המשיכה לחייך, מנסה להבין על מה הילד הזה מדבר מבלי להראות על פניה את הבלבול.

"השיעור הפרטי שלי..."

"שירי". הפנים של נעמה סמקו והיא הבינה שלא ביטלה את השיעור הפרטי של שירי.
"נימרוד, הסטודנט של זוהר, טוב, בוא תכנס."

"היי גורג'ו!" זוהר מתקרבת אל נעמה ומנשקת אותה בשתי הלחיים.

"היי את. כבר הזמנתי עוד כמה דקות יוציאו לנו." הן נפגשות מחוץ למסעדה זוהר מעשנת סיגריה ונעמה משלבת את ידיים חזק ומנסה להתחמם "את והשטויות שלך, היינו יכולות לחכות בפנים בכיף אבל למה אם אפשר למות פה מקור ולעשן סיגריה?"

זוהר מחבקת את נעמה "מה שירי אמרה על נמרוד?"

"אוי שיט. לא סיפרתי לך. הוא בא ושירי עדיין לא הרגישה טוב ושכחתי לבטל והוא בא ולא ידעתי מה לעשות..."

"...כן כבר אמרת שהוא בא."

"כן, הייתי כל כך עסוקה בכל העניין של שירי ששכחתי לבטל איתו וה..."

"הוא בא. כבר אמרת את זה."

"אז שילמתי לו ואמרתי לו שנקבע בהמשך השבוע כששירי תרגיש יותר טוב" נעמה מנופפת בידה מנסה להסיט ממנה את עשן הסיגריה של זוהר.

"איך הוא נראה לך? חמוד לא?"

"כן. חמוד. אני חושבת שהוא בסדר לשירי"

זוהר מכבה את הסיגריה בתוך המאפרה "כן אבל בלי קשר לשירי."

נונית - תקעו איזה ישיבת בורד דחופה בשישי בצהריים משהו בקשר למיזוג עם האוסטרים. נתראה בסופ"ש הבא. מת לראותך אותך. נשיקות לשירי.

"כבר אין לי כוח, למה הוא חושב שאני יכולה להמשיך ככה?" נעמה מוציאה את הקופסאות משקית הטייק-אווי ומתיישבת ליד השולחן מול זוהר. היא וזוהר יושבות במשרד שלה שנמצא מעל הקונדיטוריה שליד האוניברסיטה.

"ענית?" זוהר שואלת אותה בזמן שחותכת לעצמה את כל הניצל לביסים.

"בת כמה את? איזה בן אדם בוגר חותך לעצמו ככה שניצל?" נעמה מסתכלת עליה בבוז, היא אוכלת סלט בלי רוטב בלי לחם ובלי בטטה.

"בן אדם שמספיק בוגר כדי להבין שאת לא רוצה לענות על השאלה ששאלתי אותך, הוא בכלל יודע על שירי?"

"לא, כבר עברו שבועיים ולא רציתי לספר לו בטלפון, חשבתי שאספר לו כשיגע בסוף שבוע הקרוב אבל.."

"נעמה, הוא אבא שלה, למרות חיבתי הדלה לבן אדם הזה, הוא צריך לדעת." זוהר מגלגלת עיניים ומיישרת מבט רציני לנעמה. היא קמה ונשענת על חלון הגדול שמשקיף על הקונדיטוריה. החלון חד צדדי כך שהיא יכולה לראות מה קורה למטה ומי שנמצא למטה לא יכול לראות אותה. נעמה מביטה למטה ולא רוצה לענות לזוהר על שום שאלה. מבחינתה היא הייתה אומרת לה ללכת הביתה. הן קובעות בכל יום שלישי, מקסימום רביעי, צהריים משותף להתעדכנות על הבעלים והילדים, אבל בחודש האחרון נעמה מרגישה שהפגישות עם זוהר הן העמדה למשפט והיא כבר עייפה מזה.

"נעמה?" זוהר מנסה להחזיר אותה לשיחה.

"איתן זה אבא של שירי ואם שירי הייתה מחליטה לספר לו היא הייתה עושה את זה מבלי שאני אלשין, זאת החלטה שלה." נעמה מרימה מהשולחן את קופסת הסלט וזורקת אותה לפח.

"בקושי נגעת בסלט."

"הוא לא טעים לי!"

"טוב אז כנראה שסגרנו את העניין הזה." זוהר אוספת באצבעותיה כמה קבוצה גדולה של צ'יפס ומגבבת בקטשופ. נעמה מוציאה מהמגירה שני מגבונים ושמה אחד לזוהר ביד ועם האחר מנקה את ידיה "ברצינות זוהר, בת כמה את?" זוהר זורקת את המגבון מידה על השולחן וממשיכה לאכול.

"נראה לי שאני פשוט מרגישה לבד." נעמה חוזרת להתיישב מול זוהר. "כל העניין הזה עם שירי וגם שאיתן לא פה, זה לא קל לי, אני פשוט לבד." זוהר קמה ומתיישבת על ידית הכורסה של נעמה ומחבקת אותה, "אל תגעי בי עם ידי הצ'יפס האלה!"

"תסתמי מטומטמת. את יודעת שאת לא לבד ושהכול יהיה בסדר עם שירי. אם את צריכה מישהו אז את יודעת שאני כאן, ואימא שלך."

"בטח היא."

"את יודעת למה אני מתכוונת, אם את צריכה מישהו לדבר איתו אנחנו פה. וגם אם את צריכה מישהו

להזדיין איתו... אנחנו נמצא גם כזה."

"תודה באמת." נעמה מחייכת לזוהר. יודעת שזוהר מכירה אותה טוב, שהיא יודעת שהיא ואיתן לא שכבו כבר כמה חודשים אפילו היא עצמה כמעט לא זוכרת את הריח שלו, יודעת שזוהר יודעת עליה שהיא חרמנית כאילו שהיא הולכת עם חותמת על המצח.

"לא חבל לבזבז את כל הגוף הזה לשווא? אם לא איתן אז מישהו אחר." זוהר קמה ונגשת לתיק.

"תביאי לי גם אחת."

"אחר כך אל תגידי שזה משפיע לך על השחייה."

"תביאי כבר!" זוהר מציתה סיגריה ומגישה לנעמה.

"כמעט כמו אורגזמה."

שנייה לפני שהוא יוצא מהחדר הוא מחייך אליה. נעמה עוד במיטה, היא לא מכסה עצמה בשמיכה כמו שהייתה עושה אם הוא היה איתן. היא מחייכת חזרה, ממש מצליחה להרגיש את הנעימות שזורמת לה בתוך הדם ומתפזרת. לא מאמינה שהעולם לא התמוטט. היא נהנתה. ממשיכה לשכב מחויכת חושבת מה איתן מרגיש כשהוא עושה את זה עם הגויות, אם כיף לו כמו שלה עכשיו.

"בירה?" הוא צועק מהחדר השני.

"לא!" צועקת חזרה.

"מגבת?" הוא נכנס לחדר עירום עם בקבוק בירה ביד. נשכב לידה. נעמה לא שמה לב לפני זה כמה הוא יפה. העיניים שלו מחייכות אליה וזה גורם לה להרגיש יפה, היא מעבירה יד בשיער המלא שלו.

"לא, אני בסדר." היא לא רוצה להוריד את המגע שלו מהגוף שלה. היא מתיישבת על המיטה ועוד לא מתלבשת. "אני כבר צריכה ללכת, יש לי מלא עבודה." הדירה שלו נעימה לה ונעים לה בגוף להסתובב עירומה. למרות הצפיפות, ערימת הספרים ובקבוקי הבירה המפוזרים נעים לה בתוך הקלישאה הסטודנטילית הזאת. הוא מתקרב אליה ומנשק לה את הגב. נעמה קמה מהמיטה ולובשת את התחתונים, נזכרת איך הוריד אותם לפני שעה, לא מצליחה להבין איך זה קרה, רק באה אליו לשלם על שני שיעורי המתמטיקה האחרונים שהעביר לשירי, אפילו לא גילחה את הרגליים לפני. הוא קם אליה ומנשק לה את הכתף.

נעמה מתערערת ומבלי לחשוב היא מוציאה לאוויר דירת החדר של נמרוד "גם שירי בטח חזרה הביתה." נעמה יודעת ששירי לא מחכה לה והיא בטח לא בבית. "שירי..." החזרה השקטה של נמרוד על השם של שירי צרם לנעמה בוורידים והחליף את התחושה הנעימה של מקודם. נעמה לבושה כולה נעמדת מול נמרוד, לא יודעת איך עליה להיפרד. צריכה לנשק אותו? ללחוץ את ידו? פשוט ללכת. המועקה הולכת וגוברת בגופה. היא נאחזת במשקוף הדלת של הדירה של נמרוד ועומדת שם כמה שניות, מעכלת. מסוחררת. כמו בפעם הקודמת שהייתה צריכה לעכל כששירי סיפרה לה כששתיהן ישבו לארוחת ערב בבית שהיא בהריון. "הכול בסדר?" נמרוד נעמד מולה מחזיר אותה למציאות. "כן, אני פשוט צריכה ללכת." היא מסתובבת לדלת. הוא מסובב אותה חזרה אליו ומנשק אותה ושוב אין לה כוח ברגליים והיא רוצה להישאר ולחזור למיטה שלו. אבל במקום זה יוצא לה מהפה "שירי מחכה לי בבית."

גל עזרן

הפרעות התאבכות מהעולם החיצוני (מתוך נובלה)

רק לפני שבועיים עוד רצה בקטקומבות של פריז לשם הריצה, בין הרובע החמישי לשישי ולא הייתה זקוקה ליד. גם לא לתמונה. וגם לא לפנס כי היה אור מלאכותי. תום לא הייתה זקוקה גם לזין או למלח כנגד הלחות או בעד המזל ולא למגפי גשם. פעם כל העולם כולו היה מים. היא חיכתה שעה עגולה נוספת לפעמונים. הם צלצלו יותר מהרגיל, כשהייתה איתם.

ככה מסיימים איתך, פריז. לימינה של תום בקבוק סנסר, לשמאלה אין חבר, מולה הנהר ומאחוריה העולם כולו. כל העולם כולו הביט בה על הגב. על התיק. על השיער. על הגב. על הקימורים שידביקו לה. תום הסיקה את האחריות הכרוכה בהיות היותה.

בכדי לפנות מהגוף בקבוק יין לבן מקולקל יש לשלם חצי יורו ולעמוד עשרים דקות בתור לשירותים הציבוריים, או להשתין מאחורי עץ ערמונים, או פסל רומאי, או יווני, או מיתולוגי, או להתאפק. אחר כך בחזרה מהגנים של לוקסמבורג, על סן מישל, כתף תכנס בכתף של אחר, הרגל המתנדנדת, תמשיך להתנדנד, תשתבלל בשנייה שוב, נפילה. תום תתנדנד לצד השני ובחזרה. סקוזה מוואה, היא תספר לבריות, ושוב ושוב, סקוזה מוואה.

ואז הפעמונים. לא יתכן שעברה שעה, אולי הם מצלצלים בחצאים. מעניין איך נראה היום שומר הפעמונים. הפירוש של "קוואזימוזדו" זה "עשוי-למחצה".

עוד לא התחיל חורף ברחוב של העיר הזאת ורק לפני חודשיים תום ירתה על הגבול עם מק"כ. כשיורים במק"כ צריך וחובה לעשות תיאומים. מדובר בשני מפתחות מתכתיים שמוודדים את המרחק שבין הסדן לקנה. מכנים אותם "נו גו" ו"גו". אם המפתח המכונה "נו גו" לא נכנס ברווח שבין הסדן לקנה, טוב המצב, והמק"כ לא יתפוצץ עלינו בפנים. אם חלילה ה"נו גו" עובר, יש להרחיב את המרחק שבין הקנה לסדן קליק אחד ולבדוק שנית. יש להמשיך כך, עד עשרה קליקים פתוחים, מה שמשאיר לנו רק שבעה קליקים מרגע הקמת העמדה כי הקנה חייב להיות פתוח שלושה, כי גם אם יהיה נעול, המק"כ עלול להתפוצץ עלינו בפנים. תום כבר לא צריכה לזכור את כל זה ובכל זאת היא כבר לא מתלבטת בנוגע לתיאומים. היה נחמד במלחמה. כלומר, הייתה מלחמה ותום הייתה במלחמה ולא הייתה היא איפה שלא הייתה אמורה להיות. יציאה חדה מחוץ לביתו של אורי שלא היה בית כבר זמן מה לתוך אי-בית של גברים אחרים והיא עומדת ומסבירה איך לירות במק"כ. על נגמ"ש. אף אחד כבר לא באמת משתמש בנגמ"שים, היא הצליחה לחשוב על תכלית כשלא חשבה על אורי, אבל אז

מתו אחד-עשר חיילים או שלושה-עשר, כי לא היה תקציב לעוד נמר, או אכזרית. לא היה תקציב לעוד נמר או אכזרית ותום עמדה בגבול ושרה שירים והריחה את האבש"ר והייתה רחוקה מאורי ואנשים מתו והיא נשמה את האבש"ר ולימדה את הגברים לקצב אש. לא היה תקציב לעוד נמר או אכזרית והם נכנסו עם הנגמ"ש והיא, בכסף שעשתה במלחמה נסעה לפריז. במטוס.

כשהיא חושבת בדבר, עליה לומר, שיופייה הזיק לה מאוד מכמה בחינות. הרי קל כל כך להגיד שהדבר יעיל וחיוני כשאינך יפה מדי, אולי אם לא היו טורחים להזכיר לה זאת מדי יום ביומו. אולי אחרת הייתה יכולה להוציא מפיה מילה של טענה. אף שהיא מסתכנת שהוריה מהעבר והוריה של ימינו אנו לא יוכלו להבין זאת, הרי בחפץ רב הייתה מעדיפה להיות בתו של הטוחן, שזופה מקרני השמש, שמכל הצדדים הייתה זורחת לה מלבד מהישבן. גם אם בתחילה הייתה חלשה בהשפעת מעלותיה הטובות, שהיו צומחות ועולות בה בעוצמת העשבים השוטים. והקמח.

מדי פעם כשהיא חושבת בדבר, עליה לומר, שיופייה הזיק לה מאוד מכמה בחינות. טענה זו חלה על אנשים לרוב, לאמור, הוריה, קצת בני משפחה, זרים רבים שפגשה, איש מבוגר מסוים מאוד, מורים שונים תחתיהם עברה, המון ילדים שהפכו לנערים שהפכו למבוגרים, שבזיכרונה עליה לדחוס אותם היטב, שמא לא יישמט ממנה דבר פה ושם, אך מאחר שדחסה אותם כך, שוב מתפורר הכול בקצת מקומות, מטפל אחד או שניים, עוברי אורח הולכי לאט ויותר מדי בוהים, בקיצור, טענה זו מתפתלת והולכת בתוך סביבתה הקרובה או הלא מוכרת עדיין כשריפה של בית מעץ, ואיש, והיא חוזרת, איש, למרבה הצער, אינו בטוח שלא תישרף כליל בהשפעת מעלותיה הטובות, מלפנים, מאחור, או מהצד. על טענה זו אינה מעוניינת לשמוע שום ערעור, שהרי כבר שמעה רבים מדי והואיל וברוב הערעורים גם סתרו את דבריה אנשים פחות מבורכים, הרי כוללת היא ערעורים אלו בתוך טענתה והיא מכריזה עכשיו, שיופייה וסתירה זו הזיקו לה מאוד מכמה בחינות.

לא אחת היא מהרהרת בדבר ובכל פעם עליה לומר אז, שיופייה הזיק לה מאוד בכמה דברים. טענה זו מכוונת נגד אנשים לרוב. ובאמת הנה הם עומדים יחד, מצביעים, כמו בהרבה תמונות קבוצתיות אוחזות ידיים מימים שהיו ואינם ידעו מה לעשות עם כל החשק הזה, להשפיל את עיניהם לא יעלה בדעתם באותו רגע ולחייך אין הם מעיזים מרוב ציפיה. יש פה הוריה, קצת בני משפחה, קצת מורים, איש מבוגר מסוים מאוד, קצת ילדים ששמרה עליהם כשהוריהם יצאו לבלות, קצת אורחים בביתם מזמנים שעברו כשעוד היו מארחים, הרבה מחאי כפיים, מורה לשירה, מוכר תקליטים, מטפל אחד או שניים, ואחרי כן רבים אחרים, שרק פגשה אותם פעם אחת ברחוב, ואחרים שכרגע אינה יכולה להיזכר בהם, וכאלה שלעולם שוב לא תיזכר בהם, ולבסוף, כאלה שלא השגיחה כלל במבטם, משום שדעתה הוסחה אז במבטים של אחר, בקיצור, יש רבים כל כך, עד שעליה להיזהר שלא תזכיר את שמו של אחד פעמיים. וכלפי כולם היא טוענת את טענתה, קושרת בדרך זו היכרות ביניהם, אך אין דעתה סובלת ערעור. שהרי באמת כבר נשאה די ערעורים מאנשים פחות מבורכים, ומאחר שרובם סתרו את דבריה, היא לא יכולה אלא שלא לכלול סתירות אלו בתוך טענתה ולומר, שלבד מיופייה הזיקו לה מאוד גם סתירות אלה בכמה דברים.

האם מישהו משער, שלא הייתה היא אז בתו של הטוחן? לא, הרי מראות היו מסביבה לרוב דרך עיניהם של האנשים והיא כלל לא טרחה להישיר מבט למבט חוזר. הוריה וצאצאיה העתידיים והשקריים, טענתה כיסתה והאפירה אותם עד עתה, עכשיו הם מזיזים אותה הצידה בתנועה קלה ומחייכים, משום שמשכה את ידיה מהם והלאה אל מצחה, תוך ניגוב חניני של אבש"ר ומחשבה: לעזאזל, מה עשיתם לי. הרי הייתה יכולה להיות אותה ילדה רגילה המואבסת בקמחים שונים, העומדת על הארץ והימים דואים מעליה ללא הספק, ללא חן של מיעוט של ניצוצות בעיניים בוהות, גם אם תחילה הייתה חלושה קצת בלחצן של מעלותיה הטובות, שצמחו בה בעל כורחה בעוצמתם של העשבים השוטים, וכל הילדים שהפכו לנערים שהפכו לגברים, והיא הייתה שזופה מקרני השמש שהייתה זורחת לה מכל הצדדים בין ההריסות מלבד מהישבן.

היא נוטה להאמין שאין זו אשמת הביולוגיה, אלא אשמת מבט המכיל מדי של אמה. יש להניח שבדברים טובים היו עתידים לצאת מתוך תוכה, כך שהיו מעיבים על כל מעלותיה הטובות, ואז אולי לא הייתה כל כך היא. אך יש לקוות שלא יהיה אחרת לעולם, הרי שבשנייה אחת הייתה עלולה לאבד את סוליות הנעליים שאינן שלה מתחת לכפות רגליה, ללכת בחול החם ושהמים לא יחזירו לה את דמותה בחזרה כי לא יהיה אור יום, אלא חושך. והאנשים לא יהיו מסביב ולא יוכלו כל הזמן לספר דברים יפים אודותיה ואודות יופייה.

אלנבי לא יפה יותר בחורף המדומה של העיר הזאת, וכיכר דִּנְפֶר הוֹשֶׁר נראית אחרת כשקיץ. תום הייתה יכולה לראות את כל הדברים אחרת אם הדקות היו נמשות לה אחרת, עם או בלי הכדורים. בין כך ובין כך דוקטור יונגרמן ביקש בדיקות דם בבוקר, ליתר ביטחון, לעקוב אחר השינויים. כשהמעבדה אמורה להיפתח בעוד שעה, האיש המבוגר המסוים מאוד עדיין ישן לידה. זוויות המרפקים שלו מרתקות את תום יותר מאשר הזריחה. תום עייפה. לעת עתה וכתמיד, הייתה שואלת עצמה: "מה גולדה הייתה עושה".

גולדה לא הייתה נשארת. לגולדה אין פנאי למשחקים מהסוג הזה. גולדה אמנם עשתה הרבה טעויות, היא חשבה, ולכן הטעות היא להישאר. גולדה לא הייתה נשארת. גולדה הייתה מוכרת את כולם מלבד עצמה כפי שעשתה ביום כיפור. אם כך אולי גולדה דווקא הייתה נשארת. היא צריכה להחליט. גולדה אצילית. גולדה הייתה נועלת נעלי עקב נמוכות ועבות, מעור, בצבע ברונזה שיתאים ללב שלה, גולדה הייתה מכפתרת את החולצה עד הסוף ולא מתחננת לאלוהים שישמור עליה. גולדה לא האמינה באלוהים, אלא אך ורק בעצמה. גם תום. גם האיש המבוגר המסוים מאוד לא מאמין באלוהים. הוא גם לא מאמין בתום, לכן היה לו אז כל כך קל.

אין מטבע.

למה השאירה את המטבע בבית, הרי הבטיחה לעצמה שתיקח אותו איתה הלילה כיוון שהלילה היה חשוב, אז למה לעזאזל השאירה את המטבע בבית? יש לה מטבע רגיל של עשר. זה לא מספיק טוב כי זו לא גולדה. וגם אם הייתה גולדה זו לא הייתה הגולדה שלה. גולדה הייתה יודעת מה לעשות. גולדה היא ספציפית. העניין, מתוקף היותו עניין, לא מתקיים במטבע רגיל של עץ או פלי. רק גולדה או פלי. רק גולדה או פלי.

תום מניחה שהיא תצא עכשיו. ככה, בלי מטבע מחליטה, כבר אין לה ברירה, הרי כל הדברים נעשו כבר במשך שנים והכל באשמתה של גולדה. שוב חוסר האחריות המשועשוע שלה, הדאגה הפרטית שלה לתחת של עצמה. נוסח מעין זה של בגידה מגיע לתום כי היא שכחה את גולדה בבית. בוודאי שגולדה תבחר לשכוח אותה בחזרה.

כשהמעלית של קופת החולים נתקעת, היא מפחדת שהמעלית תתקע. היא חושבת שלעזאזל ולוחצת על כל הכפתורים הלחיצים ושאינם לחיצים. "לעזאזל", היא אומרת. היא נשארת להביט על הכפתורים כיוון שלא רוצה להיתקל יותר משנתקלה והתקיעות הזו מורגשת דרך כל שבע הקומות הדוממות של הפיר עד לקרקע שאותה ניתן לחוש באמת. היא לא תסתובב, אבל הגב המופנה שלו הוא שיצר את הפניית הגב הראשונה שלה, ולפחות בהפניית הגב השנייה תיאלץ לתקן. אם היה פונה אליה בהכרח היה לה קל יותר להסתובב ולהסתכל ואולי לענות על איזו שאלה, כלשהי שתישאל, אבל הוא רק נושף. אם היה פונה הייתה מסתובבת להסתכל לפחות על הקרקע שעליה עומד, נוטרת לסניקורס שחורות שהפכו אפורות, או חומות. או בין הבין לבין. היא לא מסתובבת ורק מכאיבה לעצמה בלמטה של הציפורניים מבושת המחשבה על הנעליים.

היא זוכרת שאורי והיא לא זרקו במשך שלושה ימים את הזבל. שלוש שקיות נערמו בכניסה לדלת הכניסה והיה קיץ וחם. זו הייתה תחילתה של הפאסיביות, ואחר כך הם שכחו כבר איך זורקים. בבוקר כשקמה להכין לה קפה שחור ולו תה סגול הרימות היו בכל מקום, באלפים, וזה היה הבית שלה. היא קראה שניתן להשמיד אותן ואת הגלמים החומים שמתחת לכיור שטרם בקעו באמצעות

מים רותחים ואבקת סודה. לא הייתה להם אבקת סודה אז הם התפשרו רק על מים רותחים ונכשלו, שוב. מיד אחר כך עלתה וירדה האזעקה הראשונה של המלחמה והם ירדו למקלט בלי הזבל.

למעליית אין אזעקה. אורי סוף סוף שואל אותה מה שלומה ותום עונה שהיא ממש-ממש בסדר, ואפילו מסמנת עם היד.

"איך היה בפריז?"

"היה ממש-ממש נחמד."

פריז הייתה אמורה להיות פואטית, או לפחות רומנטית, או משהו. זה מה שאומרים על פריז וזה מה שתום רצתה שהיא תהיה בשבילה, וזה מספיק בשביל שזה יהיה מה שהיא תהיה. למרבה המזל, היא הניחה שלא התגעגעה לעור שלו כשהייתה שם. היה חם בעיר הזאת יותר מהצפוי והוא תמיד העדיף חורף. הוא היה מזיע אם היה איתה. הוא צריך להודות לה על שלא רצתה שיבוא. היא לא הייתה רוצה ללכת איתו יד ביד. נגן הרחוב שעמד אז מולה לבש טוקסידו והיו לו משקפי שמש כמו שלה. פעם בחורף שלהם אורי היה מטפל בה כשהייתה חולה. אם תום לא הייתה מצוננת אלא רק חולה היא אהבה לשיר. הקול שלה היה צרוד וזה נעם לה כי זה היה יותר פואטי, לטעמה, אבל רומנטי פחות. תום לא אהבה כשהוא היה שומע אותה שרה אז חיכתה שיצא מהבית. הטוקסידו שר ג'וני קאש, ותום ידעה את הקול השני של ג'ון קרטור ולטענתה, כמובן, רק בגלל זה הצטרפה. היא כבר לא התגעגעה לעור שלו בכלל, ולו לעולם לא יהיה מושג כמה יפים היו השמיים בפריז בגלל החום, בטח שלא עכשיו במעלית הסגורה כשהמבטים מרוסנים, והאור נשבר אז נכון על המשקפיים של נגן הרחוב שממש דמו לשלה, והקול שלה היה פואטי אפילו שלא הייתה חולה, והאנשים מחאו כפיים ורקדו זוגות מסביבם, שמלות מסתובבות מסביבם, והיא שרה עם נגן רחוב ופריז הייתה מסביבם והפתיע אותה שהיא רצתה להיות חלק ממשו שהיא רצתה להיות חלק ממנו. היא כבר לא התגעגעה לעור שלו ואפילו לא ליד שלו, כי היד של נגן הרחוב עדיין החזיקה בידה עוד משקדו קידה והם הלכו לקנות יין בכסף שהרוויחו. היד לא הזיעה בגלל החום של פריז אלא רק קפאה. תום פחדה ששלה כן, מזיעה. תום רצתה יד קפואה כמו של נגן הרחוב. אורי היה כועס אם היה יודע. אורי במעלית לא יודע דבר. הקתדרלה יפה יותר למרות שעברה לידה אתמול, וגם שלשום. לנגן הרחוב קוראים פיטר. למזלה היא כבר לא התגעגעה לעור של אורי וגם לא לקרוא לו בשמו. היא רצתה לקרוא לפיטר בשמו כשפנתה אליו כיוון שזמן רב עבר מאז שקראה בשמות אחרים. היא לא עשתה זאת כיוון שנרתעה מהמבטא האמריקאי שניסתה לשוות לה, כי פיטר אמריקאי שחי בפריז. לא היה לה ברור אם כדאי לשים דגש בט' כמו שכותבים, או לבטא אותה כמו ד', כמו שאומרים. תום לא זכרה איך פיטר הגה את שמו כשאמר. הוא ליטף לה על המוט של המטרו את היד ותום כעסה על עצמה שהתעצלה לשים קרם ידיים בבוקר. היא כבר לא מתגעגעת לעור שלו וזה לא רומנטי ולא פואטי, רק עצוב.

"ואתה?"

"גם אני, ממש-ממש בסדר."

תום שמחה לשמוע, ורוצה להוכיח לו שהיא מטפלת בעצמה עכשיו, אחרי אז ולפני המלחמה, ולכן היא מספרת שהיא כאן לבדיקות דם, למה בבדיקות דם, אורי שואל, ותום מספרת על הכדורים: פלוטין ליום מעון, למוג'ין ליום בהיר מדי, ריטלין כדי שתוכל לדבר, והמינונים עוד משתנים, לכן היא כאן. תום, את יודעת שאני לא מאמין בכדורים, ואתה, מתי הספקת לעבור למכבי מכללית, רופאי השיניים שלהם טובים יותר, אורי אומר, והיא יודעת שרצה לסדר את השן ההיא כבר הרבה זמן.

על הדף שתום רוצה שיראה יש פלואקסטין כהידרו כלוריד בכמות של שישים מיליגרם: מומלץ לתום לתת לאדם הקרוב לה לקרוא עלון זה. תרופה זו נרשמה לטיפול במחלתה של תום בלבד. אסור לה להעביר אותה לאחרים. אסור לה להשתמש בתרופה אם הינה סובלת או סבלה בעבר מהתקף מאניה. אם תום חווה התקף מאניה עליה לפנות לרופא מיד, שיציל אותה. אסור לה להשתמש בתרופה אם הינה מרגישה חוסר מנוחה ולא יכולה לשבת או לעמוד בשקט. במבוגרים צעירים עד גיל שלושים אשר לקחו תרופות נוגדות דיכאון נצפתה עלייה במחשבות ומעשים אובדניים ועיונות, בעיקר

בתחילת הטיפול. למרות זאת, הרופא של תום יכול לרשום לה תרופה זו כאשר הוא חושב שזה לטובתה. דוקטור יונגרמן ודאי חושב על טובתה.

הם היו הורסים לה אז במילואים. אי אפשר לנהל כיפת רתק כמו שצריך רק עם ארגז אחד של פצצות מרגמה. צריך לפחות שלושה. הרי, אם המטרה ממוקמת במרחק של למעלה מאלף חמש מאות מטרים אנחנו חייבים להסתמך על הסטיות ואז לתקן כינון. נכון לומר כינון, ולא כיוון, למרגמה אין כוונות. כל פצצה שנורתה נתנה בין שלושה לעשרים ואחד טון בקרקע ושינתה את תוואי האזור. אתג"ר בצצ"ת, אלו ראשי תיבות שהיו פעם מוכרות, אלף קשורה באור, ריש ברעש, דברים שקשורים בהסוואה, תו בוודאות הייתה תוואי האזור והתו השנייה אולי קשורה בתנועה. הייתה תולעת פעם, כשתום הייתה בשירות הסדיר ולא חשבה על משמעותו של האבש"ר, תוואי התהלוכה קראו לה, והיא הייתה מוכפלת בעשרות אלפים, יותר מהרימות במטבח שלה ושל אורי, ובשעה של חדל דמדומים הן היו עולות לה במדים, נכנסות בבפנוכו של השוק של הרגל אל הירך הפנימית, מחטטות לה בדברים שלא חיטטה בהם בעצמה. זה היה מאוד לא נעים, שומע יונגרמן, זה היה מאוד לא נעים. אורי לא הבין. אז הלכה למלחמה.

אורי משתעל במעלית הסגורה. תום אומרת "לבריאות".

חמישה חודשים לפני שהיה יונגרמן, כשקמה בבוקר שבו הכל המשיך להתקדם, רק מהר יותר, תום יצאה מחדר השינה וטרם שטיפת הפה והפנים, נעמדה במרכז המסדרון. המסדרון כמובן, היה ריק ולבן בעיניה מלבד אותו כלי קיבול שקוף ועגול בשלמותו שבו חיו להם ככה הדגים שלו, כי היא צפתה בהם. אורי, כמובן, המשיך לקרוא לכלי הזה אקווריום. היא העבירה את הכלי עם הדגים לאדן החלון שבצדו השני של המסדרון, הצד המואר, ישבה על כיסא מתכת רק כי היה ממתכת והסתכלה בשמיים כפי שהייתה עושה כבר זמן מסוים. לפעמים, תום הייתה יכולה לראות את השמיים בחוץ כאילו הם באמת עגולים, כלומר, הם באמת עגולים, אבל תום רואה אותם באמת, בצורת כדור, ועגול. באותו הבוקר שבו הכול המשיך להתקדם, רק מהר יותר, אורי יצא מחדר השינה, ולא טרח להביט במסדרון, מיד הביט ימינה לעברה, ברך את גופה נטול הראש שמעבר למסגרת החלון בבוקר טוב והגוף ענה בחזרה מבלי להסתכל. מדי פעם הייתה משתפת אותו במחשבותיה על השמיים, עם הזמן עברה להשתמש במילה 'יקום' במקום, והוא ראה את זה כעניין שולי, אבל תום כבר ראתה דברים אחרת. הוא שאל אותה אם היא תרצה תה והיא ענתה שכן, ותודה. כשצעד לכיוון המטבח עצר להסתכל על המקום במסדרון שבו עד אתמול היה ממוקם אקווריום הדגים שלו ומסגרות התמונות שעל הקיר נראו לו עקומות פתאום, לא הסתדרו בזוויות המוגדרות הנכונות. "למה בעצם רצית להזיז את הדגים שלי?"

תום אמרה שאם זה מפריע היא יכולה להזיז חזרה, אבל היא אוהבת את האופן שבו משתקפים הצבעים של האור בכלי הקיבול העגול ככה. הוא נכנס למטבח והכין לשניהם תה.

כשחזר עמד זקוף פחות מעכשיו בתוך המעלית העליונה והביט בה, כדי לא להפריע לה כפי שביקשה בזמן שהיא עושה מה שהיא קראה לו תצפיות, כיוון שהיה נדמה לו שהיא עושה אחת כזאת כעת: תום עצמה עיניים ופקחה שוב, פעם אחר פעם, ועוד פעם, מבלי להפסיק, לעבר אקווריום הדגים שלו. היא נראתה לו מתאמצת מאוד כשעצמה אותן, ומלאת חיים כשפקחה, אף שמלאות חיים זו הייתה מהירה מדי לטעמו, כיוון שמיד סגרה אותן שוב ונראתה שוב מתאמצת. אורי התנצל שהפריע והניח את התה והגב הצהיר שהוא לא מפריע, אבל אורי ידע שכן, ובכל זאת התעניין ושאל מה היא עושה.

תום אמרה לו שזה בזכותו, בזכות מה שאמר לה לפני כמה חודשים על השמיים, כשרק התחילה להסתכל עליהם, שהוא לא רואה אותם עגולים ושואלי היא אומרת שהיא רואה אותם עגולים כי היא יודעת שהעולם עגול, אבל שבשום פנים לא ניתן לראות אותם כמו שהם באמת, עגולים, שזה רק כי אנחנו יודעים שהם עגולים, כמו שהוא אמר.

על מישהו מהם הייתה מוטלת האחריות להאבסת החלל הריק, אז תום המשיכה וביקשה שייקח לדוגמה את הדגים האלה והסבירה שלמעשה אנחנו רואים את הדגים האלה ככה כמו ששנינו רואים אותם, שוחים במים, אך ורק בגלל שככה אנחנו יודעים שהם מתקיימים, בעוד שבמקביל הם יכולים להיות בכל מצב אחר, בכל פונקציית גל אחרת או לא להיות בכלל. כלומר, מהרגע שאנחנו מסתכלים על משהו אנחנו קובעים אותו שם כפי שאנחנו רגילים לחשוב עליו, במונחים לוגיים. אנחנו רואים את הדגים האלה, כמו שאנחנו רואים את השמיים עגולים, כי אנחנו יודעים שזה ככה, אבל באותה מידה הם יכולים להיות צמודים לקרקעית הכלי או לא להיות בכלל או להיות על פני המים, צפים או מתים. כל עוד נתנו מבט על הדגים, קיבענו את מצב האלקטרונים שלהם ככה, חיים, וביטלנו את כל שאר פונקציות הגל האחרות, מבין? תום קיוותה באמת שהוא הבין. "אז אני מנסה לתפוס את זה מהר, להתאמן על זה שאני יודעת שהם לא באמת שם ככה וככה לראות פונקציות אחרות של הגלים שלהם, לראות את הכול, מבין?"

"הדגים יוכלו להיות צפים ומתים רק אם תשכחי להאכיל אותם בזמן", הוא הדף עם מוח אחר ואותה זה רק הכעיס. תום התממזרה ואמרה לגמרי בכוונה שהם יוכלו להיות מתים וצפים גם אם נגלה שבכלי הקיבול העגול המושלם שלהם יש למעשה חור תולעת, מה שנקרא גשר איינשטיין-רוזן, אם לא ידעת, שיוכל להעביר את מי שיכנס לתוכו לעולם מקביל, במידה והאלקטרונים שלו לא יהפכו לגלים של כלום בדרך, הרי שזו הבעיה העיקרית בחורי תולעת, לא יוצאים מהם בחיים וכל מה שחי בהם מת.

תום ידעה שזה עניין די רציני, והרי שכל העניין במכאניקת הקוואנטים הוא פשוט לאפשר לכל פונקציות הגל, לכל פונקציות היקום להתקיים, באם לא שוללים אותן בניסוי. זה חוק האי-ודאות של הייזנברג, כמוכח. ובגולדאיות האופיינית לה, תום הרגישה עליונות ממאירה על שאהובה, מבלי ששם לב, תרם להתנסות בתוך המסדרון הריק והמלא הזה, בטרם דגים מתו ובטרם מת אדם.

מאותו היום תום שקדה על הספרים ומצמצמה אף יותר במאמץ לכיוון הדגים, ואורי שקד על הקירות: המסגרות לא היו לרוחו והוא החליף אותן. אחר כך החליף גם את התמונות שבתוכן. אחר כך החליף שוב. הוא הקדיש את כל משך הזמן הקרוב הבא לטיפול במסדרון, קרוב אליה איך שהוא. בכל פעם שיצא מהמסדרון כדי להביא מקדחה או מסגרות חדשות, כשהמסדרון היה שוב שקט, היא כבר ידעה שבלי הפרעות יכול היה להיות לה יותר קל לראות, כי היא למדה שהקוהרנטיות שבין שני גופים, המאפשרת ראייה של עולמות מקבילים, יכולה להיעשות בתיאום מושלם רק אם שתי פונקציות הגל שלהם רוטטות בסנכרון מושלם, דבר שלא יכול להתקיים בגלל הפרעות התאבכות מהעולם החיצוני. ברגע שאין רטט מושלם הקשר ניתק ולכן אנחנו רואים את הדברים כמו שאנחנו רואים אותם. זה הוא שמפריע לה לראות. הוא והשאלה המקסימה שלו בדבר רצון לשתיית תה בזמן תצפית.

באחד הלילות כשהצטרף אליה כשערכה תצפיות בשמיים, תום סיפרה לו שכל הדבר הזה, היקום, כלי הקיבול של הדגים, אנחנו, מועדים להתרסק אל תוך עצמנו מרוב כוח אנטי-כבידתי ואז ליצור דבר אחר מהריק, כי הכוחות אומרים, כי כך הרי נוצר היקום שלנו וזה כבר מוכח עם הגלים שהגיעו אלינו סוף סוף מהמפץ הגדול. הבעיה תהיה לדעתה, שזה יקרה בלי שאף אחד ישים לב, שנקרוס לתוך עצמנו במאית השנייה ולא נספיק להבין איך להישאר בחיים כדי לעבור בחורי תולעת לעולם מקביל, ושהיא חייבת כבר להבין איך יוכלו לעבור בלי למות כי אם לא נעשה כלום זה יהיה ממש מגוחך.

הוא ליטף את מצחה. תום שתקה. הוא הזכיר לה שמעולם לא למדה פיזיקה ושזו לא האחריות שלה. היא אמרה לו שזו כן האחריות שלה כי היא דווקא כן מצליחה לראות את הדברים האלה שכן קורים, כל עוד היא בוחרת לראות. אתה מבין?

אורי הביט בדגים והדגים שחו, וכשהביט איתה לשמיים לא ראה אותם קורסים לתוך עצמם. שניהם ידעו שהם כבר לא רואים אותו דבר והוא ניסה רק עוד קצת, כששאל אותה אם היא תרצה כוס תה. היא הבינה, ואמרה שלא, ותודה.

תום הביטה בעיגול המושלם של הכלי של הדגים. תום עצמה עיניים ופקחה אותן מהר שוב, שוב ושוב, כל הלילה. ככה כל הלילות, עד שהתחילה המלחמה.

המעלית החלה לרדת בפיר למרות ששניהם לחצו עליה כדי לעלות. ואז צנחה, אמנם ממש מעט, וכשהדלת נפתחה הם היו בחצי הקומה. אורי לא מציע לה עזרה ביציאה מהמרחב הלימינלי שבין הפיר לגרניט פורצלן הלבנה אז היא יוצאת ראשונה. הכתפיים שלו עדיין קשיחות והוא עומד זקוף מדי. אורי מצהיר שהוא יעלה במדרגות. תום מחייכת רק בצד ימין ובלי שיניים ומתקרבת במטרה לחבק והוא לא אווז בחזרה. "שמחתי לראות אותך."

הוא מהנהן פעם אחת ועולה ורק החזה העצום שעשה שיהיה לו בעמידתו מולה נשאר מאחוריו כוונה תחילה. המעבדה עדיין פתוחה ותום כבר לא רוצה להישאר.

כשתום יורדת לים היא מזהה את כל הפינות. אחת חביבה עליה במיוחד בתקופה הזו של השנה, שם בדיוק מתפרץ הכול מהלמטה של העיר הזאת ובזכות התשתיות הכה לא פריזאיות, כל החולדות יוצאות משם ועולות כבר מתות לנוח משעמום תחת השמש. אין להן ריח שאמור להיות להן וזה רק בגלל המים ששומרים על טריותן. המים שומרים גם על טריותה של תום, לפחות בתקופה שלאחר החגים. נובמבר הוא האכזר ביותר מכל החודשים, וראש השנה תמיד מלא לה ציפיות. החול שמתחת לראש אולי רטוב ואולי סתם קר.

השעמום שוקע בעיניים העצומות. קלידוסקופ שמשי ביום קר. השמש שורטת לה מאחורי העיניים צורות, מנסרות שלא הכירה קודם לכן הופכות לדברים שלא הכירה קודם לכן והיא איתן. היא תלויה, שתיה על העצים השקועים בשעת צהריים. הצורות נושמות לה מאחורי העיניים, ידיים של אנשים עדינות וקווים משורטטים במדויק חוצים לה מאחורי העיניים, נוקשים לה ארבע פעמים על הדלת רק כי השמש חמה. היא לא הייתה יכולה לדעת את כל הדברים האלה דווקא היום. המנסרות מעלות עשן והעצים יוקדים, מתחברים לה באופנים מושלמים מאחורי העיניים כמעט כמו שהצליחה לחלק את עצמה לחלקים שווים בשביל אנשים שונים כשהיא שוכבת על הגב. היא מחולקת ופרוסה לחתיכות של מנסרות שלא הכירה קודם. שורשיהם של העצים מאחורי העיניים נשרפים מהר יותר מצמרותיהם, אפוקליפסה עכשיו. בג'ונגל העצים שתויים כמעט כמוה בלבד. אין להם רחשים בעלים לא מוכרים ורק הנהר גדול. אין להם צבעים בוהקים כמו שלה, בקלידוסקופ בווער כי קר. מרלון ברנדו לא יודע מה קרה לו שם בוויאטנם, והשריטות הן רק שריטות של קליעי 0.5 אינץ' מהמלחמה. השריטות יהפכו למים, היא תהפוך למים, חמים, כמו העפעפיים עצמם. דם. גם היא רצתה לטעום אותו ולדעת אבל היא לא יכולה כי יש מלחמה ומרלון ברנדו עסוק לה בבועות של השאריות מעמוד השדרה. מאחורי העיניים. עדיין יש לה עשרים וארבע חוליות על הגב השורף, תנודות הרוח בעצים השתיים לא אומרות לה דבר. גם הוא לא אמר. גם כל השקט החמים הזה לא אומר דבר, נפט-לא-נוזלי ובית-לא-חם. אחת שתיים שלוש. היא לא פותחת שם ולא נפתחת לחלקי חלקים, לא נפרסת יותר, ורק בקרחת הג'ונגל היא נשרפת, שוב מאחורי העיניים, עפעפיים ודם. גם שם היא בים.

השקט של הרעש של המים וחם. השקט של הרעש של המים והעיניים ואבא, אבא, מה עשיתם לי שמה למה השארתם אותי לבד שמה להישרף עם השמש בעיניים, יש לי את העיניים שלך אבא קיבלתי אותן בירושה ובמתנה והריסים שלנו תמיד עולים באש לפני כולם, ארוכים אנחנו שלא לצורך. אנחנו והריסים מתבלגנים ומתערבבים כמו שלא יכולנו קודם, השמש שורטת לי אבא, אבא ביום ראשון לא הלכתי לגן כי זה שורט לי הריסים הארוכים שלנו שלא לצורך שלנו, למה השארת אותי לבד לנצץ בשמש אבא, והסחף של הגלים שובר אותי על הסלעים ומפורר אותי בחול ונכנס לי לעיניים ונוקש בי ארבע פעמים כי חם.

אבא שלה ראה בעיניים וידע יותר מצריבתה של מדוזה בצבע אחד. היו אחרות בקיץ האחרון. אבא שלה לא הסתכל לאחור. אבא שלה סימן לה עם היד לעבור לצד השני. גם בתוך המים יש חושך כשהשמש שורפת את פניהם מלמעלה ושנינו היינו יכולים להיות כאן לבד אבל אין צורך כי אין בית ותמיד חם סתם.

את הנפט הלא נזלי הם קודחים באלכסון לקצה הימני של העין הימינית ואחר כך לקצה השמאלי של העין השמאלית, איפה שהריסים מסתבכים לסבך ולא מגיעה השמש מהשמיים, כי השמש הזאת היא שמש שקרנית אבא שלה אמר וצדק. היא עוצמת עיניים חזק. אמא שלה אמרה לה שכדאי וחובה להימרח בקרם הגנה, אבל החול כבר מכסה על כל הנקבוביות, היא כאן יותר מדי זמן אמא את לא מבינה שזה כבר שורף לה, שהחום נוקש לה, הייתם צריכים לתת לה להיכנס למים לבד בלי כל הידיים העדינות של כל האנשים אמא, את לא מבינה שעכשיו החול שורט שלא לצורך ואת מפצירה בה להימרח ואין לה בשביל מה לברוח, למען איזו תמורה, היא רק מצליחה להסיר שכבות מהאפידרמיס עד להיפודרמיס מתות כדי שהשמש תוכל לחדור ולפספס אותה במלנומות בין השערות הסומרות בעורף ובין המלח המתקשה ומתקרש לתוך הנקבוביות, והיא כמו כולם כשעוצמת חזק מדי רק כדי לראות משהו.

יש זבובים שלא זקוקים לרחם כדי לישון טוב בלילה, ויש ילדות שלא צריכות לירות במקל"ר רימונים בעלי מנגנון הגנה דטונטורי שיתפוצצו לאלף עשרים וארבעה רסיסים בדיוק, תמיד לאלף עשרים וארבעה רסיסים בדיוק, כדי לברוח מביתן. בנוגע למקל"ר, תום מעריכה את העדינות שעליה לקנות כשמזינה שרשיר, מלטפת בקעים בברזל ומבדילה בין זכר לנקבה, מתאמת את המנפים במכסה הגוף, עד הישמע הקליק, הרימון נתפס, היא בודקת עם האצבע את הרווח הראוי ומתמקמת ברגליים מפוסקות מאחורי העמדה.

מהעמדה השנייה היא שומעת אותם צועקים את פקודות הירי למרגמה ואגרופיהם מאוגרפים למו"כ האריג התחתון: היכון לירי, מפקד החוליה אומר ומספר שתיים שלו חוזר, היכון לירי, ומכניס את הפצצה ללוע המרגמה עד טבעת האטימה התחתונה שבגוף הפצצה. הסט ראשים, מפקד החוליה אומר, ומספר שתיים שלו חוזר, הסט ראשים, ושניהם מסיטים את הראשים ושומרים על קשר עין עם הפצצה. אש, מפקד החוליה צועק, אש, מספר שתיים צועק, מרפה את אחיזתו מהפצצה וממהר לאגרוף את ידו השנייה למו"כ האריג העליון. לתום יש שלושים שניות להתכונן עד שתיפול הפצצה, היא שטה באוויר במעוף קשתי. ואז מכת אש. תום יורה עם כולם. ייקח לה לפחות עוד עשרים ושבע שנים עד שתוכל לצעוק שוב "אחרונה נורתה" וכולם יתקפלו לאחור והיא לא תישאר לבד.

בס"ד תמר שילה

לפרומ

א.

בְּבֶטֶן אֲנִיָּה

עוֹמְדוֹת קְלוּעוֹת צְמוֹת

חֲמֵשׁ בְּנוֹת שִׁינְלָדוֹ לְנוּ.

אֶת בְּסוּפּוֹן סוּפְרֵת

אֶפֶק וְעוֹד אֶפֶק

מְחֻשְׁבֵּת הֵיכָן

נִגְמַר בֵּית

היכן מתחיל.

אמא שלך מניחה מאחור

מרק על השלחן

ובכל המטות גלות

ב.

תל אביב היתה לי טבעת

ענדתי אותה לאצבעך

בידים ריקות.

אשה לבנה ביזם של חול

ובכל זאת

התקדשנו.

השמש זרח לך

כל אותו הערב

לבנה

וכל הימים שהיו

בינינו

נצבו אורחים

והשיקו לחיים.

אני לא שברתי הכוס

אותו ערב

לא שברתי

אותו יום

רק לחיים לחיים

ג.

גן עדן נשם בעזבונו

להט השמש המתהפכת

גרש אדם

עץ, ושיח

ובְּכֹל בְּקֶרֶת הַשְּׂכֵמָנוּ

לְקָרָא הַנְּנִי

.ד.

בַּתְּקָרוֹת הַסְּתַפְלָת

בַּתְּקָרוֹת שְׁלֹא זָזוּ

שְׁמֵי אֵירוֹפָה קְפוּאִים

מֵעַל מִטְתָּנוּ אֹר חֲשָׁמַל צָהָב

וְכִמוֹ בְּפוֹלִין לֹא חָמַם הַשְּׁמֶשׁ

שְׁכַבְתָּ בְּבֶקֶר וְהִבְטַט

מִהַשְּׁמַיִם לֹא הִשִּׁיבוּ

לָךְ. וּמִבֵּיתְךָ

לֹא הִגִּיעַ אוֹת

.ה.

אִמָּא מִתָּה בְּרַעַב, אִמְרַת

וְאֶכְלֶת עֶצְמְךָ בְּכֹל יוֹם

חֲתִיקָה וְעוֹד

חֲתִיקָה

לֹא נִשְׂאָר לִי מִמֶּךָ

הָאֶצְבַּע וְהַטְּבַעַת

נִהְרֹת עֵנְקִים שְׁהִיוּ בְּךָ

הַטְּבִיעוּ הַחֹדֶר הַשָּׁנָה

הַמְטַבַּח

הַלְחָם, הַפְּרוֹת הַיְבֻשִׁים

הַטְּבִיעוּ הַרְחוּב

ע"ש הַרְב קְלִישֵׁר

כְּשֶׁחֲדָלוּ נִשְׂאָרַת חֲרָבָה

וּבְקוֹעָה

חֲלֵמַת בִּלְהָה

עטופה בסגלה שלך

מהרף אל בית הילדים

שארית גופך הבהול

נותר בסדין.

חתולה

את נוהמת גם בשנה

מגרגרת בשקט שאריות יידיש.

אני מבקש לבנות בשבילנו

כסא, ושלחן, וארון

אבל לומז'ה השרופה ממשיכה

לבער בקירות ביתנו.

את קמה עטופה

הילדות

.ו

פרומקה מרצי'נובסקי את

שניידרית אמתית

למה את לא סולחת

לאביר. הוא לא התכונן

למות צעיר

נועקת פרומקה

את זקנה מגיל צעיר

אבל הוא לא התכונן למות כך

בין פסח לשבועות

ועצמותיו ארכות מגיעות אלייך למטה במשק

דופקות בדלת

פתחי לי פרומקתי

פתחי לאבא

איפה להניח ארגז הכלים

סיימי לתפור פרומקה
הניחי הסירים של שבת
הנה גדלת יפה ונחושה
בזרועות אביר שבשמים
העצמות בקשו אותך פרומקה
מעל המים הזידונים הושטת יד
משית אותו שוכב בתבה
הגואל שלך נפטר צעיר פרומקה
ובכל זאת הים נבקע לך
ז.

תושיה היא
תכונה חשובה ליהודים
בכל מקום שהם
אמרה.
אל תלך יחף.
אל תצא רטב.
סגר את הדלת שלא יכנסו שרצים.
שים כיפה.
לך לבית הכנסת.
לך לישן, אתה חור מעיפות.
אל תמסר שטחים מארץ ישראל.
שלא תעז למסר שטחים מארץ ישראל.
ח.

בגיל שלך כבר לא מתים
את שומעת טוב יותר עכשו
או שצריך לצעק לך
סבתא

מרים אבשלום

המבט

קפצתי מהמיטה מזיע. הבגדים היו ספוגים במים, הריח הגיע אל האף. אמא תמיד מופתעת מריח הזיעה שלי. היא אומרת שבגיל שלי אין לילדים ריח חזק כזה לזיעה. אני אף פעם לא יודע מה אני אמור להגיד על זה. כי זה בכלל לא בשליטתי.

קמתי למטבח, הנחתי את הדרגש ומילאתי לעצמי כוס מים. זה כבר לילה שלישי ברציפות שאני קם ככה מזיע ממש. שתיתי שלוש כוסות גדולות ומלאות. החזרתי את הדרגש למקומו כדי שאמא לא תתקע בו בבוקר ותיפול ותכעס. החלפתי מצעים וחזרתי לישון. בכל פעם שעצמתי עיניים ראיתי את אותה התמונה שנשארה לי מהמבט ההוא, שהרטיב לי את כל הגוף. התמתחתי במיטה, דחפתי את הרגליים והידיים הכי רחוק שאני יכול, הרגשתי את החוליות שלי מתרחקות.

תמיד התמתחתי ככה במיטה. חשבתי שזה יעזור לגוף שלי לצמוח. אני כבר בן אחת-עשרה וחצי ואני נראה כמו בן חמש. יש עדיין ילדים שצוחקים על הגודל שלי בבית ספר, אבל הרוב לא, סידרתי לי ככה מעמד חברתי מאוד טוב. הרשמתי את דנה מלכת הכיתה, איזה דברים שאמרתי לה, אמא תמיד אומרת שלפעמים אני מדבר כמו נסיך, שכל מה שאני ארצה אני אשיג. גם עליה זה עובד לפעמים, כשאני ממש רוצה משהו והיא לא מסכימה מיד, אני, כמו שאבא אומר לי, מפעיל את הקסם האישי שלי. ועוד דבר עשיתי - איימתי על שאול הבריון, כמובן שבגודל שלי לא איימתי עליו פיזית, זה הכל מהמבטים האלה שלי, הם תמיד מגיעים כשאני צריך. לפעמים סתם באים. אבל כשאני צריך אני רואה.

נכון שאף פעם לא באו לי ככה שלושה ימים ברצף, אבל תמיד כשהייתי צריך לדעת משהו הם באו. באיזה יום כזה רגיל שאול הבריון רצה להרביץ לי, קבע איתי ליום שלישי במגרש, ככה כמו שעושים בסרטים. הברכיים שלי שקשקו כל היום. ישבתי מול ארוחת הערב ולא נגעתי בה בכלל, אמא בדקה לי את המצח כמובן, פתחה לי את הפה לראות אם משהו לא בסדר, כמו שהיא תמיד עושה כשאני לא מרגיש טוב. הייתי בסדר, פשוט הבטן התהפכה. שאול הבריון גם ענק, בגובה מטר שבעים, ברוב נראה לי שיש לו שם איזה מטר. גם בשביל אנשים מבוגרים הוא ענק. מסכנה אמא שלו, איך הוא יצא לה מהבטן ככה. באותו הלילה לפני המכות ששאול קבע איתי, כשישנתי, היה לי המבט שלי. ראיתי את שאול, ראיתי איזה סוד גדול של שאול. קמתי מזיע נורא והבנתי מה אני צריך לעשות איתו. כשנפגשנו עליתי על איזה סלע גבוה כדי שאוכל להסתכל לו בעיניים, ביקשתי שיקרב את האוזן ולחשתי לו סוד. הוא לחץ את היד שלי ומאז אנחנו די מיוודים, אבל לא חברים, פשוט נחמדים אחד לשני ואם מישהו יציק לי או משהו, יהיה לו עסק עם שאול. אפשר להגיד שאני די מקובל בכיתה, דנה תמיד רוצה לשבת לידי בכיתה, ושאול עושה לי שלום עם הראש. אבל החבר הכי טוב שלי זה בכלל יאיר. שהוא לא הכי מקובל, אבל לאף אחד לא אכפת.

הסוד הזה שלחשתי לשאול, שם באותו יום, אסור לי לגלות אותו, אחרת ההסכם שלנו יבוטל. זה היה משהו שראיתי, המבט הזה גילה לי סוד שכנראה הציל אותי מלהיות ילד שחוטף מכות כל תקופת בית ספר. אבל את זה אני אדע בטוח רק כשאני אסיים בית ספר.

עכשיו שלושה ימים ברצף אותו מבט, וזה מעציב אותי נורא. אני אפילו בטוח שבכיתי שם בלילה במיטה, שכל הרטיבות הזאת הייתה לא רק הזיעה שלי. אני רואה את אמא ואת אבא ואת שירלי אחותי התינוקת. בדיוק התחילה להגיד אבא, זה לא מפריע לאמא, היא אומרת שכל התינוקות אומרים קודם אבא, זה יותר קל להם להגיד. אני אמרתי מים, אבל לא שלם, יותר כמו מיי, מעניין אם בגלל זה אני אוהב לשתות הרבה. החדר שלי תמיד מלא בקבוקים, עכשיו הם כולם ריקים בגלל

המבט, שתיתי הכול והזעתי הכול. כמעט את הכול, חלק הייתי חייב להוציא בשירותים, הבטן באמת ממש לחצה לי.

כבר שלושה ימים שאני רואה דברים שמפחיד להגיד בקול רם. אני רואה שכשהמבט הזה יתגשם, אני לא אראה עוד בכלל. אני מוטרד כבר כמה ימים. אמא תפסה אותי נתקע בקיר פעם אחת, הייתי בתוך מחשבות ולא שמתי לב, אמרתי לה שאני עושה ניסוי, שלא תחשוד או תנסה להבין על מה אני חושב. היא ישר שמה לי יד על המצח. כל הזמן עושה את זה. בפעם אחרת נרדמתי על השטיח בסלון, מתוך שינה עשיתי ככה תנועות עם הגוף, אני לא בטוח מה זה היה, אמא אומרת שנראיתי כאילו אני מתנגש במשהו. כמובן שהזעתי המון וחייבתי את אמא שהייתה שם לידי, והיא שמה לי יד על המצח.

הלוואי והייתי יודע את היום המדויק שהמבט רוצה להראות לי. זאת הבעיה עם מבטים, אף פעם לא יכולים לדעת מה לעשות איתם. ניסיתי להבין את השעה לפי כיוון השמש שזורחת, אבל מבטים הם די דומים לחלומות כמו של כולם, הכל ממש קצת מעורבב כזה. לא מצאתי משהו שיכול היה לעזור לי. הדברים שזכרתי מהמבט היו רק כאלה שלא רציתי לראות.

בבוקר אמא התארגנה להוציא אותנו לבית ספר ולמעון, אני נשארתי במיטה ואמרתי לה שאני ממש חולה, שהזעתי על המצעים כל הלילה, ובאמת המצעים היו ספוגים ואמא דאגה ממש. ביקשתי ממנה שתישאר איתי ושלא תיקח את שירלי למעון, אני רוצה שהיא תישאר איתי. כמובן שהיא לא הסכימה, שאני אדביק אותה במה שלא חטפתי. אז היא כן התכוננה לקחה את שירלי למעון. עשתה טלפונים לבקש לאחר לעבודה בשביל שתישאר איתי. הן כבר עמדו לצאת מהבית, אז אמרתי שאני כבר בסדר ואני אלך איתן לבית ספר. מוזר מאוד, אמא ממש השתגעה. היא לא הבינה מה עובר עלי. מוזר מאוד.

נכנסתי למקלחת, התלבשתי והיא עמדה והסתכלה, מוזר מאוד, מופתעת בריפוי המהיר שלי. היא הניחה שוב יד על המצח, שוב פתחה את הפה, ביקשה שאגיד אהה, עשיתי כמוה, ממש באותו טון ובאותו הסולם. מוזר מאוד, היא אמרה, איזה מיליון פעמים לפחות לפני שיצאנו מהבית שלנו. רציתי לחבק את שירלי המון, אמא אמרה שעדיף שאתרחק ממנה, היא ממש דאגה. אבא כבר היה בעבודה מוקדם, אין סיכוי שהוא יהיה איתנו כמו בחלום, אז נרגעתי קצת. אבל אמא לא נרגעה, היא בכל זאת לקחה אותי לרופא. כיכיתי באוטו כשהיא הורידה את שירלי בגן. נתתי לה נשיקה בסוד בלי שאמא תראה. שירלי כיווצה את השפתיים לנשק אותי גם, היא תינוקת ממש טובה, לא כמו התינוק של השכנים שכל הזמן מפיל דברים ובוכה. אמא פוחדת שיום אחד יחטפו אותה מרוב שהיא נעימה ולא פוחדת ללכת לידיים של אחרים. אני בטוח שהיא תדע כשהידיים יהיו לא טובות. גם לתינוקות יש חושים כאלה כמו של כלבים, שהם יודעים מי טוב ומי רע.

אצל הרופא היינו ממש כמה דקות, הוא הצמיד אלי מכשירים קרים, פתח לי את הפה וביקש שאגיד אהה, ממש כמו שאמא עושה, אולי הייתה רופאה פעם. הרופא אמר שאני בסדר ושאוּלִי יש לי מחלה שקוראים לה אי חשק ללכת לבית ספר. אמא הסתכלה עלי מודאגת, אני אמרתי שאני לא חושב שאני חולה בכלל. בסוף היא קיבלה את זה שאני בסדר, או לפחות ככה חשבתי והיא לקחה אותי לבית ספר. בדרך שאלה אותי אם יש מישהו שמציק לי בכיתה, שאני מפחד לספר להם. אמרתי לה שהכל בסדר, שאני בסדר ובסך הכול רק רציתי להיות איתה ועם שירלי כי אני מתגעגע אליהן כל היום בבית ספר. היא המשיכה להסתכל עלי מוזר. חייבתי אותה חזק ורצתי לכיתה. אני ממש לא אוהב לאחר, גם אם יש לי אישור מהרופא. אני לא אוהב להיכנס לכיתה כשכולם כבר מרוכזים ואז מפנים מבט אל הדלת שנפתחת. וככה קרה, נכנסתי וכולם הסתכלו עלי. נתתי למורה את הפתק והתיישבתי מהר.

במשך כל היום בבית ספר ניסיתי לחשוב איך אני לא נותן למבט הזה לקרות, כתבתי על פתקים קטנים רעיונות שונים, ציירתי על דף אחר את אמא ואבא ושירלי ומסלולים כאלה מהעבודה לבית. את המסלול שלי תמיד שיניתי משלהם, הרחקתי את עצמי, לא אכפת לי ללכת ברגל כל החיים מהבית לבית ספר או לחברים או לטיולים, רגע, לא, מה אני אעשה עם טיולים. אם ניסע לצפון אני לא אוכל ללכת ברגל. הייתי מרוכז כל-כך בציור הקווים של כל אחד שלא שמתי לב שהמורה ממש מעליי

וקוראת לי כנראה בפעם העשירית. הסתכלתי עליה והיא הסתכלה על הדף שלי. כעסה שאני מצויר ציורים, אמרתי שזה חשוב. היא כמוכן לא האמינה שזה עניין רציני של ממש, היא פשוט חטפה לי את כל הדפים מהשולחן והמשיכה בשיעור. בסוף השיעור היא החזירה לי אותם, ניסתה להבין מה עשיתי שם תחת הכותרת להציל את אבא, אמא ושירלי, אמרתי לה שזה סתם הדמיון שלי, באמת סליחה מעומק הלב שלא הייתי מרוכז, חייכתי יפה והיא חייכה והחזירה לי את התוכניות שלי.

בסוף היום יצאתי לשער של הבית ספר, אבא בא לאסוף אותי, הוא אף פעם לא אוסף אותי. העבודה שלו נמשכת עד מאוחר, הוא מגיע רק כשארחת ערב מתבשלת. מאחורה ראיתי שגם אמא באה. בשנייה עלה לי החום, הברכיים רעדו לי ממש. באוטו שחכה שם צמוד למדרכה, צמוד לכניסה של הבית ספר, ראיתי שהם כבר אספו את שירלי מהמעון. החלון של האוטו היה פתוח שמעתי את הנשימות שלה, היא ישנה בכיסא תינוק שלה, בטח היה יום מעייף בגן, בכלל היא ישנה המון. כל מה שהיא עושה זה לשחק ולאכול והיא פשוט עייפה רוב היום וצריכה לישון, אמא אומרת שככה זה כשתינוקות, גם אני ישנתי הרבה, צריך לישון בשביל לגדול. שאלתי את אמא אז איך זה שלא גדלתי בכלל, היא אמרה שזה כי אני לא ישן עכשיו, אני עדיין ילד ואני צריך לישון טוב כדי לגדול. אבל לא גדלתי בכלל, כבר הרבה זמן שקו הגובה שלי בכניסה למטבח אותו הדבר. התקרבתי אל האוטו, פתחתי את הדלת והחזקתי את היד של שירלי, נתתי לה נשיקה וסגרתי בחזרה את הדלת.

הסתכלתי על ההורים המודאגים שלי, איזה פרצופים שהם עשו, הסתכלו אחד על השני ואז עלי כאילו תכננו את זה מראש. אמא ישר שמה יד על המצח. התרחקתי ממנה, עכשיו באמת הגוף שלי היה חם. אני מרגיש טוב, אמרתי לה. ממש טוב. תיסעו הביתה, אני רוצה להישאר עוד קצת בספריה. התחלתי לדבר מהר ובהתלהבות כמו שאני עושה כשאני רוצה שיאמינו לי, סיפרתי על ספר שהתחלתי לקרוא ועל ההרפתקה המדהימה שאבנר נמצא בה, ושאיני כל-כך במתח שאני לא יכול לעזוב את זה עכשיו, ושיש לי עוד עשרים עמודים לסיים את הספר, והתרגשתי ודיברתי מהר.

הם ממש לא הסכימו, ואמא הצליחה לשים יד על המצח. הילד רותח. למה היא קוראת לי הילד כשהיא מדברת עם אבא? בכלל אני כבר גדול, אנחנו כבר מדברים על הבר מצווה שלי. היא ממש מתרגשת למרות שיש עוד זמן, היא כבר חשבה על מקום ועל צלם ואת מי היא מזמינה. לי חשוב שהחברים שלי יבואו, היא אמרה שברור שהם יבואו, אבל יש אנשים שאולי אני לא מכיר אבל חשוב שהם יבואו, אולי חברים של אבא מהעבודה, אבל כל זה יקרה רק עוד הרבה זמן.

אבא שלי התכופף אלי ושאל אם אני בסדר, אמרתי בסדר גמור, ממש בסדר. אני חם כי רצתי קצת, באמת נעלמה המחלה. עכשיו תיסעו הביתה, אני אבוא עם אמא של יאיר, הוא גם נשאר בספריה, ואחרי שאני אסיים לקרוא את הספר ויאיר יסיים משהו אחר, אנחנו רוצים לעבוד על משהו ביחד שהמורה לאנגלית ביקשה שנעשה ובכלל יכולתי ללכת ברגל, עשיתי את זה כבר כמה פעמים. פעם אחת כשאמא הייתה חייבת לקחת את שירלי לרופא, פעם אחרת הייתה כשהאוטו של אמא התפוצץ והיא התקשרה למורה להגיד שהיא לא תגיע בזמן, אז הלכתי לבד ברגל.

אמא רצתה לשאול את יאיר אם זה בסדר שאני אחזור איתם, אמרתי לה שלא תפריע לו ללמוד כי גם ככה קשה לו להתרכז, ובכלל הוא לא היה היום בבית ספר ולא רציתי שתדע שאני משקר. היא ממש חיכתה כמה רגעים וחשבה, יכולתי לראות את המחשבות שלה רצות, אז אבא אמר לה שזה נשמע לו בסדר, היא הבינה את מה שאמרתי אבל ראיתי שהיא מרגישה שמהו לא בסדר, ככה זה אימהות, הן תמיד יודעות כשאתה משקר, מזל שאבא האמין והם נכנסו לאוטו.

ברגע שהוא כשאמא חשבה והסתכלה עלי, חשבתי לרגע אולי גם לאמא יש את המבטים האלה כמו שלי, אולי היא יודעת ששיקרתי לה ככה. התיישבתי על סלע בכניסה לבית ספר, בכלל לא היה לי מה לעשות שם, והספר הזה שדיברתי עליו בהתלהבות, כבר סיימתי אותו לפני שבוע, התחלתי ספר חדש פחות מותח, בגלל זה לא דיברתי על החדש בכלל. אז ישבתי על הסלע ובגלל שאני ממש נמוך הרגליים לא הגיעו לי לרצפה, אז נדנדתי אותן קצת, פתאום עלתה לי התמונה מהמבט, ראיתי את

שירלי ישנה בכיסא שלה, את אמא מנופפת עם כמה מכתבים מהחום, אבא מכוון את המזגן בשבילה. ואני בכלל לא הייתי שם. רק שלושתם באוטו.

תפסתי את התיק שלי מהרצפה ורצתי. רצתי מהר ממש, עברתי דרך כמה חצרות, הרגשתי כמו בסרט, רצתי וקפצתי מעל חפצים דוממים, אני כמעט בטוח שדילגתי מעל חתול, הזיכרון שלי מהריצה הזאת היה קצת כמו חלום, כזה שחולמים אחרי סרט אקשן שאמא לא מרשה בכלל לראות כי יש שם המון אלימות לדעתה. אבל אמא של יאיר כן מרשה, יותר נכון היא לא כל כך שמה לב לדברים שאנחנו עושים, אני ויאיר, אז אצל יאיר אנחנו רואים כאלה סרטים. חבל שיאיר לא הגיע בכלל לבית ספר, אולי הוא היה רץ איתי את כל הדרך אל הבית שלי, גם אם לא הייתי מסביר לו למה אנחנו רצים. רק בשביל האקשן הוא היה רץ.

כשהגעתי הביתה הזעתי המון, אפילו בשבילי. גם היה יום חם באמת, וגם רצתי הכי מהר שיכולתי. לא הייתי בטוח למה אני רץ, אבל הייתי חייב לרוץ. האוטו של אבא עדיין לא היה בבית. רק של אמא, נראה כאילו היא ניקתה אותו סוף סוף, היא לא הפסיקה לדבר על כמה האוטו מלוכלך. בכלל מה זה משנה, הרי בניסעה הבאה שירלי הייתה כבר מלכלכת אותו שוב.

הוצאתי את המפתח שהיה תלוי לי על הצוואר, מתחת לחולצה. פתחתי את הדלת וישבתי לחכות להם בסלון. בזמן הזה חשבתי על כל המבטים שהיו לי, הבנתי שאני לא נמצא באף אחד מהם. תמיד מופיעים שם אנשים שאני צריך לדעת עליהם משהו, לפעמים כדי לעזור לי ולפעמים כדי שאני אעזור לאחרים. פעם היה לי מבט על הארנק של אמא של יאיר, היא כמעט ריתקה אותו לחודש, למרות שבטח הייתה שוכחת אחרי שעה שהיא ריתקה אותו, אבל המבט הזה גילה לי איפה הארנק. היא נישקה אותו על הראש ושלחה אותנו החוצה.

כל המבטים האלה ובאף אחד אני לא נמצא בכלל, איך לא שמתי לב לזה עד עכשיו. ובכלל אף פעם לא היה לי כזה מבט שמגלה לי דברים כאלה קשים. תמיד זה דבר קטן שמאוד עוזר אבל דבר קטן. בטח בגלל זה המבט הזה חזר לי ככה שלושה ימים רצוף.

המשכתי לשבת על הכורסה האהובה עלי בסלון, הלילה כבר ירד ולא קמתי להדליק אור בשום מקום. לא יכולתי להזיז את עצמי מהכורסה, עבר כבר זמן ועדיין הגוף שלי בער, הורדתי חולצה ונשארתי לשבת. אמא תמיד כעסה אם הורדתי חולצה, אתה רואה את אבא או אותי מורידים חולצה? היא הייתה שואלת, הייתה אומרת שאני אתקרב, בחום כזה איך יכולתי בכלל להתקרב. אבל היא לא הייתה בבית. כשאשמע את האוטו אלבש אותה מהר. ממש רציתי לעשות משהו אבל לא יכולתי לזוז, אז נשענתי לאחור על הכורסה, שמתי את הידיים ככה על הצדדים כמו שאבא עושה והתחלתי להתרכז בנשימות שלי. בלי לשים לב ספרתי אותן, נשימה, נשימה, בעצם אומרים שאיפה, אמא כבר תיקנה אותי כמה פעמים, אבל אני כל הזמן ממשיך להגיד נשימה, שזה בעצם הכל ביחד. בטח כששירלי תתחיל לדבר אני אהיה זה שיתקן אותה בטעויות הקטנות האלה. בינתיים אני צריך ללמוד עוד לפני שאוכל ללמד אותה.

לרגע אחד נרדמתי, לא ידעתי לכמה זמן, הרגשתי שזה היה ממש לרגע. הרמתי את הראש חזק והתרכזתי בלהישאר ער. שילבתי את הרגליים על הכורסה והורדתי את הנעליים, שיחקתי לי באצבעות הרגליים, במשיכות כאלה למתוח אותן מהריצה ומהנעליים שסגרו עליהן כל היום. מזל שלא גבהתי ושיחקתי כדורסל, אחרת האצבעות היו מסכנות עוד יותר. כנראה שיש דברים טובים בלהיות נמוך. אני יכול להתחבא הכי טוב בלי שימצאו אותי. בטיולים השנתיים אני יושב באוטובוס בנוחות, לא כמו שאול שסובל כל הדרך, כי אין לו מקום לרגליים.

הרחוב היה כבר ממש שקט, כל השכנים כיבו את האורות בבתיים, אני לא הדלקתי את האורות. הלילה היה יותר חזק וכבר לא ראיתי כלום, חיקיתי שאמא תיכנס ותדליק את האור. ישבתי וחיכיתי.

בכל סוף שבוע, ניתנת מכונת התספורת לרשות החוסות. מיד לאחר תורנות הניקיון "בבית מיכל" הן רצות כולן לבדוק את טיבה על ראשה של ניר. והיא כבר יודעת – מספר שתיים בצדדים, מוהק בולט לאורך הקרקפת וזנבון קטן בסופו, כזה שנח בעיקול על העורף. הפריקסט המשופץ מלא בבנות שצופות בחלק'ה הספונטני, עליו החליטה מיד עם סיום ארוחת הבוקר. המגבת מונחת על צווארה ומכסה את כתפיה, ניר אוזנת בשני הקווצות עד להידוק מספק על עורפה וחזית צווארה. היא מסלקת כמה שערות קטנות שנתרו על המגבת והספיקו להדבק ולעקצץ אותה. עווית הפנים שלה במהלך הסילוק מצחיק אותה ואת שאר הבנות. למרות שכבר יודעת איך תרצה להסתפר היא שואלת אותן מתוך נימוס איך כדאי לה.

בתוך גוש ההתלחשויות הגוהה עולות ההצעות, הן מתנגשות באור הפלורסנט וחוזרות ארצה לקולות יכוחים רמים יותר. אחת אחת מביעה דעתה ומציגה סטיילינג שונה. כמה מהבנות מציעות עצמן, ובאמתחתן פרטואר עשיר של גזם. ההיא גילחה פה ואחרת קיצצה לשנייה שם. וניר עדיין מסתכלת על עצמה, ממשיכה בהידוק המגבת. היא מפנה את לחיה הצידה ובוחנת את כנף הקרקפת השמאלית. מעבירה זוג אצבעות, מורחת אותן למדידה, מחשבת גובה ומסמנת נקודה בלתי נראית. שם, כנראה, תיעצר המכונה על מספר אפס, וממנה תעלה למספרים גבוהים יותר. לו יכלה הייתה עושה זאת בעצמה, אבל כבר הבטיחה לזאתי הקטנה יום קודם – מאיה. וכמובן שתעמוד במילתה, ברור לה שנתנה מילה ודי.

"בואי קטנית, בואי, תזוזי לה! וגם תהיו בשקט... היא צריכה להתרכז!" מאיה מתקרבת אל ניר, קצת לחוצה מההתגודדות סביבה, צועדת בהיסוס ועוצרת לצדי פניה כדי לשמוע טוב יותר. "את זוכרת את מה שהסברתי לך נכון? עד לגובה הזה את מגלחת, ומפה את מחליפה מספר, קחי את ארבע בשביל ההתחלה ואחרי זה נראה, אולי נוריד לשלוש. למעלה את גוזרת עם מספרים ומשאירה טיפה אורך בפוני, בסדר? גם אל תילחצי אם יגידו משהו אני אשתיק אותן." מאיה מהנהנת, אוזנת במכונה, מניעה את הכפתור קדימה – המכונה לא מגיבה. היא מנסה שוב פעמיים נוספות ותוהה. ניר לוחשת לה בשקט שתכניס את התקע לחשמל. היא מצייתת ומצחקקת ותוך כדי זורקת את ידה בעדינות על פניה. "הכול ברגוע קטנית, אני איתך."

רטט המכונה מצליח לעלות מעל רעשי הדיבור, אולי אפילו משקיט במעט. כעת, יש יותר מקום לקירות, יותר מרווח נשימה למאוורר התקרה לסלסל אוויר מטה. הצווחה הקבועה והמונטונית של המכונה הופכת לא-א-א אחד ארוך שמסיט הצידה כל שארית מחשבה. כמה מהבנות מאבדות עניין, מעדיפות לחכות בחוץ כדי להמשיך ולשוחח. על החלונות טיפות אבק, סמני התנקות האטמוספירה ועננים תועים שהמטירו. הפריקסט אינו פולט חום או קור, אפילו לא הברגים שמחזיקים את לוחות הבטון. מול פתח המספירה קבוצת בנים הולכת בטור אחיד, הם מחזיקים כדור-סל ומגניבים מבט, גם להם עדיין לא חם. ולא חם למזוזה על המשקוף ואין סימני טמפרטורה שניכרים על היונים, הן חונות על גג האזבסט לכמה רגעים וממשיכות הלאה אל קבוצת עצי האורן שבמרכז הכפר.

ולניר, חם לה בראש, כל כך להוטה להסתפר עד כדי כך ששוכחת מההרגעות, מאיה מעבירה את המכונה על החלק שקרוב לעורף, נזהרת לא לחתוך את הזנבון, מפסיקה להתבוננות קצרה כדי לקבל אישור להמשיך. שרוכי שיער שתני מבריקים צונחים על הרצפה, חלקם עוד אווזים בסיבי המגבת, לרגע אחד, ומצטרפים לאלו שנערמו. ניר מביטה על המראה ורואה רק את עצמה, מתבוננת בצורתה החדשה, כזו שמתחלפת מדי חצי שנה או כמה חודשים של שובע. עכשיו, כשהיא כבר חודשיים בשיקום, השיער הארוך שטיפחה – מספיק לו.

חלק מהבנות שנשארו צופות באדיקות, מתוחות למראה הפריזורה החדשה שנגלית אט אט. מאיה מסיימת את השלב הראשוני ועוצרת, בהיסוס היא מחליפה את הראש ומעלה למספר ארבע, בדיוק לפי ההוראות, היא מותחת את ידה בתנועה אלכסונית. ניר זזה באי נוחות, מאיה עוצרת ומשחזרת את התנועה על חלק אחר על ראשה של ניר.

– "סתומה כזאת! תעצרי! לא ככה! תיקחי את המכונה מפה, רואה! ככה... ותלכי איתה עד לקצה, כן, בדיוק, שלא יהיו פאקים ובורות." מאיה מצייתת, ספק רוצה להסביר אבל היד של ניר כבר מכוונית ומיישרת אותה. מפה היא ממשיכה לבד, חושבת על ההשתקה, איך הרגע הוחמץ. תמיד היא משתיקה אותה ותמיד ניר צודקת.

ניר מביטה על עצמה בעיניה הירוקות, סורקת את התחלת התגלמות התספורת ביחס לשאר הגוף. נושמת לאט, פיה סגור, גבותיה קעורות עד לכדי התנגשותם זו בזו כשקמט עור מפריד ביניהן. מוחה במחשבותיה על מסת גופה. לפני שנכנסה למליכישוע היא צפתה בסדרה על הפרעות אכילה, הבינה שאם תפחית באכילת לחם ומתוקים תצליח לצמצם במעט את גבולותיה, אבל בתנאי אחד, הקוסקוס של אימה בתוך התחום. כל כך טעים עד כדי כך שהשכנים בבניין קונים לפי משקל מגברת לילאן בן משה. כל יום שלישי ושישי. אולי בעוד שבועיים היא תקבל אישור לביקור ראשון והיא תזכה לטעום ממנו שוב, בינתיים תחכה לשיחה השבועית בה היא תפרוט על סדר יומה ועל ספסלי הפסיכוס שיצרה.

ניר מחככת את כפות רגליה זו בזו, התנועות מפריעות למאיה להמשיך את הגילוח. "את מפריעה לי אבל!" מאיה עוצרת ומכבה את המכונה. "תמשיכי נו! מה פתאום את עוצרת?" ניר משיבה כמו לא שמעה את ההערה. "את ממש נודניקית את יודעת? גם רוצה שישפרו אותך וגם עושה מה שבא לך. אני אין לי זין לזה. חפשי מישהי אחרת שתספר אותך!" "יאללה עופי עופי, התחלת לפתוח ת'פה שלך? לכו מפה כולכם עכשיו! סאמק! וקטנית... את עוד תראי. אני לא צריכה את הטובות של אף מכן."

הבנות יוצאות החוצה, מאיה אחריהן טורקת את דלת הברזל, אין יונים בגג שיברחו ובמגרש הכדורסל הבנים כבר בהפסקת שתייה, מותשים מדי בכדי להביט. ניר מושכת את מכונת התספורת, מנתקת במשיכה חזקה מהשקע וזורקת אותה על הדלת. מתנשמת, ובעטת במדף השיש שמועמד מתחת למראה, עליו דבוק פספס, ניכר עליו שהוא ישן, היא לא מכירה את סוג האבנים האלו, כנראה שבמליכישוע החליפו מאז את הספק. הבעיטה הכאיבה לה אבל הדמעות הן לא בגללה. המכונה מרוסקת והשלמת התספורת תלויה במספריים בלבד. אז היא גוזרת את החלקים הארוכים שנשארו, נעזרת במראה קטנה ובכוונתה לזאת הגדולה כך שתצליח לראות. אופן הזזת היד בהשתקפות מבלבל אותה והיא לומדת לאט לעשות הכול הפוך.

בטופס ההתרשמות שקיבלה המשפחה של ניר היה כתוב, שכל יום שעובר בלי קצה מחשבה על הפסקת הטיפול או בריחה הוא מעשה גבורה הרואי בפני עצמו. אחותה תסכים על כך, אריאל היא האפוטרופוסית הבלעדית והלא רשמית שלה. לא אימה ובטח שלא אביה אותו היא מתעבת באופן קיצוני. היא פשוט קרובה ושקולה וניר מכבדת בכניעה את כל מה שתורה. היא חבה לה טובה די רצינית אחרי שאספה אותה כבר כמה פעמים מכירות ירושלים, מסוממת ומעולפת. איך היא רצה לצדה, לכל טיפול ואבחון, מלאה באנרגיה כל פעם מחדש, מפסידה שעות עבודה ולימודים בלי לנטור. והכל בסוד, אמם לא צריכה להכיר את כל הפרטים הקשים – אמנם יודעת, הרי לא טיפשה, רק בלי התיאורים ובלי הנסיעה לאשפוזית בקריית אתא. אריאל יודעת לעשות זאת בצורה שיהיה לה מושג איפה היא ובאיזה מצב פחות או יותר נמצאים העניינים. כשנכנסה לכאן, "הר הגלבו" לא אמר להן דבר, בטח שלא "מליכישוע". השם המיוחד והסטראוטיפי של המקום מעלה אצל רוב מי שהכירו סלידה והשערות שמדובר במוסד סגור, ספק בית משוגעים, בטח אצל אמם, לקחו לה שעות רבות

כדי להרגיע אותה, וגם כשנרגעה וכשהבינה כי אין ברירה, היא נשבתה בבושה ועל מה המשפחה המורחבת תגיד.

אף אחת כבר לא דיברה עם ניר במשך היום, הן אפילו פחדו להחמיא. למרות המקרה – התספורת נראתה עליה ממש טוב. רק כמה בניים שראו אותה יושבת לבד בארוחת הערב "אזרו אומץ" – כך חשבה – לגשת ולומר את דעתם. אכן אהבו, אבל בטח שלא ידעו מכל סיפור המכונה. ולמה להם לפחד בכלל? אבל כך חשבה. את הקצאת הסיגריות שלה היא כבר הספיקה לבזבז, עכשיו כבר אין לה פרצוף לבוא ולבקש ממישהי אחת נוספת, למרות שהיא יודעת שתקבל. הן מבינות אותה אבל היא לא אותן. הן גם פוחדות לדבר איתה, עוד מהפעם ההיא כשהחליטה לברוח מהטיפול ולנסוע הביתה. היא זוכרת היטב איך לא יכלה לשאת את השמות שם ואת ההתלבטות על ספסל התחנה. היא גם לא תשכח את המבטים מהתחנה אל הבקעה. אותה תחושה שהכל עומד לפנייה. המרחבים והמקומות שלא הכירה וקסמו לה.

כל מטופל רשאי לעזור לכשיחפוץ. אבל אצל ניר בריחה היא בריחה. היא אוהבת להרגיש ככה. מבחינתה זוהי תרפיה. וכל מקרה המספרה גורם לה לשחזר רגעים של בריחה. היא נזכרת בדרך חזרה למלכישוע, אחרי שהיו מוכנים לקבל אותה בתנאי שתדל לרמת המתחילים ותצטרך לעבור שוב את הטיפולים הראשוניים. וכמו שברחה כך חזרה, בהפתעה ובלי לומר לאריאל ולאימה. הנסיעה חזרה ומה שאירע בה יכולים להסביר רק במעט את הלך רוחה. כשעלתה לאוטובוס, רגע לפני שהתיישבה היא חבטה קלות בכיסא שהעלה מעט אבק, כזה שמחניק ומעלה ריח מצטבר של נסיעות הלךך ושוב על כביש שבעים ושבע. זה היה קו קבוע, עם נהג קבוע. ניסיונות הניקוי רק חיזקו את המראה המלוכלך של המושב, עליו, נשאר סימני אצבעותיה משורטטים אלכסונים ומצולבים. התיק הגדול נח לצידה, נפוח מקופסאות אוכל שליליאן, נתנה לה. היא קראה לה לילי, לא אימא, עוד מהגן, כשחשבה שהגננת היא אימה האמיתית. ליליאן לא מבינה בפסיכולוגיה, לא מבינה בחריטות ילדות שפוצעות ולא מגלילות. אז שתקרא לגננת אמא, זה בסדר. וניר נשענה על התיק בעדינות, פן ימעכו הפְּתוּת שגעטפו היטב בנייר סופג.

צלו של בניין העירייה כיסה את האוטובוס לרגע, אחריו כיסו בנייני מגורים ועצי פיקוס, שמש קריית אתית העלתה לה ת'סנטה מריה – אז היא הורידה וילון, הטתה ראשה הצידה כדי ליהנות הן מהצל והן מהנוף, חשבה על הסוף שבוע הקצר שעבר בבית, על איך שהסכימו לה לחזור לטיפול ואיך שהיא אוהבת את אריאל ואת טוהר. דאגה משולשת אינסופית, הראשונה והשנייה על השלישית והשנייה על האחת. ביציאה מקריית אתא היא הניחה אוזניות, רצועה ראשונה של "אשר ריימונד הרביעי", האלבום מתשעים ושבע ומיד אחריו לחיצה על כפתור "רנדום", ככה, שתופתע. עם אבא שלה לא היה קל, גם בשלושת הימים הקצרים האלו בבית הם הצליחו לריב, נכון, היא קצת לא פינתה כלים מהשולחן ונכון הוא קצת עקשן וכזה שלא יודע להכיל מורכבות, אבל מפה ועד לבדיית סיפור? סימנים סגולים על הגוף, כאלו שגילו רק במקרה, בלי שאף אחד ראה או שמע. ועל הכל חשבה בזמן הנסיעה, בדיוק אחרי שהאלבום נגמר וריהאנה תפסה את מקומו של אשר. איך החלה לצבט את עצמה במקביל לסריקת המושבים סביב – אין עדות. תחילה באזור הבטן התחתונה. האוטובוס קפץ קלות על הכביש המקורץ, השמיע סאונד רטטים ומגורענים. ניר עברה לצבט את זרועותיה, והוא חזר לכביש המזופת, הטרי, לכד בגלגליו אבני אספלט זעירות שהתקרסלו להן בין הגלגלים לשלדה, והיא עם ציפורניה משכה עוד קליפות עור ועוד שערות דקיקות.

היא גם זוכרת איך נרדמה, קצת לפני חבל התענכים הנהג הודיע על הפסקה קצרה וניר לא שמעה, המשיכה בשינה כאשר שאר הנוסעים ירדו וחלפו על פניה. אישה אחת נשארה לשבת, ממוקמת בטור המושבים לשמאלה של ניר וספסל אחד אחורה. מתסכלת על ניר וחושבת על בתה. לזאת לא היו ענייני שירותים או צמא, רק רצתה להמשיך ולהביט בשיערה החום. כך בין שתי משענות הגב, בצבצה לה פלומת שיער חלקה שזזה קלות ממשב המזגן. ניר התעוררה, ניגבה עם שרוול החולצה רוק שהצטבר על צדי שפתיה. לא הבחינה באישה, רק בהפסקה המתכלה. הנוסעים חזרו, כל אחד מהם הוריד שתן וטעם משהו, כך חשבה. הנהג חזר למקומו וסידר את הכיסא, העיף מבט בחלל האחורי

דרך המראה הקדמית. ניר המשיכה להביט מהחלון על כניסת השירותים, התאפקה וסיכמה עם עצמה שתתאפק עוד עד שתגיע. עמודי פלסטיק מחזירי אור החלו להיספר, מותחת ביניהם קו, כזה שנשלח עכבישית אל הקדקוד, נמתח, ונדבק אל העמוד הבא, ככה ספרה עד שהגיעו אל עמודי התאורה. משם היא שלחה קווים גבוהים יותר. אחריהם ספרה רמזורים, וכשאלה נגמרו היא ספרה כל בליטה במעלה הכביש עד להגעתה לתחנה המרכזית בבית שאן. את הנסיעה משם למלכישוע היא כבר העבירה לבד. זה היה האוטובוס האחרון של מוצאי שבת. שם יכלה לאזור כוחות ולתכנן את השהות. הבטיחה לעצמה כל כך הרבה הבטחות אך מצד שני רצתה גם שיבינו אותה, בטח אחרי שהתעמתה עם אביה וקיבלה ממנו סימני מכות. כשהמדריכה קיבלה אותה, מיד שאלה על הסימנים. היא לא מהירה להאמין וגם הפסיכולוגית הבינה, מבלי להבחין, שמשוהו בהתגלגלות הסיפור מעורר חשד של בדיה. אבל גם על זה הן סלחו. כך חשבה.

כיבוי האורות בבית מיכל מסמן לה את התחלת הסדר, סדר של משפטים במחברת החוויות והריקון שקבלה בהתחלת הטיפול, שם היא מספרת על מחשבותיה ועל הפעולות השגרתיות של אותו היום. רק שם היא יכולה למצב את ההחלטות ולבצע התבוננות על עצמה. אם תפריד בין המחשבה לעט – תלך לאיבוד. בטח כשניסתה לבד. הקפיצות בין הנושאים מבלבלות אותה, היא לא גומרת רעיון אחד שלם ומיד רעיון חדש צץ ומאפיל על קודמו. כך, ללא סיומים וללא התחלות היא מתנהלת. והנה הדף עוזר לה להשלים תהליכים ואם זה קורה לפני השינה אז עדיף פי כמה. זה נותן לחלומות להרפות, ולקימה להנעים. ואסור, בתכלית, להפריע לה באמצע – אבוי "באימא" אבוי. ועכשיו כותבת על התספורת, על כמה שאוהבת. על ההתגודדות סביבה. איך שהחמיאו לה הבנים – "וואי וואי!". תכף מסיימת וכנראה שכולן כבר ישנות, האור בחלק שלה עדיין דולק ועוד פסקה-שתיים תגיע המדריכה לכבות.

בבוקר יום שישי המטופלות מחויבות רק לדבר אחד – מטלת ניקיון ולאחריה הן חופשיות למשך כל היום עד למוצאי השבת שלמחרת. ניר אוהבת בדרך כלל לשטוף את החדר והפרוזדור המרכזי של מתחם המגורים. שונאת להתעסק במטבח או בשטיפת כלים. אך מכיוון שלא החליפה מילה עם אף אחת משאר המטופלות הייתה חייבת להתחיל את השטיפה לפני שלב ההסכמה על חלוקת המטלות. כשכולן עדיין ישנות ניר מפנה חפצים ומזיזה ארונות. הרעש העיר את מאיה. זאת פתחה עיניים, מסכלת, והאישונים רצים במקביל לתנועותיה של ניר.

"מה נראה לך?!" לחשה מאיה כשפניה קפואות ורק פיה הקטן זז.

"יאללה תחזרי לישון! מה קמת? אני מנקה פה..." השיבה ניר בביטול.

מאיה ממשיכה להביט בלי להפעיל את עפעפיה – "כן אבל למה להעיר את כל עולם?!" ניר, את כבר מה זה מגזימה בחייאת. לא בא לך לדבר אתנו, סבבה, אבל למה ככה, את יודעת שיש עוד חצי שעה להשכמה וכולן פה סחוטות מתות."

ניר ממשיכה להעביר סמרטוט על הרצפה, כמו מתקשרת עם רמקול-על, בלי להביט במאיה ומשיבה "את אל תדברי איתו על הגזמות קטנית... ומה אני בכלל קוראת לך קטנית, אולי תחמנית. את עושה פה לכולם את האבו עלי שלך הזה. משחקת אותה חמודה וכוסית..."

מאיה מרימה את גופה פרקדן, אגרופיה נטועות מיטה ופרצופה מיישר מבט אל ניר וצורחת – "איך 'כוסית' פה קשור?!"

ניר הפסיקה עם מופע הברוגז, עזבה את המגב והעיפה את הסמרטוט חזרה אל הדלי – "אני לא מכוונת לכוסית במובן המיני יא סתומה! מי היה נוגע בך בכלל. את מפונקת! את פחדנית ובגללך עכשיו כולן התעוררו." שאר הבנות בחדר עוד התעוררו כשניר הזיזה את החפצים, הן פשוט שתקו.

ניר ומאיה המשיכו להתווכח. מחוץ למתחם המגורים התנועה דלה, אפשר לראות במקרה הטוב מדריכה אחת או שתיים מדדות להן אל המתחמים האחרים כדי להתכונן להשכמה. ובחדר מאיה וניר כבר הולכות מכות. ניר הספיקה לעצב למאיה פנס נאה בעין השמאלית ומאיה לשרטט לניר שריטות קשתיות על הכתף ואחת ישרה על הלחי הימנית התחתונה. להנהלת הכפר לא הייתה ברירה, ניר חויבה לעזוב. כל תהליך השיקום נגדע. כעת עליה לאסוף את החפצים ולהתקשר הביתה כדי שיהיו מוכנים לקלוט אותה בחזרה. בשורות רעות כמו אלו היא לא ממחרת לספר לאימה, קודם כל תספר

לאריאל ורק אחר כך הן יגבשו נרטיב שלא יאכזב דיו ואחרי כן יספרו יחד לליליאן. אבל ניר מוותרת. היא גם לא תספר לאחותה ולא לאף אחד אחר. לפחות לא היום.

ושבו היא מוצאת עצמה בתחנה, עם אותם החפצים. המבט לבקעה כבר לא מרגש יותר. היא רק מחכה להגיע לירושלים ומשם להסתובב בכיכר דניה. בטח משם היא תסתתר באיזו דירה אקראית עם עוד כמה כיכריסטים שאיתם תוכל לבלוע כדור או לעשן מה ששיגו. היא בטוחה שעוד יקבלו אותה במלכישוע. בזרועות פתוחות. הם עוד יתחננו אליה שתחזור. ממש. מחשבתה של ניר עוד סיימה לפנטז על "החזרה ההרואית" לכאן והנה במעלה הכביש פניו הקדמיות של האוטובוס לבית שאן מגיחות. הוא תקף עוצר לידה ואין איש שקורא לחזור. היא מסתכלת שוב ומבטיחה לעצמה שתחזור לכאן על אפן וחמתן של כל הבנות. ניר מניחה את התיק הגדול שהיה הפעם ריק מקופסאות בתוך תא המטען, מעבירה את ידה על כנף הקרקפת המגולח ופונה לעלות במדרגות האוטובוס. לנהג היא משלמת בכסף שקבלה ממזכירת הכפר. בתחנה המרכזית בבית שאן היא עוד תתהה האם לנסוע הביתה. הקוסקוס יכול לשבור את הסם. אבל לא היום. קו תשע שש שתיים יגיע, היא תעלה עליו ותפריח אבק מהמכות על הכיסא.

בס"ד תמר שילה

פראנק

אני גרושה. לילדים שלי נתתי שמות שרק בעלי אוהב ועכשיו אין לי חשק לקרוא להם. אני בת חמישים ואחת, ולא יודעת מה יהיה איתי. כשאני חושבת על פתרונות או רעיונות להתחלות חדשות זה תמיד מביא אותי לבכי, וזה לא מתאים לי עכשיו. כבר בכיתי בבוקר. לילדה ברדיו היה קול כזה, של כאלה שיודעות שהם יפות, אבל היא בכל זאת ילדה, והכלב שלה הורעל, וזה באמת נורא. נורא. מתי כבר תגמר השואה הטלוויזיונית הזאת, ואני יוכל לנחם ואצא החוצה לראות אנשים. אני לא יפה. יש לי אף ארוך מאבא שלי, ושיער שנצבע הרבה שנים, ובכל זאת גברים מתחילים איתי כל הזמן. לפעמים סתם, ולפעמים ברצינות. זה בגלל שאני חמה. אוהבת, ומאירת פנים. לכולם אני מסרבת. תמיד

בנימוס. זה בגלל שאני עוד חושבת על בעלי לשעבר, ועל כל מה שהיה בינינו, ואיך שזה נגמר. זה נגמר לא טוב. הוא צריך לבוא היום לקחת את הילדים. הוא לא אוהב את זה אבל הוא צריך. אמר להם שיבוא ואני יודעת שהם מחכים לו. עכשיו אני מתיישבת. מושיטה יד לצלחת שעל השידה שליד המיטה. השניצל כבר קר. אני אוכלת אותו עם חרדל. אני לא יודעת מה יהיה ומה אני רוצה. יבוא מישהו כמו שפראנק בא. הוא יסתכל בעיניים, ויגיד לי אותך. אותך חיפשתי. והוא לא יצחק. רק יחייך חיוך מבוגר של מישהו שעבר הרבה. שאשתו מתה מזמן. ואני יגיד לו אני לא יודעת כי אני עוד חושבת על בעלי. והוא יגיד שזה בסדר. שהכול בסדר. אני מושיטה יד למחברת הזאת שאני כותבת בה. על השידה יש עט. הכול יהיה בסדר. אני נשענת אחורה, חצי ישובה תוקעת עוד כרית מאחורי הראש. המוזיקה מהחדר של הגדולה שלי עדיין חזקה. אין לי כוח לזה. עוד מעט היא תצא. כשיהיה שקט אני אצעק ביי, והיא תצעק בחזרה, ותוסיף אימא. ביי אימא ותסגור את הדלת. הנה הסרט עומד להסתיים. כבר ראיתי אותו. אנשים יושבים שנים בשביל לכתוב סרטים, אחר כך עושים עליהם עוד עבודה, המון עבודה, ובסוף אנשים יושבים בבית ורואים מהאמצע. למה הם עשו את זה? השאלות האלה על בני אדם הם חידות בלי פתרון. אני מעבירה ערוץ. השלט מלוכלך. בערוץ שתיים האחיות מצאו אחת את השנייה אחרי שנים. אני מגבירה. הם שתיהן כ"כ מבוגרות, שקשה להחליט אם זה שמח או עצוב על כל השנים האלה. אני לא יודעת מה יהיה. רק שלא יעברו לי ככה גם השנים. זה לא טוב ככה. אני אגיד לו, טוב אז אני מוכנה לשבת אתך לקפה. למה לא. ואז פראנק פתאום יתקשר. דווקא כשאנחנו נשב ונדבר, ובדיוק שהוא יגיד לי שוב באוטו שהכול יהיה בסדר גמור. ואני אשקול להאמין לו. כי זאת בחירה. אם יש משהו שלימדתי את הילדים שלי זה שלהאמין זאת בחירה וצריך לדעת מתי לבחור בה. פראנק ירצה לבוא. יגיד שהוא מתגעגע. שהוא מתגעגע אלי, ואל הילדים, ולאוכל. ואז מה אני יעשה? בדף האחרון של המחברת אני רושמת מחשבות שאני רוצה לזכור. אני כותבת להחליט החלטה לגבי הזוגיות שלי בקרוב. אני מוסיפה החלטה שתעשה לי טוב לתמיד. אני שותה את מה שנשאר בכוס. המוזיקה של הגדולה נסגרה. אני מחלישה את המנחה בערוץ שתיים. ביי. ביי אימא וסגירת דלת. שקט בבית ובחוץ. למה הוא עשה ככה? לא טוב. זה חשוב שהילדים יראו אותו. בשביל שיהיה להם את הביטחון. אם הוא לא בא לקחת אותם הוא צריך להגיד להם מראש. אמרתי לו את זה גם פעם שעברה. אני לא יודעת מה לעשות. אולי אגיד להם שהוא בא, והם כבר יצאו ושהוא ממש הצטער. זה לא טוב. אין מה לעשות אתו. אני גם לא הייתי בסדר. עכשיו אני מתחילה שוב את כל הסבב הזה של המחשבות. זה מחשבות בלי סוף. בלי מסקנות. בסוף אני תמיד בוכה, אני כבר עכשיו עוד מעט בוכה. אבל זה לא בגללי ובגללו. זה בגלל שנטע. שהיא ככה הלכה עצובה. אני יודעת את זה מהסגירה של הדלת. אפשר לדעת הרבה מרעשים של בית. זה כואב לי בשבילה, ואין לי מה לעשות. וזה גם כואב לי. אפילו יותר כי... המחברת עוד פתוחה על המיטה. אני כותבת בדף האחורי שיהיה אחד שאוהב ילדים. ומוכן להשקיע בהם. ולהקשיב. הכי חשוב עם ילדים זה להקשיב. אני בוכה. אני רואה את הדמעות שלי בתוך העין. אח"כ אני רואה אותם על הדף. זה לא בכי גדול. יש ילדים שנשרפו בשואה, וכאלה שההורים שלהם נרצחו בפיוגים, או נהרגים בתאונות דרכים וזה באמת נורא. אני מגבירה, ומנגבת בטישו. יש חבילה על המיטה. אני אתקשר אליו. אני אתקשר ואגיד לו לבוא. ואז מה? מה יהיה? לא יודעת. והנה אני מתקשרת. לוחצת חמש ארוך וזה מחייג. הוא עונה לי בהתנצלות שהוא עוד מעט יבוא אני אומרת לו שהם כבר כולם יצאו. אני מדברת אתו בשקט, ובוכה בשקט בשקט. שלא ישמע. אבל הוא שומע והוא אומר לי שהוא בא. אני קמה מהמיטה. למה תבוא? אלייך. וסוגר. כשאני מדליקה את האור אני רואה כמה החדר מבולגן. יש חמש דקות לסדר. אחר כך הוא ידפוק בדלת. למרות שיש לו מפתח. כשנתתי לו ידעתי למה אני נותנת לו את המפתח אבל הוא ממשיך לדפוק. אני לא מתביישת כמו פעם. אני לא עצבנית. אני שקטה. פראנק בעצמו הוא כמו ילד בשבילי בשנים האחרונות. חשבת להגיד את זה לילדים, אבל זאת לא תפיסה טובה. ילד צריך סדר. יש הורים ויש ילדים. אפילו שכולם זה אנשים. אצל חתולים זה לא ככה.

פראנק עלה לדירה ודפק בדלת. הוא בן שישים. שער לבן ומלא. הוא לובש חולצות פסים מכפרות בתוך המכנסים. המכנסים כהים ונסגרים מתחת לכרס. שפוף. עובד בבית דפוס באזור התעשייה קריית אריה. הוא שמע את הכן ונכנס. ישב אכל והניח את הכלים בכיור. הקשיב לי מדברת. אחר כך קם הסתכל בחדרים רגע. פתח כפתור בחולצה והתיישב על הספה. הקשיב עוד והדליק את

הטלוויזיה הגביר ואז הנמיך קצת. אחרי שראה ספיישל המרוץ למיליון ואחר כך את הפענוח בעוד סדרת רצח אמריקאית פראנק קם. השעה הייתה כמעט שתיים עשרה. הילדים לא חזרו. הוא כיבה את הטלוויזיה. אמר תודה רבה ושהיה לו טעים. היה לו טעים מאוד, ובטח. והוא הלך לדלת. לא הסתכל במראה בכניסה. פתח ויצא.

אני יושבת אחרי שהוא הלך. למרות שאין למה אני מתיישבת ליד השולחן. עברתי עם סמרטוט אבל נשאר כמה סומסומים. יש לו הסתבכויות של בן אדם שגדל לא טוב. ההורים שלו לצערי שאני מכבדת אותם הם כל הזמן נתנו לו תחושה שהוא לא חזק מספיק. זה בגלל שהם בעצמם היו כבר לא חזקים מהשואה. אני נתתי לו תחושה שהוא כן אבל אחרי שעבר הזמן וכבר ילדנו את הילדים. אחרי זה הוא כבר לא אהב אותי. זה גורם לי לחשוב אם בכלל אהב אותי פעם. יש את האנשים האלה שמתייחסים מכל החשבונות האלה מי אהב אותם ומי לא והם אומרים שזה הכול הורמונים והכל זה אינטרסים וזה הכול רק קשור לתזמון אבל אני יודעת שזה פחדים שאנשים מלמדים את עצמם כדי לא למות מזה שהבעל שלהם לא אהב אותם יותר. ולא צריך אותם יותר לידו. אני עצובה מזה. אני מרגישה את העצב הזה בבוקר כשאני קמה והוא לא פה. ואני יודעת איך שהראש שלי מתעורר. אפילו לפני שהעיניים נפתחות ישר אני יודעת שהוא לא פה ושהוא לא היה פה כבר הרבה זמן ואני כועסת על עצמי גם עכשיו שהמחשבות האלה באות אליי כי אני בטוחה שהוא לא ככה. וזה לא בריא להחזיק ככה במחשבות על מישהו שהוא כמו קיר, ואין שום כניסה אליו. זה בזבז אני אומרת לעצמי תמיד. בזבז של מחשבות שכל הזמן באות ובאות כמו רכבת ילדים בגן. מחזיקות אחת בשנייה אבל לא מגיעות לשום מקום. אני יודעת על עצמי וזאת לא בחירה שהלב שלי הוא כזה שכל הזמן מחפש להרגיש משהו. זה מעייף נורא. הילדים לא חוזרים. הם לא אוהבים את הבית, זה בגלל שאני לא מספיק משקיעה בו. בטלוויזיה הם כל הזמן רואים איך הבתים גם אצל הורים גרושים או גם אם מישהו מת הבתים יפים מאוד והכל נעים ויש תאורה אצלם בטלוויזיה שעושה את הצרות שלהם ליפות יותר ושם בסוף מגיע האדם הנכון. שמסדר את הכל. ואיך שהוא מגיע הוא יודע שזה התפקיד שלו. לסדר את הכול. וזה לא מפחיד אותו. אז הילדים שלי ובטח הילדים בכל העולם חושבים שיש בתים יותר טובים מהבית שלהם. ורק הם נדפקו. אני הולכת לחדר שלי. מזל שלא התלבשתי לכבודו למרות שכן הסתרקתי. זאת לא השקעה גדולה. אני כל הזמן אומרת לעצמי השקעה זה רק במקום שיכול לצמוח משהו ובקיר לא יכול לצמוח כלום. במחברת אני כותבת להשקיע רק איפה שיכול לצמוח משם משהו. המחברת חשובה לי. פעם חלמתי בלילה שפראנק בא ופותח את המחברת וקורא. הוא יושב על קצה המיטה ואני ישנה והוא קורא את המשפטים שכתבתי. והוא מבין הכול והוא מוריד נעליים ונשכב בצד שלו במיטה ככה עם הפנים לתקרה בלי להתכסות. כדי לא להעיר אותי. פראנק נסע לדירה שהוא שוכר עכשיו ברחוב לוחמי הגטאות. הוא יתקלח בשקט בטוש הישן ויכנס למיטה בשקט. הוא לא יצטער שלא ראה את הילדים. הייתה לו דווקא הקלה מסוימת. יתכסה בשמיכה דקה ויירדם. הוא נמצא עם ההורים שלו בגטו והוא מחפש איפה החביא את האוכל. הוא בטוח שהחביא אותו בארון. בחלון המטבח יש סדק לרוחב והוא מודבק בנייר דבק בהיר. יש שם ארון ירוק פורמייקה בדיוק כמו שהיה להם בבית בחיפה. ארון שתי דלתות מעל הכיור. בארון מונחות הצלחות הלבנות וקעריות המרק. שם החביא את הלחם בתוך נייר. אבל הוא מזיז שוב ושוב וזה לא שם.

פראנק התעורר. הוא התלבש, הוא לא ידליק את הרדיו. אף פעם לא הייתה לו בעיה לקום. הוא ירד לרכב וייסע לעבודה בלי לשתות כלום. כמו תמיד. השעה הייתה שמונה ועשרה והוא מאחר. ברמזורים מכוניות יעצרו לידו אבל הוא תמיד עם הראש לכיוון הרמזור. לא מסתכל לשום צד. אחרי שיכנס למשרד, יגיד שלום, ויכין לעצמו קפה. הוא ייקח עוגיות חומות מקופסת פלסטיק גדולה וישב לשתות. יש לו תמיד הרבה עבודה, כולם מדפיסים דברים לקראת סוף השנה בבתי הספר. כרזות לקייטנות, לוחות שנה חדשים, הכול חוזר על עצמו.

ילדים לא אמורים לקבל כל הזמן הוראות. לפעמים אני חושבת שאולי ירון שהוא האמצעי שלי הוא דווקא מצפה שאני אתן לו הוראות. יש ילדים ומבוגרים שדווקא צריכים. אני כל הזמן שומעת אנשים נותנים בטלפון הוראות לצד השני. פראנק היה שואל אותי ואני הייתי עונה. ירון דומה לפראנק. הכי דומה לו בגלל זה אני דואגת, אבל ירון אפילו לא יודע לשאול אותי. הוא הולך אחרי החברים שלו

ועושה את מה שהם עושים. זה גם בסדר. יש כל מיני דרכים ללמוד איך להסתדר. כשחזרתי הביתה מהעבודה עוד היה אור ונזכרתי שזה היום הכי ארוך בשנה. אז חיממתי ירקות ואורז ראיתי את החדשות של חמש. רפי רשף הוא טיפוס אדיש נורא צריך להחליף אותו כבר. אחר כך אכלתי וירדתי לרחוב. אנשים שיש להם כלב מרגישים מאוד בנוח ברחוב, כי יש להם סיבה. בשביל אנשים כמוני זה מרגיש לא נעים להיות הרבה זמן ברחוב סתם ככה. החלטתי שאלך ואראה את היום הכי ארוך נגמר. בחדר מדרגות חשבת שוב שאולי היום זה היום. שאף פעם אי אפשר לדעת. אולי היום יקרה משהו מיוחד מאוד. שלא ציפיתי לו. זאת מחשבה מאוד מהירה והיא רק נכנסת לי לראש ויוצאת. אם אני אראה גבר שמעניין אותי. נניח במכולת, והוא יעמוד אחריי בתור, אני אגיד לו שלום ואני לרגע אסתכל לו בעיניים אוריד את הראש ואצא. זה ייתן לו הזדמנות ללכת אחריי אם הוא ירצה. אסור לפחד כשרואים מישהו מעניין, כי זה לא קורה הרבה. הלכתי למכולת. קניתי כמה תפוחים. פינק לידי ויצאתי. רציתי לשבת על ספסל לאכול אבל הרגשתי עם זה מאוד לא בנוח. אז הלכתי עוד קצת וחשבת שבסוף כשהילדים ייצאו מהבית אני אצטרך כלב וזה יכול להיות נחמד. השמש עוד לא שקעה אבל היה כבר ערב. וברחוב ראיתי פתאום מישהו. הוא הלך מולי. הוא היה נראה כמו גבר טוב. לא גבוה מידי. גברים גבוהים מקבלים על זה הרבה יחס מגיל צעיר והרבה יחס גורם לבן אדם לחשוב שהוא משהו מיוחד בלי לעשות שום דבר וזה לא טוב. פראנק היה ממוצע. הוא דיבר בטלפון. נעמדתי רגע. הסתכלתי עליו וקצת מאחוריו כאילו אני מחפשת את הכתובת על הבניין. הוא היה שקוע בשיחה. הלך מאחורי והרגשתי רעד קטן קיוויתי שהוא ישאל אותי מה את מחפשת אבל עבר והמשיך. לא פחדתי אבל הוא לא נתן לי הזדמנות אפילו להגיד לו שלום. עליתי הביתה הורדתי נעליים ונשכבתי על המיטה רפי רשף עדיין מנסה להראות כאילו הוא מתעניין. אני רוצה עבודה חדשה.

התפטרתי. זאת לא הייתה החלטה קשה בשבילי. כל הזמן אמרתי לעצמי שזה מה שצריך לעשות. למרות הגיל שלי, למרות שאני רואה בעיניים של הילדים שלי שהם חושבים שאני כבר מבוגרת. אף אחד לא מרגיש שהוא מבוגר. זה בגלל שאנשים רואים אותנו רק מבחוץ. ובאמת שמבחוץ אני השתנית. פעם הייתי נראית אחרת אותם פנים אותו אף אבל מתוחה וצבועה יותר. אולי זה האור פה בישראל שאומרים שהוא שורף מידי והוא עושה את העור מוכתם ודהוי, אבל אני חושבת שזה גם מה שאנחנו עוברים. אנשים מצפים לעבור קשיים ולהישבר ולא לישון טוב ולחשוב מהבוקר עד הערב מה הם היו צריכים להגיד או לעשות אחרת ועדיין שהגוף שלהם יראה כאילו הם חדשים וכלום לא קרה. למזלי אני אף פעם לא הייתי יפה בגלל זה גם לא קשה לי עכשיו. אמרתי לנטע כבר הרבה פעמים שכל היופי שאנחנו רודפים אחריו הוא בעצם האויב שלנו והוא כל הזמן יכאיב לנו. עדיף לוותר מהתחלה. היא שוב הלכה בערב וחזרה מאוחר. אבל הרגשתי שהיא במצב רוח טוב. אחרי שחזרה שמעתי אותה פותחת את המקרר הרבה. הכינה משהו במטבח. גם ירון האמצעי שלי יצא מהחדר ואכל. אני מקשיבה להם שהם במטבח הילדים שלי. בקושי מדברים. אבל אוכלים ביחד. זה טוב מאוד. אחים צריכים לדעת להיות ביחד. היום ילדים שוכחים מזה להיות ככה באותו חדר עם מישהו כי כל אחד נמצא בתוך הטלפון שלו. היא דומה לאמא של פראנק. שהיא אישה לא גבוהה עם עיניים גדולות ושיער מלא ועצמות לחיים כאלה שעושות אותה כל הזמן נשית כזאת. זה משפיע על נטע לא טוב, ויש לי פחדים שהגוף שלה ינצח את הראש שלה שהוא הרבה יותר חשוב והוא גם הרבה יותר טוב. הילדים שלי יש להם ראש טוב במיוחד. לכולם. זה משמח אותי מאוד. כל הזמן הייתי פוחדת מהייה עם הילדים רק שלא יקבלו את כל החיים שלנו מידי קשה ויפסיקו לחשוב ויפסיקו ללמוד דברים חדשים, אבל הם דווקא חושבים וגם מדברים יפה מאוד. לפעמים אני אומרת לעצמי חנה הילדים לא באמת אתך. מה שאת רואה ומרגישה זה רק אצלך והם נמצאים קרוב אלייך אבל לא אתך ולא כמוך. וזה כואב לי ומרגיע אותי באותו הזמן. שאני מבינה שאני לבד בזה. אבל בעיניים של פראנק כשהוא בא כמו שבא אתמול אני רואה שגם הוא ככה.

אני שוכבת על המיטה עם הבגדים. הבטחתי לעצמי שאני לא יעשה את זה יותר, אבל לא היה לי כוח להחליף. המדרגות והחום וכל היום היו מעייפים מאוד. בטלויזיה אתיופי אחד רצח את אשתו ליד הילדות שלהם והתאבד. זה נוראי מה שאנשים עושים עם עצמם. זה תחושות יותר מידי קשות שהוא הרגיש ולא הוציא החוצה ובסוף זה ככה הגיע למצב כזה נורא. אני חושבת על הילדות שלהם. איזה

חיים יכולים לצאת מבלגן כזה. זה כואב לי מאוד אז אני מעבירה ערוץ. אני אוהבת להתחיל מהערוצים המקובלים לראות מה יש שם. כי במיוחד בשעות האלה של הערב שם משדרים את מה שקורה בחוץ באמת ולא סרטים ודרמות של הערוצים האחרים שהם רק כדי למלא לאנשים את הזמן. בערוץ אחד מדברים על אותו דבר, בערוץ עשר כבר סיימו. הם מדברים על השביתה של המפעילים של הרכבת. זה באמת לא נורמלי שלא נותנים להם מספיק כסף אבל זה עוד יותר לא נורמלי שאין לאנשים איך לנסוע מהבית ולבית. יש הרבה חיילים שצריכים את הרכבות. אם האתיופי לא היה הורג את אשתו אז הרכבת הייתה הידועה הראשונה. אבל ככה זה. וזה בסדר. חיממתי לעצמי עוגת שמרים שקניתי אתמול. אני אוהבת לחמם אותה קצת במקרו שהיא תהיה רכה וחמה. הכנתי קפה. אני תוקעת כרית מאחורי הראש. יש לי הרבה כריות על המיטה. כשפראנק היה היו לכל אחד מאיתנו שתי כריות במקום של הראש והמיטה הייתה נראית הרבה יותר מסודרת, אבל עכשיו הכריות של פראנק מפוזרות על המיטה ועוד שתיים הבאתי מהסלון כדי שיהיה נוח כשיושבים ויש גם בגדים. זה לא טוב הבלגן הזה בחדר שלי. הילדים בבית. אף אחד לא רעב ולא צריך אותי לשיעורי בית או משהו. נכנסתי לבית בשקט. רציתי לראות מה קורה כשאני לא שם. המטבח היה מבולגן. הגדולה בחדר על המיטה דיברה בטלפון. אמרתי לה שלום והיא סימנה לי והמשיכה לדבר. ירון ויודי היו מול הטלוויזיה בסלון. הם משועממים לדעתי אבל זה בסדר. ילדים צריכים גם לדעת להשתעמם. לא אמרתי להם על הכלים בכיור. זה לא טוב שאמא נכנסת וישר מעירה לילדים שלה. אבל עכשיו אני שומעת שמישהו מסדר את הכלים בכיור וזורק לפח. זה ירון. בערוץ הסרטים יש נפלאות התבונה. כשאני מגיעה לערוץ הסרטים אז זה אומר שכבר ערב מבחינתי והיום נגמר גם אם יש עדיין אור בחוץ. אני צריכה לעשות משהו חשוב. משהו טוב. אם אני לא אגשים חלק מהחלומות שלי עכשיו אז זה כבר עוד מעט יהיה מאוחר מידי. אני לוקחת את המחברת. פעם רציתי לעבוד בטלוויזיה. זה ככה מאז שאני ילדה קטנה. את השיטה של הכתיבה במחברת שמעתי בתכנית בוקר של קשת. הייתה שם אחת. אישה לא צעירה. עם כיסוי ראש גדול והיא אמרה שזה מביא את המציאות להיות כמו שרוצים. אני מאוד מאמינה בזה. כשאני שומעת משהו שאני מאמינה בו אני ישר מרגישה בלב שזה משהו נכון. שצריך לזכור את זה. לא כולם ככה.

למה פראנק עזב את הבית שלו והמשפחה שלו אני לא מבינה. אני זוכרת שהרגשתי רע ממנו. הוא לא עשה שום דבר מתוך רצון. נסענו לדרום. היה פרסום על שטח גדול מלא כלניות. אני זוכרת את הנסיעה. בנסיעות המשפחה ביחד ממש וגם מבחוץ מי שמסתכל רואה שיש כאן אנשים שהם משפחה. הילדים הרעישו הרבה בדרך. הבאתי אוכל בקופסאות וסליטים. ופיתות. הגענו והרגשתי גאה ושמחה. הסתכלתי בפראנק הוא הכין לעצמו עוד פיתה והתיישב על סלע. הוא היה נראה לי לא שמח. הוא לא חיך. הוא לא שאל את הילדים שום שאלה. הוא לא הסתכל עלינו, וזה אומר הרבה. אבל חשבתי שהוא מאוכזב מהעבודה שלו. לגברים העבודה חשובה כמו הילדים שלהם. הם מרגישים שהם מצליחים רק אם יש להם עבודה כזאת טובה. לא הבנתי שזה לא ככה. הוא לא מאוכזב מהעבודה אלא מהמשפחה שלו. זה מה שאני חשבתי שהוא מאוכזב מאיתנו שאנחנו לא כמו שהוא היה רוצה. מה הוא היה רוצה אני לא ידעתי. עכשיו אני חושבת שהוא רוצה שקט. זהו רק שקט. זה כואב לי לחשוב שהוא ככה. עצוב לי על הילדים. שאבא שלהם לא רוצה את הרעש שלהם. התחושות שהורים חושבים על הילדים שלהם הם מחלחלות לתוכם וזה מאוד לא טוב. וזה גם עצוב לי בשבילי.

רציתי לשאול את הגדולה שלי לאן היא הולכת. היא בטח יושבת עם חברים בבית של מישהו, בית שהורים בו עוד נשואים והם רק יצאו להצגה או סרט, ויחזרו יחד מאוחר יותר. הילד שלהם הזמין והם יושבים חבורה וצוחקים. הגדולה שלי לא מתביישת לדבר. היא יפה. שבנות יפות לא מפתחות מחשבות כל כך לדעתי. בגלל שכל הזמן אנשים רוצים להיות אתם. ככה זה. אבל היא פיתחה הרבה מחשבות. כשבאתי בפעם הראשונה להורים של פראנק הם הסתכלו עלי ולא חיינו בכלל כל הערב. אבל לפני שיצאנו אבא שלו לחץ לי את היד ואמר. תודה רבה בעבור הביקור. ורק אז הרגשתי טוב עם עצמי. וכבר חשבתי שבטח גם פראנק קשה לו אתם. וחשבתי כמה שמח הוא יהיה בבית משלו. האמצעי שלי בטח מסתובב עם אלין. הם כל היום מסתובבים ביחד. גם יושבים פה לפעמים. זה טוב. אם הילד מביא חברים לפה זה סימן טוב. אבל זה לא קורה הרבה. אני לא רוצה לחשוב על זה

למה הילדים לא יושבים פה הרבה, כי זה תמיד מוביל אותי לרגשות אשמה ואז אני בוכה ואין מחשבה שתעודד אותי, אז אני מנסה לא לחשוב על זה כל כך. פעם הייתי מאמינה שאולי להכול סיבה טובה ושאני אמות יראו לי אותה. את הסיבה. שרק ככה הדברים יכלו להסתדר. ואז אני הייתי צוחקת מכל הבכי שהייתי בוכה ומבינה את הכול. הייתי מאוד רוצה להבין למה הדברים קורים ככה. זה בטוח היה מאוד מקדם אותי. אבל ביום אחרי שפראנק הלך. הוא לקח את הבגדים שלו ושם בתיק ספורט של הקטן. אז אני שכבתי על המיטה וישר חשבתי על הסיבה ואיך אני אצחק. אבל אז עלתה לי מחשבה שמאז לא עוזבת אותי, שבעצם יכול להיות שאין סיבה. זה הכי נורא. כל בנאדם צריך להאמין. זה חשוב בשביל לחיות נורמאלי. אמרתי את זה גם לילדים.

היום הלכתי לקופת חולים. עשר דקות הליכה מהבית שלי. דבר אחד אני יודעת והוא מאוד כואב לי, למרות שאני אומרת לעצמי כל הזמן שאני חייבת ללמוד לחזק את עצמי. גם במחברת כתבתי את זה. זה משהו שאנשים יכולים לשכוח ממנו כשהם נשואים. הם כל הזמן מחזקים את הבעל שלהם בלי שהוא שם לב. הם אומרים לו ועוזרים לו ומתכננים אתו כדי שיהיה לו את ההרגשה שהוא כמו פעם ושלא יחשוב שאני שמתי לב שהוא בעצם מאוד חלש ועייף. אני הייתי צוחקת מפראנק אפילו כשהוא לא היה מצחיק אותי וגם אם הוא סיפר משהו שכבר שמעתי בגלל שרציתי לחזק אותו. אבל מי שאין לו את זה כבר, ואני יודעת שאין לי את זה כבר למרות שפראנק עוד מגיע. מי שאין לו את זה כבר צריך ללמוד לחזק את עצמו לבד. זה חשוב מאוד. וזה הכי קשה במיוחד שאני ככה ואני רואה בטלוויזיה את כל הנשים הרזות והחלשות האלה בסרטים. שהן או בוכות או יבכו בהמשך. והן תמיד לבנות ואדומות מסביב לעיניים ותמיד זה נראה שבאמת הן בתוך הגוף שלהן מתפרקות. והגברים אף פעם לא. אז כשהלכתי לקופת חולים מזמן לא הייתי שם הבנתי שכל מי שיושב ומחכה לתור שלו או לבית מרקחת יש לו זמן לזה. וזה כאב לי לראות שגם אני יש לי זמן לזה. אני יודעת שפעם לא היה לי זמן ככה להיות חולה וגם כשאני לא הייתי מרגישה טוב אני הייתי ממשיכה וזה הכול היה עובר. הכול. ועכשיו יש לי זמן. והאוזן אני מרגישה כל הזמן כאילו היא סתומה. אז התקשרתי לקבוע תור, ולא ענו ובסוף ענו. באתי ולקחתי מספר וחיכיתי. הכול זה מחלות כאלה שבאות והולכות וזה לא באמת משנה התרופות. כי זה הגוף הוא עובר דברים. אבל הלכתי אולי זה יעזור.

הגעתי הביתה שמתי את החומר באוזן ושכבתי על הצד. פראנק לא התקשר כבר שבוע. הילדים רגילים לזה. הוא לא יודע לדבר בטלפון. אני דווקא אוהבת לדבר בטלפון. אני חושבת שגברים לא כל כך יודעים איך לדבר אם הם לא חייבים. הם אוהבים לעשות רק מה שצריך. אני לא יודעת למה זה ככה. אני צריכה בעל שיעשה גם דברים שהוא לא חייב. רק בגלל שהוא רוצה. אחרי שהאוזן נרגעה קמתי להכין לעצמי אוכל. מחר מתחיל החופש הגדול של הילדים. אפילו הקטן שלי, גדול מספיק בשביל להחליט לעצמו מה הוא רוצה. כולנו נהיה פה יותר בבית וזה לפעמים צפוף. אבל זה טוב. אני שמחה שיש לנו משפחה גדולה. שלושה ילדים זה כמו שצריך. לכל ילד יש עוד שני אחים וזה טוב. הלידות שלי היו בסדר. זה בגלל שידעתי איך לקחת את זה. וזה בגלל שידעתי שאני יכולה תמיד לקחת אפידורל. ובאחרונה באמת לקחתי. בגלל זה הקטן שלי הוא טיפוס יותר עליז. כי הוא בא בלי כאב. פראנק היה איתי תמיד ואני הייתי מרגישה שהוא גאה בי. ובאמת שהיה על מה. אני לא צועקת ולא בוכה. אני פשוט יולדת. אני מצטערת מהמחשבה שאם יהיה לי מישהו חדש לא יהיה לנו ילד משותף. כי ככה כשאין ילד אז תמיד זה כל אחד בשביל עצמו בסוף. וכשיש אי אפשר אף פעם להפריד. ככה זה כשפראנק מגיע ותמיד יגיע. אחרי שנפרדנו אני הייתי חושבת המון על מה יקרה אם פראנק ימצא לעצמו אישה חדשה והיא תהיה יותר צעירה ממני, ותהיה לה רק ילדה אחת אז היא תרצה עוד ילד ופראנק יסכים למרות שזה לא יהיה לו כל כך נעים עוד ילד בחיים שלו. ואז בעצם יהיו לו שתי משפחות לתמיד. אני יכולה לבכות הרבה מהמחשבה שנשים לא יכולות ככה ללדת עד גיל מאוחר כמו הגברים. וזה תמיד משאיר אותנו למטה. כשהייתי בהריון עם הקטן פראנק התרגש מאוד. זה בגלל שאח שלו הגדול יש לו רק שתי בנות. והוא היה נותן לי תחושה טובה שאני יודעת מה קורה ומה הולך לקרות. והוא היה מחשיב אותי. אמא שלי אמרה לי מהתחלה שהוא יתחתן איתי כי רואים על גבר כשהוא מחליט. אני לא חשבתי על זה הרבה. הלכנו לים ובמים בפנים שם פראנק חיבק אותי פעם ראשונה. זה היה מאוד מרגש. אני זוכרת שהוא הסתכל עלי ככה. והבנתי שהוא רוצה שאני

אתקרב אליו. רק התחבקנו קצת ואחר כך יצאנו מהמים. כשחזרנו הביתה הוא אמר לי שאולי בסוף אנחנו נתחתן. עדיין יש לי פחד כזה שאולי לא יהיה טוב. למרות שאני בנאדם מאוד אופטימי. אבל לפעמים אני דואגת שמרוב שרוצים משהו דווקא הוא לא מגיע. וזה כמו עם פראנק שאני מצד אחד רוצה לשכוח ממנו שיהיה מקום למישהו חדש ומצד שני אני לא רוצה כי אז לא יישאר לי כלום.

פראנק רוצה שקט. הוא נוסע לדירה ומתיישב על ספה שהביא מחבר. הוא לא הלך לאח שלו למרות שהם הזמינו. אין לו כוח. הם יודעים שהוא לא מכין לעצמו אוכל מבושל. רק קר. וגם זה רק בערב. עכשיו הוא מדליק את הטלוויזיה ומחכה ליונית לוי. היא לא יפה בעיניו אבל היא מושכת אותו. כי היא חכמה מאוד. ובטוחה בעצמה. והיא אפילו מרגיעה אותו. הוא יודע שיונית לוי לא הייתה מסתכלת עליו יותר מרגע אבל בכל זאת לפעמים היא עולה לו בראש. אישה כזאת אם היא תבקש ממנו ילדים הוא בטח יסכים.

הייתי רוצה שפראנק יחזור לרצות להיות איתי, ואז אני אוכל בשקט לחשוב אם זה מתאים לי או לא.

שירי בין

ללא כותרת

שם, בתחנה ההיא, השמש סנוורה חזק כל כך את השמיים. הבטתי וראיתי אוקיינוס גדול מנצנץ, שברי המים שמיים השפריצו בכל נקודות נשיקות הקרניים, וכל פנסי הרחוב עמדו הפוכים, בריש גליי, כקצוות זנבות הדולפינים המתגלים לשברירי שניות מקודשות, בחלומות על מסעות ברחבי עולם, על שיט תענוגות סיוטי.

מתקני הלונה פארק טבעו באותו ים עננים שמוטים מרוחים בכל גדלי מברשות המכחולים, וילד אחד על מתקן הענק המסולסל הקיא, ילדה אחרת זעקה לשמים, אולי הבחינה בלב הים.

הדקלים האומללים, כבודם במקומם, כמו צמחו מתוך מאגר המים הבלתי נלאה – שמים, ממשיכים, מונחים שם נצח.

כל כך מואר היה הכול, כמו בנקודת שם-מים בין פרישמן לירקון, שהבניין הצבעוני בולע את הכביש והופך מקשה אחת עם הכחול, והחול בכל צבעיו, והריח מאוהב, ואם עומדים שם די זמן, ניתן להאמין בשלום.

שם, במצולות, לחצתי על עצור, לרדת. אישה טובה עלתה בזהירות, וביקשה קופת חולים. נותרתי לעמוד, לא היה לה כסף, הוצאנו בזו אחר זו, אני וילדה יפה, ארנקים ורדרדים לכבודה, אך הנהג, לא הסכים, לא צריך הוא אמר, זה בסדר. ופתאום, העולם היה טוב יותר.

לא היה לה איש מלבד מקל ההליכה שלה, ואיש לא המתין שתשוב לביתה, אם תשוב.

הייתי לה לרגע לאישה. החזקתי בידה, ויצאתי איתה למסע, המשימה הראשונה הייתה להתיישב, כמעט בלתי אפשרית.

ומה נותר לנו, תהיתי, אם לשבת ולקום כבר אי אפשר, באיזה מעגל היא עוד תחוג.

נפרדנו בנקודה בה הבטחנו את הדרך הנכונה, והיא חייכה חזק מהבטן, חשוכת שיניים, עיני פגעו בעיניה, וירדתי מהאוטובוס.

המשכתי להביט בה והיא אלי, כשהיא מרימה ידה, כמו מרימה סל תפוחים כבד מנשוא, ולבסוף מצליחה, היא נופפה לי בקצב איטי, של מלכת אנגליה, באותה הטיית יד מרשימה, אצבעותיה נפוחות. שלום.

הפרחתי באוויר נשיקה, יודעת שכבר לא תלך, כבר לא תעלם ממני הדמות, לאחר שנגעה. שתולה על מדרכה הוספתי להביט אל האוטובוס המתנגן, אט אט, לאורך נתיבי המים, הסוערים בקצב הגלים. עצמתי את עיניי כשכבר דבר לא סינן את כוחן של הקרניים העבות אל מול פחית הגלגלים הרעועה, שאימה להתפוצץ בכל רגע.

שם, בתחנה ההיא, התנפצו השמיים אדום זוהר, הכול נאלם, ורק הרדיו הוסיף לדבר, לא היו נפגעים, נזק נגרם למבנים, שני הרוגים, מצבם קל עד קשה, פונו כשהם לוקים בחרדה.

בקרב החרדים מהומות.

שירי

כְּשֶׁמֶ שְׁהַפְרֵתִי בַחֲיוֹךְ שֶׁהֶעֱלָה בִּי הַיָּרֵחַ
כְּשֶׁהוּא מְשַׁנֵּה צוּרְתוֹ מִתְעוֹת בֵּין עֲנָנִים
זֵהִיתִי קוֹלוֹ שֶׁל רַחֵשׁ זְרִימַת הַמַּיִם
בְּאִמְבֻטֵי הַיְלָדִים אֶצֶל הוֹרֵי שֶׁהִזְכִּיר לִי
כִּי בּוֹא אָבוֹא הַבַּיְתָה
וּפְגַשְׁתִּי טַעֲמָה שֶׁל זְעָקָה מְרֵה בְּפֶה
בְּזִמְן קִבְלַת בְּשׂוֹרָה נוֹרָאָה בְּאֶמֶת
כִּךְ יִדְעֵתִי אֶת רִיחוֹ שֶׁל הַגַּעְגּוּעַ
מִגַּעַה שֶׁל חֶרְדָה
וְיִפְיוֹ שֶׁל הַמִּבְטָה הַמְבַשֵּׁר לִי תוֹךְ בְּהִיָּה אֶל
עִמְקֵי הַתְּהוֹם עַל בּוֹאֵם שֶׁל כָּל שִׁבְרֵי
הָאֵשׁ הַמִּתְנַקְזִים כְּרָגַע אֶל מְקוֹם סוֹדֵי
בְּגוֹפֵי לְכָדֵי יִצִּירַת שִׁירֵי

חנן ויסורי

וחנן היה לי

לְשֵׁמֶשׁ בְּעֵנָן
וְחֹנֵן אוֹתִי מִיַּסוּרֵי הַחֲשֵׁכָה
כְּשֶׁבִקְשֵׁתִי מֵאֲנָשֵׁי הַסּוּד
רַק לְאַהֲבָה
רַק לְאַהֲבָה אִישׁ
רַק לְאִישׁ סוּד
וְחֹנֵן אוֹתִי מִבְּתוּלִי,
חֹנֵן עֲשָׂרִים שָׁנָה
בְּעֵדֵינוֹת חַיִּית
הַרְאָה לִי הַפֶּלֶל אוֹ יוֹתֵר
מִדֵּי אוֹ כְּלוּם אוֹ עוֹלָם אוֹ
אֵין סִכּוּי אוֹ מִחֲשָׁבָה וְעוֹד אַחַת
אוֹ אֵינְסוֹף אוֹ אוֹלִי אוֹ בְּטֵעוֹת אוֹ
תִּנִּי לִי יָד אוֹ תִשְׁמְרֵי עָלַי אוֹ
קִחֵי אוֹתִי אַתֶּרָה לְכֹל מְקוֹם אוֹ
אַל תִּלְכִּי אַף פַּעַם אוֹ כְּדוֹר
אוֹ עוֹד אֶחָד אוֹ
בְּמִגְרֵשׁ שֶׁל מִי
אוֹ לֹא יִכּוֹל עוֹד
אוֹ תִהְיֶינִי כָּאֵן
אוֹ הַחֲשֵׁךְ אוֹ
סִי דֵי

נדב

וְנִדְב, נִדְב לִי אוֹר גְּדוֹל
בְּלֵב רִחֵב
בְּנֵה לִי בַיִת וְשֵׁתֵל
פְּרָחִים וְגַם אוֹתִי שֵׁתֵל

לפרח בין בתי העיר
אל כרם תימנים לקח אותי
לחיות אתו
החיה אותי
טעמנו יחד כל סוגי החי
פלוש אותי דגים דגים
נקוה ולקק בין עצמותי
התקין לי ארוחות
גמע אותי ימים
גמר אתי לילות
ובעת שהצעתני לחתך
מהאמצע
הותיר את הבשר מדמם
ויותר לא שבע

חמסה (מוקדש לסבתא חדוה שלי, הגיבורה)

סבתא שלי גדלה על מלחמת עולם שנייה
עד שמצאה לה אהבה לשרד אתה חיים
סבתא שלי נלחמה את מלחמת העולם השלישית
קשאבדה את האיש שלה ונתרה לגדל ארבעה
סבתא שלי לא הכנעה במלחמת עולם רביעית
קשבנה לא שב מן הקרב, ובחמשית
נלחמתי אני לנצר בי את כל אלו
בשלום.

סבתא שלי גדלה, אהבה, נלחמה, לא נכנעה,
ואני, אתה, לחיות
את החדוה.

ביד קשה

היָתָה לוֹ יָד אֶמֶת
וְאֲנִי קִבַּלְתִּי אוֹתָהּ עָלַי
וְשָׁנִיָּה מִמִּתְכֶּת
שֶׁהָיָה בָּהּ קוֹל הָרֶךְ שֶׁבְּעוֹלָם
וְפֶה שֶׁשָּׁתַק מִחֲשָׁבוֹת גְּדוֹלוֹת
וְחִבּוּק שֶׁאָמַר כָּל שֶׁהָיָה בְּיָדוֹ לומר

עוד

עלים ניתקים מהוריהם, מענפיהם הרועדים, פורשים כנפיים, מתרסקים אל מדרכות בוציות, גשם כבד יורד, תמיד בזמן הזה של השנה, ולפרקים הוא מתבלבל, ואז גשם כבד עולה, ולא מפסיק לרדת, כלומר לא מפסיק לעלות, אליך, יורד עליך, ואני בוהה אל תקרה, ואמנם היא מקולפת, אבל פספסת את זה. דירות תל אביביות מתפוררות, פלחים פלחים, אפשר לשתות את המיץ, כמו בפרדס שהיינו תופסים אחד גדול ואוכלים ככה, והפנים דביקות, והירוק - ירוק מאד. כאילו דבר לא השתנה, ומשנה לשנה, שש במספר היום, אפילו הגשם פועם בקצב חדש, משנה מצב צבירה, צובר זיכרונות, אותנו.

מצאנו את עצמנו הולכים קדימה ומתקדמים אחורה, כמו שהיה קורה לי כשהייתי מגיעה לבסיס הצבאי, הרגליים מסרבות פקודה ללכת. ערב היה יורד אבל הכול היה מואר כל כך. בניאון הלבן של בתי החולים, ראינו את הצלקות, כרטיסי הברכה הצבעוניים, יצאנו להביט ברעמים, להאזין לברקים, אז עוד היה מותר לקחת את הזמן. חיפוש מתמיד אחר אהבות מכוון אכזבות בעודו מגביר את ששת החושים, ומתעורר הצורך להיזכר מפעם לפעם, שזכינו.

כשהתפוגגת מאיתנו, יכולתי לחשוב רק את הסוף, הקול הלך והתחדד, ולא חלף זמן רב מידי עד שגלים גלים בקצב נשימות הרוח בישרו כי מדובר בהזנקה. שם התחלנו ללכת, במקום שפסקת, באותה נקודה מחוספסת, נקיה, עגולה בטהרתה ורועשת, נקודת ממשק אחת ויחידה, שלי, בין הדף לחוד הנוצה. לפרקים התחוויר לי כי אנחנו בלב ים גועש את כל תכולתו החוצה, והחוף, לעיתים יכול לו ופעמים כבר אין ביכולתו לספוג, מבטחים. התפזרנו מתוך מושב קטן אל רחבי מדינה ועולם, אל טבע ועיר, בין הארץ לשמים, בין המציאות שהכתה בנו, לקרקע שנשמטה. בינך לבין עצמנו, סגורים בין המצולתיים שהחרישו את השקט. צבתות הסרטן הארוך.

החמצת מלחמה נוספת, מנגינה עולה ויורדת ליוותה את הקיץ הבוהר, ואיחדה אותנו במושב הקטן. טילים נשלחו מקצה המגרש, פנדלים מסעירים, לא עוקבת אחרי חיפה, יודעת שהבטחתי, משמרת ירוק בנשמה, מעבר לרצועת החוף הקוסמת לאורכה, זה הרבה לי, בתים, סבבים, ליגות ואלופים, שחיתויות מעייפות אותי. שערים בודדים הובקעו, אך הכרטיס האדום התנוסס מעלינו, צבע הכל, והשוער הטוב ביותר כעת הוא כפת ברזל. הלא היא הכיפה היחידה שהגנה כאן על מישהו, סרוגה אינה מספקת לנו תחת אש. שוב ביקורת, לא התכוונתי.

אתה יודע, כשהלכת לנו, והשמיים חדלו, וכסף התרוקן ממשמעות ואתו האוויר, ישבתי לילות שלמים וגמעתי מקלות לבנים שפיזרו מתוכי עשן שבער בי, כדי להזכיר שלאוויר עוד יש לאן לנוע, שעוד מסתלסלת לה תנועה בתוך הריק המאפיר, ואני ממש זוכרת איך, פתאום אופק על פני תהום. בחור

השחור, השתקפו בוקר אחד ענני נוצה, וידעתי שהרוח חזרה לסגת אל העולם שבו מחוגים מכתביבים שעות וימים, סופרים אותנו שישים, עושים אותנו קשישים, שבעה ימים כלילות, שלוש מאות שישים וחמישה, מזל שהירח מוסיף נופח חדש לספירה, מתמלא ומתרוקן, בהזדהות מוחלטת, מאיר אל אדמת ההולכים בחושך, החיים.

השמנו קצת ממה שאתה זוכר, הייתי רוצה לתרץ את זה בנחת. נתי הצמיחה הר קטן מלפנים, יודעת שהיית נמס מזה, יש לה ילדה, והחלק המטורף ביותר הוא שהיא אמא. דני קמל בעיניי, ומישהו הנמיך לו את הצחוק המעצבן הקולני, מישהו הנמיך לו את השמחה, לדעתי האהבה שתפסה אותו חזק מידי. גדי שלנו, פרח בר, ממוסד עם גברת מבוגרת, לא מרובע, אבל במסגרת, היית משתגע עליו. גבי רוצה להיפטר מהצמיד הצהוב, כבול במועקה, הוא מסביר שהפכנו שמחים פחות. אופק, קוטפת את כל האסורים, ממאנת לזרוע ניצני חיות, ולאח של החבר של גלגול, זה עם הבעיה, עשו ניתוח בלחיים, כדי שיוכל לחייך. אנחנו מחזיקים בתואר ראשון בממתקים שהעברת לנו, אבל האצבעות כבר לא דביקות מספיק כדי לאחות את החבורה מחדש. היינו שבעה. עוד שרים פעם ב.

אתה מבין, נדמה היה שזה סוף הכול, עוד לא ידעתי את כוחה של השמש, מישהו דרך לנו על הנעורים, או לפחות התנגש בהם חזיתית. פצחנו בשנות עשרים מוכות אמת אפלה, שלא היה מזיק לה להתגלות לנו כעבור עוד כמה ספירות ארוכות. ההבנה שעכשיו מתחילים לחיות, ככה, הביאה משב גדול של מה עכשיו. והיום אני אומרת לך, אני קולטת פתאום שעכשיו סוף ההתחלה. עד עכשיו התחלנו להבין שהחיים האלה זה פחד מוות, או כיף חיים, או משהו, עכשיו צריך להתחיל את האמצע. אמצע במקרה של מזל טוב, במדינה היחידה שלא מאחלים בה יומולדת שמח, או איחולים לבבאים, אלא מזל. ומוסיפים- טוב. כי בלי זה אין סיכוי לשרוד כאן, ועם זה, גם הוא קלוש. והאמצע לא מבטיח במיוחד, נדמה כן, אולי עדיף שם בארץ הילדים האבודים. תגיד אתה.

והימים ימי תקוה, תראה, הציפרלקס נמכר כמעט כמו שוקולד, ובכל יום אנחנו מכריזים על דיאטה בשבוע חדש, אבל השבועות מתיישנים. כולם שמאלנים טבעונים, פמיניסטים אקטיביסטים, בשר זה רצח, וארץ אוכלת יושביה. עדיין. דבר לא חזק מהשמש מלבד הדיכאון המסנוור, ומה בדבר המרחק. יום שמוש, הוא המושג שאתה תבעת, זכויותיך רשומות עליו. היא מחממת אותנו ואנחנו טובעים בה, נוטפים. מתאדים לכיוונך. בימים מעוננים חלקית, אתה הולך ומתקרר, רק הצחוק מתגלגל אחורנית, זיכרונות מתקשים בין דפי הספרים, לצד עלי כותרת וכנפי פרפרים צבעוניים.

עוד שנה, בחלומות אתה חד ואני נשמטת מהבנה של אין. אנחנו צועקים חזק אבל לא יוצא קול. אייפון מספר שש כבר הפציע, מתחרה לנו בשנים, אבל התחיל משלוש, משכלל בני אדם, לכדי מלבנים שחורים, לא כמו שידענו להיות בימים ההם. שואפים ונושפים, ורק עשן יוצא. מחזיקים בתארים או מתקדמים לעברם ולא יודעים אף לתאר לעצמנו היכן אנחנו עומדים. והתזמורת קולחת, מנסה בכל כוחי להפריד בין צלילי שיחותנו, לבדיחות שסיפרת, לבין משאלות הלב; טעם של אושר או של פרידה; פנקסי חוויות, חלומות, משימות, גזרי פתקים. שש שנים, נמען מכתביי, נמען מבטיי לשמיים, סופרת כוכבים, משרטטת פניך, אוצרת אותך במצמוץ. והסוף איננו כלה.

קווים

בתום וויכוחים ארוכים בדבר תחנות הרדיו, כשאני כבר מחליפה אותו בנהיגה כי הוא נרדם על ההגה שלוש פעמים וטען שלא ולעולם לא ובכל זאת, שהוציא מדעתי, שלעס מסטיק לא כמו שמתאים לי, ששר שירים שמחים ביום עצוב, בתום כל אלו, הוא עוצר בתום, תמיד באותה נקודה. מבקש, תסתכלו החוצה, אין יותר יפה מזה בעולם, זו טוסקנה, אין בשביל מה לנסוע מכאן, תסתכלו את המרבדים, אומר בעברית לא תקנית שפעם הוציאה גם היא מהדעת. אומר שאין מקום אחר. אותו אחד, שצלח את הכינרת, צעד את הגלבו, וחרש את כל השדות, שקם בוקר אחד וחצה שדות תעופה והלך מהמקום הזה שאין שני לו, כי על האדמה הזו קיבל הכול ואיבד הכול בעת ובעיקר בעונה אחת. אני

מחייכת, זה נכון, אין דבר יפה מכל צבעי העמק, ומהאיש שאומר את זה, שזכה בקביעות בחידון זיהוי צמחים, שטומן בחובו, את כל גידולי ארץ ישראל. אבא שלי. כשנכנסים הוא מצביע על הטרקטור שעומד כמצבה ירוקה בכניסה למושב, הוא מספר בפעם השמונים ושתיים לערך בחיי כמה מדהים היה להוציא רישיון ואיך כל המושב הסתכל וצחק על מי שלא צלח, הוא צלח, כן. ולפני הבית, בית ילדותו, הוא מכריז תמיד, הגענו מולדת.

אנחנו מתייצבים לא מספיק זמן לפני הזמן, והיא כבר ממתנה לנו בחולצה לבנה, מחלקת סיכות, מישהו נדקר תמיד. יש איזה רעב בלתי נשלט כל השנים ברגע הזה, כולם רוצים לאכול משהו, לטרוף, אחד את השני לעיתים. כל אחד חוטף לו גבינה צהובה, והמים שם, אני ואמא אומרות, בטעם אחר, לא יעזור, צלול יותר, הגבינה עם הזיתים טעימה מאי פעם. ממחרים נורא לטקס, מדברים עד שניקטע. כשהסירנה מתגברת, גם אני. איש עוד לא הכריע לאן מנוקזות המחשבות בשישים השניות, שלי לאוזניים שלה, שרק לא יכאב לה מידי כשזה הולך ומתגבר. נו באמת, שוב נגמר. היא עומדת מאחורי, אוחזת במוחני, אני מעין מגן, מעין דוד, כמו זה שהעניקה לי שסיפרה שהיה לו, תמיד על הצוואר. היא לא מרפה ממני, במלוא עדינותה, ואני משלחת לאבא מבטים עקביים, רואה את פניו חתומות, מאיימות להתפקע יום אחד, ואיך העזתי להחליט בשבילו בדרך - עצב מהו, כשהיום הזה שלי רק כי שלו. שולחת אליו יד והוא לוחץ חזק שאדע שאנחנו יחד כאן, ואז זה קורה. זיכרון אחד אוחז באחר, טווה חוטים, מצמיח רגליים, ואין דרך לצאת מהרשת הזו, או שמא רשת ביטחון, אני מזדקקת. זיכרון משתכר מגעגוע, כשנצמד בשבילים הצרים אזהיר אותה לא ליפול, היא תשיב לי שצולחת את הדרך הזו גם בלילה בלי ירח. תכף נהיה אצלה בבית שוב, ים בורקסים, ולקינח-קרים שניט בהפתעה, רק לי היא מרשה, סבתא, ללקק את הקרם, את השניט אני משאירה למבוגרים.

בלילה נצימד כרית אל כרית, היא תבקש שאשן קרובה יותר, נדבר כמו חברות, לא כמו, עד שנעצם. היא תשאל אם אני עצובה, היא - תשאל אותי, היא, ביום שהעצב הוא רק נחלתה. אני אשיב את האמת, שכן, היא תשאל על הלילות ואיך אני ישנה בימים האלו, ותזכיר לי שאנשים צרכים להסתכל קדימה. מינימום עצב, היא כמעט ותדרוש, תזכיר שהיא גאה בי, ואני אעריץ אותה. כשכבר אסתובב אל הקיר היא תבטיח לי שהכול יהיה טוב בעולם, כך היא תאמר, ואני אשאל איך, איך היא מצליחה. לא נירדם לפני שתאמר לי, חד וחלק, נכדה שלי, אנשים לא אוהבים אנשים עצובים. חלומות פז יקרה. את הבוקר אני מכירה בעל פה, כולם מתאוששים במשכנה הצנוע, היא כבר ערה, מארגנת. דודה מיתי נכנסת בווליום בלתי נסבל, מבקשת להעיר את כולם, לעניות דעתי, מבקשת יותר מכל להעיר את המתים. אנחנו שוב מתכוננים, טורפים, נטרפים, אני ממיינת לי בראש סיווגים, בין עצב אחד לעצבים אחרים. צועדים באבנים השחורות. אני מכירה את הטון של הקריין, את מנח החוצצרה לצדו, את הקטע שקוראת הזקנה, שהייתה צעירה יותר נדמה לי, ובאיזה סולם ישירו שהחטיה צומחת שוב. בדיקת מחצית תמיד יישמעו צווחות טווסים וחמורים בנעירתם. ואז נלך. שוב נאכל, שולחן עמוס כל טוב. נבלע הכול, כמה שיותר מהר, כמה שיותר עמוק.

אחרי שהלכנו איש איש לדרכו רציתי לכתוב לו את המכתבים שלא נשלחו, להרכיב יחד את הפאזל שהביא לי, אלף חלקיקים של יחד, של עולם מופלא, לצאת לטיולים שתכננו ברחבי תבל. רציתי לומר לו בסוף - תשמע, הייתי רוצה נורא, אבל אתה אינך עוד. וכמו תפסתי את עצמי-אתה הינך עוד, מה פתאום. הרי הוא כאן, זה זיכרון ולא אובדן, זה הפחד מאובדן הזיכרון. אתה איתי כן? תעקוב. בקרוב מפסיקה לדבר עליו. בצפירה לצד אבא וסבתא אני מתגעגעת מבלי להכיר, אבל אתו אני מכירה בגעגוע. לצד כל מילות יזכור, אני תוהה אם ההוא, שלי, שרק הלך ממני, אבל לא מכאן, יזכור כמה אושר הפחתי בחייו. אבל בין שמות הנופלים, אני חושבת עליך, ומה עליו, מערבבת עולמות, שמו לא לכאן שייך, אתה מסיפור אחר, אבל אתה במחנה שלהם, מבקשת רק צחקוק קטן, ספר איך תצפת עלינו משם, כשפיטר פגש את הוק. איך היית שואל תמיד אם שמעתי תקתוק. אט אט אני שומעת אותו חזק יותר, מפתחת חוש נוסף, גם חול מתקתק בשעון בנופלו נערם על הצד השני. מכירה בעל פה את סדר הקראת החללים, את הבזק הצמרמורת כאשר אחד מהם נושא את שם משפחתי, או להפך, אני את שלו. ואתה, תגיד, מה אתה מתבלבל לי בתוך כל אלו? איך נפלת לי לשם, משם. איך נפלתי אני. לכאן. אובדן פוגש פרידה וחוזר וחוזר חלילה. או חלילה לא חוזר. לא מסבירה, רק

מעדכנת. ואיש שלא ינסה לעמוד ביניהם- נמצא או נעלם, פרידה או אובדן, לאבד זה להפריד, מעקמת מספרים, מאדה את הפיזיקה כאחת- ומודיעה: קוים מקבילים משיקים זה לזה. נפגשים.

בחזור הכבישים יפתחו לטובתנו ושוב תיקח אותי הרוח ללטרף איפה שגירדתי חזק מידי. בדרך הפרוסה מולנו, בשיחה קולחת נצחק לפתע, אחפש אותך בין האוויר, ושוב הבעתה. עושה 'פריז' כמו שלימדו בחוג מחול את הבנות, כשלא רציתי להיות כזאת עדיין, אבל השתוקקתי לרקוד. אם הרגע הזה יאבד לי, מה יהיה לי, אם לא ארקוד כאילו איש לא מסתכל, או כאילו כולם דווקא כן ובכל זאת- אבא מחסל קרמבו בביס ואני רואה את הנייר הזה, צורתו מזדעקת להישאר, כך, מקומרת, אבל המגע חזק ממנה, והוא מקמט לכדי פירור כמעט, וכך אני. לרוב הוא מיישר חזק חזק, מסביר, שכך עשו בילדותם, בזירות, הוא מפרט, רק לא לשרוט, רק לא לקרוע, עדין כל כך, רק לא להישרט. איך נשמרים מפני הקרעים, איך אשמר אותם כפי שהם, שרק לא יתאחו, מבקשת שיהיו תמיד. כמו פרח שייבשתי בין דפים של ספר, שיהיה לי, שיהיה. איך משמרים יופי, איך מקפידים עצבות בצנצנת, אולי כשם שאבא היה מדגים איך ייבשו למזכרת כנפי פרפר, נצרו חופש. האם תוכל צורה לא להשתנות? זה כמו צמה בלילה לאחר מקלחת ושיער שייפרם הופך גלים גלים, והם שוקטים, כמה שעות, וזהו זה. מנסה למצוא קצה חוט השערה, רגע לפני שנשמת מידי, רגע לפני שהכול יחזור לעצמו. איך לצרוב בי את פרח לב הזהב, ויודעת- אפילו שטיח עבות מתאושש משנים שכרע תחת עומס רגליה של ספה כבדה. כוחו של הרגל, וכוחה העל טבעי של התרגלות מחדש. איך אקעקע בגרוני את האימה שאחזה בי עד שלא יכולתי עוד לבלוע, כשעלה שם לאוויר והבטן התפקעה. איך מצלמים נשימה שחונקת, וכיצד אצייר את מה שנוטים לתאר כעצם בגרון, או אתרגם דמעות שדוקרות קנה נשמה, כמו חול שמישהו פיזר לייבש תעלת רוק, והאוויר, אינו עובר עוד. כמו חשופית שתתכלה אם לא תהיה בה די רטיבות ראויה, כך הרבה נחשפתי בפני עצמי.

משרטטת קו בין עכבר העיר לזה של הכפר. לא מתחבר, אני יודעת, אהבת כאן, פשוט וכך. אני רוצה את הירוק הזה בעיניים, לאהוב שציפורים מזכירות לי כיוונים חדשים. שאפשר לשאוף גבוה יותר ולהפסיק לחפש נמוך במאורות, ממכרות, לרעל עכברים. אבל לא מצליחה להתרומם בלי ליפול חזק מידי וגם לא להבין כיצד ציפורים אינן דרוסות על כבישים, ומנין הן יודעות לעוף בזמן, לנתק מגע מן הקרקע. נמשכת לעיר כמו אל אש. להישרף חזק יותר, רק לא להיעלם ברגע של משק כנפיים. כשהלכנו איש איש לדרכו, נשבענו, אני והוא, שלא להרחיק לכת, החלטנו לא לשחות את זה יחד כדי לא להתעייף ולגלות שהאופק עוד לא נגלה לעיננו, והוא - בדיעבד, גם לא אוהב ים. ביקשנו מהלב שהעיר לא תסגור עלינו, כשהשעון הראה אפס אפס: אפס אפס, הגרלנו משאלה, שיישאר מספיק מקום לפרוש ידיים לפחות לכדי חיבוק. מאז נדמה לי כי רק מכוניות כאן עוד נושקות זו לזו, וגם זאת רק בכדי לא להיקנס, לא להיגרר, לא להיבלע. אז מה אתה אומר בעצם? מה עושים מכאן. נעל בלי זוג.

בשובי מתמהמהת, דוחה שיבה הביתה, בין שיטוט לרעהו, הולכת בכיוון המסנוור, מיישרת קו מדויק של אופק, מכוונת את המצלמה ומודדת אור מהשמיים. כשהפוקוס שוב על בני האדם אני לוחצת, חזק. מכניסה לי רגע אל תוך התיקיה. בחשיפת יתר הופכים כולם צלליות שחורות. אנשים בכל הצורות, בכל המנחים - איש קופץ, זורק כדור, רץ, עם כלב, אישה שוכבת, אוכלת ארטיק, מעשנת, קוראת. גבר עצוב, נערה צוחקת, ילד בוכה. דינאמיקות משפחתיות. אנשים אוהבים, מפחדים, בוהים, נעים בקצב, מבקשים להשיל מגופם, עוצמים עיניים, או שוטפים את זה, שורפים, עדיף בלי מקדם הגנה.

ניצן מינץ

*

העֶצֶב הוא איֵבֶר

מולֶדְנוּ אֵתוּ כְּדִי שְׂנוּכֵל לִשְׁחוֹת בְּיָם

וּלְנוֹפֵף לִשְׁמִיּוֹם פֶּעַם אַחֲרוֹנָה

בְּיָדִים שְׂכַמְעֵט וְהִיוּ לְמוֹצוֹת.

נִסָּה לְרַחֵף מֵעַל הָעִיר הַזֹּאת.

*

אֵין כֹּל רַע בְּרִגְלִים

הֵן לֹא הוֹלְכוֹת מֵעֶצְמוֹן

יש מישהו במעלה הדרך
במעלה חוט השדרה
הוא מכון את העין הלאה.
הרגלים יכולות לרחף עקשיו
בלי להרגיש את הלב הכבד
ואת הגעגועים שהבטן מכילה
הרגלים הן לא כלא
והכל קל כמו
נוצה.

*

אנחנו הרכיכות
חוזרים על גחון
למים העכורים של ילדותנו.
אנחנו בעלי המפרקים השבורים
חוזרים הביתה.
אנחנו בעלי העצמות הרכות
והגפים המגידים
עוד כמה צעדים
ואנחנו כבר שם.
אנחנו נמסים על האספלט
אנחנו ונסאות המחשב והמחשבים על גבינו.
אנחנו חדורי מטרה.
מאמץ אחרון
לפני שהשמש שוקעת.

*

עיני השמאלית להקת דגים מבוהלים
נסים על נפושם מדג גדול
עיני השמאלית דג גדול

בֹּרַחַּ מִפְּנֵי לַיִתָּן

עֵינֵי הַשְּׂמַאלִית חוֹר נְשִׂימָה עַל גְּבוֹ

עֵינֵי הַשְּׂמַאלִית חוֹרוֹ הַמְּשׁוֹקַע כְּשֶׁהוּא שְׂרוּעַ עַל חוֹף

בְּשָׂרוֹ מְבוֹתֵר

עֵינֵי הַשְּׂמַאלִית יָדַיִם תּוֹלְשׁוֹת

מֵעַמִּיסוֹת עַל מִשְׁאִיּוֹת בְּשָׂר

עֵינֵי הַשְּׂמַאלִית חוֹף יָם

גְּלִים מְפוֹרְרִים חוֹל

לְעוֹד חוֹל.

*

הָאֶבֶן

הִיא בְּרֵאשׁ.

הָאֶבֶן שֶׁבְּרֵאשׁ

מִזְתִּירָה מֵיָם בְּפֶה

וְאֵת הַדְּגִים הַפּוֹכִים בְּאֶגְמוֹ הַחֲזָה

וּכְשֶׁחֶרֶף בְּפָנָיִם

הֵרֵאשׁ מִסְתַּבֵּר בְּלִהְיוֹת צִיפּוֹרִים

וְכֵן שְׂרוֹת לִי.

*

יּוֹם הַוֹּלָדוֹת לְפָצַע

נִעְשָׂה לוֹ מִסְבָּה

בְּלוֹנִים נִקְשֵׁר לְפָצַע

נֶאֱחַל לוֹ שִׁיגְדֵל

קִרְבָּנוֹת נִקְרִיב לְפָצַע

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ.

קְבוּץ הָאוֹן

רצנו יחפים במדשאה הענקית,

בלילה השבילים העקומים

הטחב הירוק

עגלות הילדים זרוקות בסבך.

ישרתי בדי הקטנות את החולצה,

ממש כמו עכשיו

הבתים מטים לפול

האורות דולקים תמיד.

המזגן שרק בתדר

על הרצפה השכיבו אותי

והתקרה מלאה ראשים

איפה האגרוף של אבא,

איפה האגרוף של אבא הנה.

יקיצה

קשהשחר הפציע

אבי טלטלני.

מות במשפחה

קומי

הצטרפי.

*

בתוך בית החזה של אמא

מקופלים ילדיה,

גבעה קטנה של עורות יבשים.

שדיה כדורים של בשר

נתלים מטה לרצפה.
בחוץ הכלבים הרעבים
חופרים בציפורניים בדלת
מי הראשון לצאת
שואלת הדלת את בית החזה
*

יש אלפי דרבנים שיושבים
ומאות קפודים מחכים שאתעורר.
גם עשרות חזירים פראיים חדי שנים
מציצים בדממה מתוחה מהמקור.
אם אמי היתה רואה זאת היתה באה מהר
אבל אני אני ילד
ואמי בשמלת התכלת
מביטה מן התמונה על המטה.

זיכרון מחמש ועשרים

סבתא שאלה אם ארצה לאכול
אמרתי לה לא
אם ארצה לאכול
אמרתי לה לא.
היא לוחצת על השעון שלה שאומר בקול:
השעה חמש ושבע עשרה דקות
לוחצת על השעון שלה שאומר
השעה חמש ושמונה עשרה דקות
לוחצת על השעון שלה
השעה חמש ותשע עשרה דקות
בשעה טובה
שעה שלמה

ואני לא רעבה

חמש ועשרים

אני לא רעבה.

*

הגוף הזקן מתגמד

הוא פוסע ברגל נפוחה

ברגל דלוקה

הוא הולך וקטן

הוא שב אחורנית.

הגוף הזקן פוסע אל מפשעת האדמה העיפה

הגוף הזקן מתכלה הולך וקטן

ידית הדלת נטויה

ידית הדלת שפויה

הגוף הזקן מתכווץ במטה הגדולה

החזה קורס לכדי ערמת קרשים

הרגלים כמו נרקיסים

מתקפלות אל תוך עצמן

והזקנה צהבה אל מול השמש הלבנה עד אינסוף.

מדונה

קשאני עצובה

אני הולכת לספר שלי

שגזר ממני שער של שנים

וצבע בצבעים של זהב

שיהיה לי איה להתמקח בעולם.

הוא לא מדבר

וגם אני

מוזיקת אייטיז מתנגנת

הוא יודע את כל המלים.

שורובה מרינה

אישה ללא נשיות

אני עולה במדרגות "לא מכאן, הכניסה היא מהצד השני", מכון אותי המאבטח. אני יורדת ועולה מהצד השני, מחייכת ופותרת את התיק לבדיקה.

דלפק קבלה לא מרשים, עלוב, מזכיר דלפק קבלה בהוטל לא יוקרתי. מוציאה את הדיירקט, נפרדת ממאה שקלים נוספים. מכוונים אותי פנימה, פותחת דלת שחורה, צועדת פנימה. אני בפנים.

חלל ענק ובו פזורות ספות ארוכות שחורות, גברים מתרווחים עליהן. אין נשים, קשה לי לנשום, בורחת החוצה.

מעשנת, נושמת, אוויר, לבד.

חוזרת פנימה.

פונה אל גבר שלובש חליפה שחורה מתחתיה חולצה לבנה ועליה עניבה חונקת. נעליים שחורות, אוזנייה באוזן "ערב טוב, יש לי אפשרות לקבל פרטיות במקום?" הוא לוחש משהו באוזנייה ומשום מקום צץ לו תאום שמלווה אותי למעלה. אנחנו עולים במדרגות שכל מדרגה מאותרת באורות נוצצים "המקום הזה שמור לאנשים מיוחדים, את מפורסמת?" הוא שואל. "עדיין לא, אשמח להיות לבד."

אני מרפרפת עם העיניים, מתרגלת לתחושה. לא שמת'י לב לבמה, לא פלא היא כל כך קטנה. אני מסובבת את הראש לצד שמאל ורואה בר, מלצרית מתבוננת בי. אני מסמנת לה שאני רוצה לשתות והיא שולחת את אחת המלצריות.

לאחר כמחצית השעה מכבים את האורות, עובר רחש בין הגברים, מתרגשים.

פותחים את הווילונות, יוצאת בחורה גבוהה, מרשימה, לבוש מלא, נוצת ענקיות קשורות אליה. אחריה יוצאות עוד שישה בנות, כולן מוצגות בשמות במה שלהן, אני מרגישה במיני וגאס. נראה לי לא מזיק אז אני יורדת במדרגות הנוצצות ומתיישבת בין הגברים בשורה הראשונה. זאת אחת ההופעות היפות שראיתי, כוריאוגרפיה, אקרובטיקה, שואו מלא, עירום מלא.

נטשה מורידה את התחתונים ופותחת את הרגליים לשפגט מול הפרצוף שלי. העיניים שלה חלולות, ריקות, אין בהן שמץ מחשבה, קור מקפיא. אני מרימה את היד לבקש עוד וודקה טוניק, אני רוצה להשתחרר, אני רוצה לחוות, לא רוצה לחשוב.

הווילונות נסגרים, אני מסתכלת על השעון, השעה שתיים עשרה וחצי, איפה היא. היא אמורה לצאת עכשיו.

אני מרגישה שמישהו נוגע בי, מרימה את הראש ורואה אותה. לא מזהה אותה, איפור כבד, עקבים שבקושי מחזיקים אותה וכפפה. הכפפה המפורסמת שהביאה אותה לפה, בה היא אמורה לשים את הכסף.

לא שמתי לב אבל יש עוד בערך שלושים בנות כמוה שחגות במיומנות מסביב לגברים.

היא מחבבת אותי מאושר "לא חשבת שתגיעי, תודה." אני עונה לה שבשביל זה יש חברות ומנפנפת את ההתרגשות שלה. היא מלווה אותי לבר ותוך כמה דקות אני שיכורה סופית. מתיישבים לידי כמה בחורים צעירים, כנראה מתחילים איתי. אחד מהם מבקש משיין ריקוד, אבל לפני רגע הוא התחיל איתי. היא מתיישבת עליו אחרי נפנוף בבלונד המפוברק.

היא זזה עליו, הוא נוגע בה, הוא נוגע לה, אני בשירותים.

יוצאת מתא השירותים ואין מקום לזוז, כולן דוברות רוסיית, כולן כל כך גבוהות, כל כך מזויפות.

שירותי נשים מלא מקיר לקיר ואין אישה אחת בו.

אני חוזרת מהשירותים ובדרך תופס אותי גבר נמוך ומכוער "לאן את בורחת", לא עוברת שנייה והגבר עם החליפה מזנק לעברינו, מאוחר מדי. מלוכלכת.

נפרדת ממנה "אבל למה את הולכת, כל הכיף התחיל עכשיו. בואי יש מלא אלכוהול, נעשן חשיש." היא מתחננת. במקום שאין בו גבולות אני מוצאת את הגבולות שלי.

"לילה טוב", אני מחבבת אותה וספק יוצאת ספק בורחת.

במקום מלא גברים לא מצאתי את האישה שבי.

נוזלים

פותחת את הדלת הראשית ומרחוק ברור שמשהו לא כשורה.

הולכת לכיוון הדירה המחולקת ורואה אותו יושב על הרצפה.

אחרי שניות לא מבוטלות הוא מבחין בי ומתרומם לעמוד, בעמידה הכי זקופה הוא מגיע לקצות שערוטי הדורשות טיפול בהול.

"שלום, למה לא הזמנת איש מקצוע שמבין בכיורים? אחרי שלושה חודשים מגיע לי לשטוף כלים בכיור נורמלי ולא בזה של המקלחת."

הוא עונה שהוא מבין ועוד כמה דקות זה יתוקן. הסברתי שטיח נפל מהתקרה וגם דוד החימום דורש הצצה.

אחרי שהבאתי לידיעתו את הנעשה בדירתו התיישבתי על הכורסא וגלגלתי סיגריה. יושבת ומעשנת עשבים ומבלי בושה זורקת לאוויר "לא חם פה?" כמובן שלהציע עזרה לא בא בחשבון, בכל זאת אנחנו באמצע אוגוסט. הוא מיישר אלי מבט וברור שרצונו שאמות ברגע זה ממש. "אפשר כוס מים?" הוא מסתכל עלי "אפשר תמורה לשכר דירה?" לא זזה מהמקום. הוא מתחפר שוב פעם מתחת לכיור וכולו מזיע, הוא מזיע בבית השחי, בגב, בבטן. כל גופו מכוסה זיעה מגעילה שגורמת לי לרצות להקיא, קמתי למזוג חצי כוס מים.

אחרי דקות ארוכות באמצע אוגוסט הוא מכריז בחיוך שתיקן את הכיור וכל שעשה זה להחליף סיפון. אז למה הוא כל כך מזיע אם בסך הכול החליף סיפון.

הוא מזמין אותי לגשת ולבדוק שהכיר עובד, כיביתי את הבדל וקמתי לבדוק. הרמתי את ידי הברז לעוצמה מרבית ושנינו ראינו את המים מתפזרים על הרצפה. "נכון, זה תקין." סיננתי בארסיות האופיינית לי כל כך כשזה מגיע אליו. טוב, נמתין שבוע עד שהמים יתייבשו ונראה מה נעשה.

עוד שבוע להמתין לכיור, התפוצצתי, איבדתי את זה שוב פעם. רעדתי מרוב עצבים ותסכול, צרחתי ואז בכיתי "צאי מהדירה שלי." הוא צרח ופניו החליפו צבעים.

קמתי בבוקר למשמרת ובזמן שלקוח מדבר איתי אני חורשת באינטרנט את יד שתיים.

מצאתי דירה מאחורי הבניין שבו אני עדיין משלמת שכר דירה ובעשר בלילה אחרי משמרת של שתיים עשרה שעות אני הולכת לראות דירה.

הדירה בסדר.

אמרתי לזוג הצעיר שאני רוצה את הדירה ושישלחו אלי למייל את מספר הטלפון של בעל הדירה.

למחרת חתמתי על חוזה חדש.

את המפתח קיבלתי באמצע הלילה 'ומיים אחרי שחתמתי על החוזה, מאותו זוג צעיר, מסתבר שהעצצים עבורם הוא לעישון בלבד.

אני ותוטי, חבר מהלימודים רק מתחילים את טיולינו ביפו בעשר בלילה והבחור מתקשר אלי אומר שאני מוזמנת לבוא עכשיו לקחת את המפתח. מבוגר שוב.

התחננתי שניסע לקחת את המפתח ממש עכשיו כי אני לא יכולה לחכות עוד שנייה אחת. אני לא יכולה לישון עוד לילה אחד בדירה הישנה שלי, התחננתי.

הוא הסכים והתניע את הרכב.

הבנתי משהו נוסף באותו הערב על תל אביב, קל יותר לחפש סיבות לשים קץ לחיים מאשר למצוא חנייה.

חנינו, נכנסנו אל תוך מעלית קטנטנה שגם אחרי שהורדתי עשרים ואחד קילו חששתי שלא תחזיק אותי, איך אנשים מעבירים רהיטים בתוך מעליות כאלו, אולי הזוג עישן אותם. 'צאנו אל גרם מדרגות נוסף ונעמדנו טועים וחוששים אל מול דלת לא בתולה.

בחורה פותחת לנו את הדלת ותוך חמש דקות, אולי פחות, אנחנו מוצאים את עצמינו בישיבה מזרחית מעשנים ג'וינט. הפרח טוב, עד כדי כך טוב שאספתי איתי את החבר שלהם לא למטרת רומן אלא להחלפת נוזלים זריזה.

לפני שיצאנו מדירתם הסברתי באופן ברור ולא משתמע לשתי פנים שאין לי עניין בשינה משותפת ואף התעניינתי אם יש לו איפה לישון בתל אביב. במזמזם קל וידאתי שמתחת למכנסיו אין הפתעה לא נעימה ואחרי שסגרתי את הקצוות עם הזוג יצאנו לדרך. נזכרתי שאפילו מזרן אין בדירה החדשה, חזרנו לדירה הישנה והעברנו ביחד את המזרן. הוא בהחלט היה חמוד בעל שרירים מרשימים הרבה יותר משלי. הזענו, הרמנו, התפקחתי.

צחצחתי את המקלחת והשירותים ונכנסתי להתקלח. 'צאתי מהמקלחת עייפה ומותשת, השעה כבר שלוש לפנות בוקר ומחר ממתין יום ניקיונות מפרך והוא עומד מולי ומצפה לתמורה מלאה. מה שהדליק אותי בו כשהייתי אפופה מעצבן אותי עכשיו. אני לא רוצה לשכב איתו אבל הוא עזר לי עם המזרן והיה חמוד והוא כבר פה, מצופה ממני לתת בתמורה את גופי. הוא עומד מולי בציפייה דרוכה ולי עולה בחילה.

אני מבקשת שילך, הוא מתעצבן.

מתחננת ובתמורה הוא מתחנן לזכותו לפזר את זרעיו הצעירים.

לא רוצה, הוא רוצה.

תלך.

אין לו כסף.

לי יש, פותחת את הארנק ושולפת מאה שקל, לך.

הוא הולך. הלך. נשמתי לרווח.

דפיקה בדלת.

הוא חזר ומתעקש לישון אצלי כי אין לו לאן ללכת. הסתכלתי עליו ולא האמנתי שאדם יכול להתחנן בצורה כזאת ל-ביחד. ריחמתי עליו אבל ריחמתי על עצמי יותר, אני לא יכולה לחלוק את גופי, את מקלטי עם אדם זר לי לחלוטין. לא עובד לי יותר.

שאלתי אם הוא צריך עוד כסף, לא רוצה.

אני סוגרת את הדלת אבל הוא חוסם אותה עם הרגל.

הוא בפנים, בפעם השנייה.

איבדתי את הסבלנות אליו, אל עצמי. "לילה טוב, הגנון יפתח מחר כמתוכנן." הוא שוב פעם הולך ובדרך החוצה זורק לי כדרך אגב "את כלבה רצינית."

רציתי להסביר, או לפחות לתקן, שמדובר באגואיזם ופחות בבעלי חיים אבל עייפתי.

אחרי עשר דקות קיבלתי הודעת התנצלות ארוכה, השבתי שלא יטריד אותי יותר. עצמתי את העיניים,

נרדמתי.

התעוררתי בבוקר והתחלתי לנקות את דיר החזירים שהזוג השאיר, אני מניחה שאין זמן או כוח לנקות כשהיום עובר בין פרח לפרח.

סיימתי לנקות את חדר השינה ונסעתי לשיעור של האוניברסיטה.

מתיישבת מולו, הוא מחייך אלי חיוך של שומר סוד ורק אני יודעת את הסוד. רק אני יודעת שנגעתי בחלציו בהפסקה בשבוע שעבר, רק אני יודעת שהוא נגע באחוריי, רק אני נצמדתי לגופו כל כך קרוב שיכולתי להרגיש את גבריותו צומחת בשילוב עם חיוך. יושבת מולו ומסמיקה, רוצה שוב פעם איתו לבד בבניין חשוך, רוצה שיגע.

אחרי כמה דקות מתחילת השיעור אני רואה אותו נועץ מבט ברגליה של סטודנטית אחרת. אבל אני יושבת מולך בן זונה, המוח שלי צורך.

לוקחת את התיק ונסעתי לדירה החדשה שבה אני מרגישה זרה, בתוך עיר שבה אני מרגישה בבית, בתוך ארץ שאדמותיה ידעו ימים טובים יותר, או כך לפחות אומרים.

נכנסת לדירה ועיניי נופלות על הארגזים עם הספרים שלי, זה לא הבית שלי. על שתי דירות אני משלמת ברגע זה ממש ואין לי מקום לבכות בו.

אני עומדת בפתח של דיר חזירים ופה אני אמורה לבכות.

אין לי כוח לחיות, לנשום, לאהוב, אני רוצה לא להיות וגם לזה אין לי כוח. חור שחור מלווה אותי ובכל דקה מאיים לעטוף אותי, לבלוע אותי לתוכו. ברגע שאכנע לחור לא אראה זריחה, ומתי התעוררתי לראות זריחה. לא אראה שלכת, אני אוהבת לפסוע בתוך השלכת על השדרה ביפו וליצור סיפור חיים ליושבים. שדרה בתוך חושך. לא אשב על הספסל, לא אעשן סיגריה, לא אוכל ליהנות מהאוכל, לא אפגוש בצומת ילד שידבר ללא הפסקה וההורה יקשיב בסבלנות ואני אחייך לעצמי בהנאה. לא אשמע את אמא שלי, אני אוהבת אותה. החושך יבלע אותי, אולי לא הייתי צריכה להרזות, להקל עליו. חושך יהיה ההווה והעתיד.

אני מתה ומטיילת בעולם של חיים וצבעים ועבורי יש רק צבע אחד. כל התחומים בחיים אפורים היום. אין לי לאן לפנות לעזרה כי העזרה נמצאת בתוכי. אני שוברת את הראש אחרי תשובות, או לפחות שאלות, וכלום לא עולה רק ריק וחוסר כוח. אני מביאה את עצמי ללימודים, מחייכת, מפטפטת, נכנסת לשיעורים, משתתפת וחוזרת אל הריק שרק גדל. אני רוצה ללכת לאיבוד, לאיבוד בתוך סקס, בתוך חיות, בתוך החיים. אני רוצה לחיות. לא רוצה למות ולא רוצה להלך בעולם של חיים כשאני נובלת. אני נובלת ואף אחד לא יכול לעזור.

בשעה טובה אני בוכה. על מה יש כל כך לבכות, אין לי כוח לאסוף את עצמי כדי לרצות לחיות. לא רוצה לרצות אלא פשוט לחיות מבלי להטעין את החיים ברצון לחיים.

אמא שלי שואלת מה אעשה אחרי הלימודים ואני רוצה לזעוק "מתי ארצה לחיות?" מה יש אחרי הלימודים? מה כל כך מפחיד אותי שאני שוקעת כדי לא להיות. מה יש בחופש שאני כל כך משתוקקת אליו, מה יש בו שגורם לי לרצות לא להיות.

אומרים לי לזרום ולשחרר אבל מה זה לשחרר, את מה? אני מנסה בעיקר לשחרר את המוח אבל הוא עובד לבד, מבלי שאבקש קופצות מחשבות מטרידות. מה הן מחשבות מטרידות? כל מה שעובר בראש צריך להיות לו מקום אבל גם המוות עובר בראש, יש לו יותר מדי מקום.

מוות, לא להיות. לחדול. אף אחד לא יכיר אותי, לא עשיתי שום דבר כדי לשרוד את המאה הבאה, בקושי הצדקתי את מחר. לא להתעורר. לא לחיות. לא לנשום. להיקבר ולהירקב עם תולעים, על מה יש לי לדבר עם תולעים. למי אוכל להגיד שלא נוח והן מציקות לי. הן יצחקו מהבדיחות שלי, אולי גם הן יחשבו שאני צינית מדי. איך אפשר לקבור נפש בתוך אדמה ועוד לחסות אותה באדמה, שלא תהיה לה סיכוי לצאת. אצטרך ללמוד להסתדר איתן ביום מן הימים. כשאלמד להסתדר איתן לא אדע להסתדר עם בני אדם, הם יפחדו לראות את הגופה שלי וכולם יתרחקו ממני ואשאר לבד בחושך עם תולעים. אצטרך לדבר עם עצמי, על מה יש לי לדבר עם עצמי, הכל כבר נאמר. חבל שאין קורס שמלמד על התקשורת עם תולעים.

סיימתי לבכות, אפילו לבכות כמו שצריך אין לי כוח. אבל לא טוב לי, מה עושה לי טוב, לאן אוכל ללכת עכשיו? ספרים.

ספרים. כן, אבל איפה? סטימצקי. לא, את לא תוותר על עקרונותייך גם ברגע אובדני. לכי להליכה, כן. אבל זה אומר שאת צריכה לעלות לדירה הישנה. לא, אתאבד שם עכשיו. נחזור לספרים.

איפה יש ספרים... חנות ספרים יד שנייה על קינג ג'ורג'. אני גאה בך.

סוגרת את הדלת והולכת לתחנת אוטובוס שנמצאת על שדרות ירושלים ליד הדירות שלי. באוטובוס ניגשת אלי גברת לא כל כך מגונדרת ואומרת משהו מהיר ברוסית ומקנחת בחיך, אני מבינה ששוב פעם הקעקוע מושך אלי את עמי. מחייכת בנחת.

נכנסת אל החנות ומתרסקת אל תוך כיסא מבלי גינונים נלווים, הוא נוח. המוכר בכיסא ממול, למרות שגילו רחוק בכמה עשורים משלי, עדיין גברי. את בסדר? המוח שלי מתעורר, הוא יכול להיות סבא שלך. אבל הוא גברי. לא כל אדם שיש לו איבר מין שונה משלך צריך להכיר את שלך. תתמודדי, את לא רוצה אותו, הוא זקן.

אבל גברי.

הוא זקן.

ספרים, תתרכזי בנשימות.

את מבינה שלא טוב לך עכשיו זין זה לא הפתרון יותר. את חזקה יותר מזה.

אבל...

די!

המוכר שואל מה אני מחפשת "לפעמים למות." אני עונה בכנות מפחידה. "אתם הצעירים. תמתיני עד גיל חמישים ואז תחליטי." למה עד גיל חמישים ולא שמונים, למה הקמצנות הזאת. אני ממתינה להסבר. "מה את מחפשת?" הוא לא ימשיך ולא יסביר למה, אצטרך להמשיך, לחיות ולגלות בעצמי למה. ביקשתי ספרים על פמיניסטיות, אם אחיה עד גיל חמישים לפחות אלמד משהו מחזקות ממני.

אחרי כמה דקות נכנס בחור צעיר, גבוה.

הוא מסתובב אלי, עיניו תמימות, מחילות, אני רוצה להיות בתוך ממש עכשיו.

נעמדתי, מטרה חדשה.

רוצה לשאול לשמו אבל הוא הקדים אותי ושאל איפה נחים הספרים באנגלית. התעכבתי על בחירת המילים "ספרים נחים", אני רוצה להיות ספר. כיוונתי אותו והלכתי אחריו, שאלתי מה בדיוק הוא מחפש, פנטזיה. בית משלי בארץ ישראל גם זאת פנטזיה.

מיכאל, זה הוא שמו והוא מירושלים ואין לו רכב אבל יש לו משקפיים. הוא הבטיח להתקשר אלי.

הוא עומד שם, מול ערימות של ספרים זרים ונובר בשיטתיות, לא פוסח על אף אחד מהם. החדר הקטן הזה, בתוך חנות הקטנה הזאת מלא בספרים בשפה זרה. הם מונחים פה בחוסר סדר, בארץ, ומיכאל נוגע בהם, קורא בהם אז אולי הם כבר לא זרים. אולי אני כבר לא זרה למרות שנולדתי במוסקבה ולמרות שיש לי משפחה שבתוכה אני מרגישה עדיין זרה. מתי הזר הופך למוכר? הרי הילידים נוגעים בי, אני מדברת בשפתם ונוח לי בתוכה, הם חודרים אל גופי ואל נפשי בדיוק כמו שאני חודרת אל גופם ואל נפשם אולי בכל זאת אני כבר לא זרה. לפעמים אני מרגישה אחת מהם ושוכחת את עמי, את מולדתי שהשארתי מאחור לטובת השכלה ועתיד טוב יותר לעצמי. השארתי אותם מאחור, קרעתי את עצמי מהם "תדרכי על השלג כי אולי זאת הפעם האחרונה שתראי שלג", אני זוכרת את המדריכה אומרת לי יומיים לפני שעליתי על הטיסה אל הלא נודע. דרכתי ושימרתי את הרגע בזיכרון מה שלא שימרתי זה את השפה שבה בני עמי משתמשים, את המנהגים ואת התרבות, אף אחד לא אמר לי לשמר. אני זרה במקום שבו אני רוצה להיות שייכת ולבית אני לא יכולה לחזור כי לא שימרתי. הילדים שלי יהיו ילידים ואני תמיד אשאר זרה קצת, ואולי זה בסדר הרי מגיל עשר אני זרה והזרות מוכרת ועוטפת, מייחדת אותי. אני מיוחדת, לפעמים רוצה להיות שייכת ולפעמים אני

באמת שייכת אבל כשאני שייכת אני לא משמרת. עכשיו יש לי קעקוע במקום הכי בולט בגוף בשפתם של בני עמי שנעשה על ידי בן עמי, הוא נבר בעורי וחרט עליו את האותיות ברוסית וזה לא מאפשר לי לשכוח אותם כי הם מגיבים אליו. כשאני שוכחת הם מזכירים לי וזה נעים לי, באותו הרגע בדיוק אני מרגישה שייכת.

מיכאל ממשיך לנבור ואני מתחילה להבין שהנבירה היא חלק מההנאה שלו, זה עושה לו טוב. הוא אוהב לנבור אולי ככה הוא ינבור בתוכי ונגלה ביחד מה לקוי אצלי ונתקן ביחד וביחד נהפוך אותי לשייכת. אבל מה זה ביחד, מה כבר יכול להיות אצלי כל כך לקוי שלא מאפשר לי... לא מאפשר לי מה? אבל אני לא באמת מאפשרת לאף אחד לנבור אז אך הילידים יתקנו אותי, רק אני יכולה לתקן את עצמי. רק אני יכולה להבין מה לקוי בתוכי ורק אני יכולה להבין מה זה ה"מה" הזה.

אני לא יכולה להמשיך לייסר את עצמי כל היום אבל הנה גיליתי משהו נוסף על עצמי, אני לא באמת אהיה שייכת ואני בסדר עם ההבנה הזאת. הנה עוד קצה חוט אל הפתרון, עבודה טובה אנסטסיה. עכשיו אני מרשה לך לנוח, עבדת קשה היום. תשלמי ותצאי מהחנות אל הילידים והזרים ותיני. את יודעת גם ליהנות אז תראי לי איך את יודעת גם לנוח. אני לא בטוחה שאת זה אני יודעת לעשות. בטח שאת יודעת ואת מעולה גם בזה אז תשחררי את המחשבות ותתני ליקום לעזור לך לנוח. תנשמי, תסתכלי על מיכאל, הוא חמוד והוא הבטיח להתקשר. הנה את כבר יותר טוב. אני אוהבת אותך גם כשאת לא בוכה.

שילמתי על שמונה ספרים משומשים ויצאתי מעודדת בחזרה אל רחוב קינג ג'ורג', השמש נעימה, היא רוצה לעזור לי לנוח. פניתי ימינה ופתחתי בצעידיה מתונה לאוזן בר שם המתין לי תותי ואחותו. עברתי דרך חנות למוצרי טיפוח ונזכרתי בקצות שערותי שדורשות טיפול, נכנסתי. המוכר עמד עם הגב אלי וניהל שיחה ערה עם אחת מלקוחותיו ואז הוא הסתובב אלי, אני חושבת שהיו כמה שניות בהן לא נשמתי. עומד מולי ברגע זה ממש גבר הכי יפה, מטופח שראיתי מעודי. מיותר לשאול למיניותו כי עם כל הכבוד למטרוסקסואלים, ומבחינתי אין הרבה כבוד כי אני אוהבת אנשי מערות ובכלל מבלבל אותי הטיפוח המוגזם שגברים אימצו לעצמם, הומואים הם האלוהים לשיק וכל מה שנלווה לזה. עמדתי ובהיתי ולא האמנתי שיקום יכול ליצור יצירה מופלאה כל כך, איפה אני הייתי כשהיקום חילק יופי, בטח בתור למרמור או פסימיות (אולי ריאליות) מה זה משנה בתור שלו לא עמדתי. המוכר שאל למה אני בוהה בו ועניתי "אתה מבין כמה יפה אתה, אתה מושלם, פלא ממש?" הוא הסמיק נורא ואני לא עזבתי כי הפליאה לא עזבה אותי. התקשרתי במיידית לתותי והפצרתי בו לבוא מיד כי אני עומדת מול הבעל העתידי שלו. תותי הגיע ואישר את הפלא והתחיל בריקוד החיזור. מסתבר שהוא באמת מושלם כי הוא לא רק יפה בצורה מכאיבה הוא גם מקצוען ברמה שלא ניתן למצוא ברחוב. עמד, שאל, הסתכל ובסוף המליץ, קניתי את הכול.

ריקוד החיזור לא צלח ויצאנו החוצה ובמי נתקלנו? בעוד הומו חביב ביותר, גם הוא ידיד קרוב. ניסיתי לשדך גם אותו לתותי אבל זה צרח אלי "אין, העיר הזאת מלאה בהומואיות פסיביות ואובססיביות." גם תותי הוא פסיבי אז אין היגיון בשידוך של שתי פסיביות, מההכרות של שנים עם תותי הבנתי שלהומואים קשה יותר בסקס כי אחד על ארבע והשני מזריע, אין אופציה לתנוחה נוספת. המשכנו לאוזן בר.

הזמנתי קפה קר וטוסט שמערכת העיכול שלי סירבה לעכל. ניגש אלינו בחור עם פרחים וגלוייות ושאל אם מישהו רוצה ורד. עניתי שכן וכמה הוא עולה "כמה שאת רוצה." במצבי הכלכלי הייתי רוצה לשמוע את התשובה הזאת גם למחיר העגבניות. הוצאתי עשרה שקלים ועשינו החלפה בין הברזל לטבע, אני קיבלתי את הטבע והוא את הברזל. את הורד נתתי לאחותו, היא הסמיקה ואני נבהלתי שלא תחשוב שאני נמשכת אליה כי היא דו מינית. היא אוהבת גם גברים וגם נשים, כל כך הרבה חופש, כל כך הרבה איברי מין אפשריים ואני תקועה עם בולבולים בלבד. בעבר ניסיתי להרחיב את אהבתי ואת השכלתי גם למין שלי אבל הדיבורים האין סופיים על רגשות התישו אותי והחלטתי

להתמקד על בולבולים. חופש מיני יכול להתקיים בעיני רק כשהרגשות נשארים מחוץ לדלת, אחרת אפשר להשתגע. לא בטוחה שאני פתוחה מינית. פתוחה כן, אבל מינית? לא בטוח.

הבחור עם הוורדים והגלויות הלך ושתי דקות אחר כך תותי קופץ "הוא גנב לי את הטלפון." תותי המסכן, ניתקו אותו מהעולם בין רגע. החלטתנו לצאת בחיפושים אחרי הוורדים, הצעתי את עזרתי, למרות שהיה ברור לי עוד לפני שקמתי שאין סיכוי שנמצא את הוורדים ביום שישי בין כל ההמון שפוקד את תל אביב, אבל לפעמים את הכוונה זוכרים. התחלנו לרוץ לכל הכיוונים ואחרי חצי שעה של חיפושים שבנו אל הטוסט שעדיין מסרב להתעכל. תותי מנותק.

חלף לו שבוע ומיכאל לא התקשר, אולי אבד לו הטלפון ועוד חודש אראה בסטטוס של פייסבוק שעניינים מכילות מחפשות אותי, ואענה שאני זאת שהוא מחפש, ונפתח ברומן סוער שיגמר בחתונה וילדים ואחר כך ב"מגורשת, מגורשת, מגורשת" כמו בסרט "גט" עם רונית אלקבץ. רק שכשיגרשו אותי לא יהיו מצלמות ולא יהיה שיח ציבורי על הגירוש (שלי או של הפליטים) אלא אשאר אני עם ילדים מחולקים.

מיכאל לא התקשר ואף אחד עדיין לא גירש אותי.

ערן אוגמן

עמוק למטה (קטע מתסריט)

ערן וארז אמסלם הם שני אחים שגדלו בעולם הפשע של שכונות העוני בבאר שבע.

ערן הוא האח הצעיר מבין השניים. האחים התייתמו מאימם ומאביהם בגיל צעיר ובעוד שהארז הבכור פנה אל עומק חיי הכנופיות, נלקח ערן הצעיר ואומץ ע"י חבר לנשק מימי הצבא של אביהם וגדל בקיבוץ להבות חביבה.

מרגע זה פנו חיייהם של האחים אל שני כיוונים שונים בתכלית, ארז שקע בחיי הפשע וטיפס כבר בגיל צעיר לעמדה של ראש כנופיית מבריחי סמים בינלאומית, בעוד שערן הצעיר והנבון גדל וזכה בזכות הוריו המאמצים למיטב החינוך, ההשכלה ומורשת הקרב של היחידות המובחרות שבהם שירתו אביו המנוח ואביו המאמץ.

הסיפור שלנו מתחיל עם שחרורו של ערן משירותו הצבאי, כאשר הוא מתבשר שאחיו הבכור עצור בידי המשטרה ועומד בפני הסגרה לארה"ב שם הוא עלול לספוג את עונש המוות.

ערן עומד לצאת לטיול של אחרי הצבא לאוסטרליה ומחליט לבקר את ארז בכלא רמלה לפני הנסיעה.

האחים נפגשים בכלא ושם מבקש ארז מאחיו הצעיר שיעזור לו לאתר שותף ישן שכיום חי באוסטרליה ולקחת ממנו סכום כסף שיעזור במימון ההוצאות המשפטיות.

לאחר מסע שכנועים נאות ערן לבקשתו של אחיו אך הוא אינו יודע שבכך הוא עומד להיכנס אל פרשיית בגידה השזורה בעולם הפשע הבינלאומי, ושבעקבותיו נמצא גם הבלש דורון לזר שרודף את משפחתם במשך שנים.

“Down Under” עמוק למטה

חוץ. יום. רחוב קרלייל מלבורן

ערן (23) בעל מראה ממוצע שיער מעט ארוך ולבוש בג'ינס כחול וחולצה משובצת קצרת שרוולים עומד מחוץ ל'מילק בר של מיקי' ומעשן סיגריה. זה אמצע הבוקר בסנט קילדה שבמלבורן, ברחוב תנועה ערה של כלי רכב והולכי רגל שעסוקים בענייניהם בין שלל החנויות לאורכו של הרחוב. ערן מביט ימינה ושמאלה, סופג את המראות והקולות וחיוך קטן מתפשט על שפתיו. מתוך החנות שמאחוריו יוצאת רנה (31), אוסטרלית עגלגלה בעל שיער בלונדיני אסוף בקוקו קטן. רנה ניגשת אל תא המטען של המכונית שלידם, פותחת אותו ומתיישבת מאחורי ההגה בזמן שערן מכניס לשם את המזוודה שלו.

10 ימים קודם:

פנים. יום. חדר ביקורים.

ליד שולחן יושב ארז (35) לבוש במדי אסיר ומעשן סיגריה. הוא לא מגולח וחובש כיפה. אל החדר נכנסים סוהר וערן (23), חייל לבוש במדי צנחנים. הסוהר מלווה את ערן אל שולחנו של ארז ומסמן לו לשבת.

ארז

תודה לוי.

הסוהר לוי מהנהן ומתרחק מהשניים.

ארז

אז מה ילד? מה קורה? יושבים עליך טוב המדים.

ערן

מה אתה צריך ארז?

ארז

מה? ככה? בלי שלום אחי? בלי מה שלומך? ככה לימדו אותך בצבא? מה קרה לאחוות לוחמים, אה?

ערן

תראה ארז, קיבלתי את ההודעות שלך ובאתי. סבבה? אז דבר כבר.

ארז

ישר לעניין, וואלה. אהבתי.

ערן

אני לא רוצה להיות פה יותר זמן משצריך ואמרתי לך כבר, תפסיק להתקשר לטלפון של הבית אורית ומיכאל משתגעים מזה.

ארז

רוצה לדעת מה שלום אחי הקטן, מה יש?

ערן

אבל אתה מפחיד אותם. אתה מדבר אליהם כאילו הם חייבים לך משהו.

ארז

זה כי הם מעקמים את הפרצוף האשכנזי שלהם כל פעם שהם שומעים אותי, כאילו אני איזה מניאק מהרחוב שעובד אצלם או משהו. הם צריכים לזכור שאתה אח שלי. קוראים לך אמסלם ולא בירנבוים למקרה ששכחת.

ערן

אל תזכיר לי...

ארז

מה זה? מה אמרת? מה יש לך תגיד לי?

ערן

שום דבר.

ארז

תקשיב לי ותקשיב לי טוב עכשיו - קוראים לך ערן אמסלם משיכון ד' באר שבע הבנת?!

אתה אח שלי אם אתה רוצה או לא. זה משפחה, זה דם, זה שם וזה כבוד!

אף פעם אל תתבייש במשפחה שלך!

ערן

כבוד?

משפחה? איזו משפחה? אבא ואח בקבר ואימא שנעלמה השד יודע לאן? או שאולי המשפחה זה

מוטי הגמל, שאקו, אזולאי הפוזל ושאר החברים שלך?

ארז

תסתכל על עצמך ילד. בשביל זה הלכת לקיבוץ? לצנחנים? בשביל לרחם על עצמך?

אשכרה נהיית לי אשכנזי.

3

ערן

אם לדעת מה טוב בשבילי ומה לא זה להיות אשכנזי, אז אני הרבי מלובביץ' טוב?
תראה ארז, אורית ומיכאל הם אנשים טובים, באמת. הם אולי משעממים ולחוצים אבל הם הבית
היחיד שהיה לי בחיים. הם לקחו אותי בגיל עשר בלי לשאול שאלות או להציב תנאים.
הם דואגים לי.

ארז

ומה איתי? אה? אני לא משפחה שלך? לא רציתי שתישאר איתי? אתה רצית ללכת! אז נתתי לך!
בינתיים אני זה שנשאר ברחוב, עם כל החרא.

ערן

טוב, בקיצור, מה העניין? למה קראת לי?

ארז

מתי אתה משתחרר?

ערן

עוד יומיים.

ארז

ראית חדשות בשבועיים האחרונים?

ערן

כן. ראיתי. מה העורך דין שלך אומר?

ארז

הוא עושה מה שאפשר, הוא סוחב אותם לערעורים כמו תותח אבל הוא יקר הכספי הזה ומשפט
הסגרה בינלאומי זה עסק מסובך שלא עוזר להוזיל עלויות.

ערן

אני יודע אבל אני לא יכול לעזור לך.

ארז

הנה, עוד פעם אתה קופץ בלי להקשיב עד הסוף. שמעתי שקנית כרטיס לאוסטרליה.

ערן

מה? איך אתה יודע?

4

הסוהר לוי

יאללה לסיים אמסלם.

ארז

בסדר, עוד שנייה לוי.

ערן

איך אתה יודע? שלחת מישהו לעקוב אחרי?

ארז

עזוב את זה עכשיו, מה שחשוב זה שאתה יכול לעזור לי ולעצמך בשעה עבודה.

ערן

על מה אתה מדבר? אני לא רוצה שום מעורבות בעסקים שלך.

ארז

תקשיב רגע נו, אוסטרליה יקרה ואני בסה"כ רוצה לעזור לך בכסף שתוכל ליהנות כמו שצריך ולא להתכלב כל החיים שלך. אם מסגירים אותי אז לא יודע אם נראה אותך שוב. תן לי לעשות משהו טוב בשבילך.

ערן

מה הקאצי?

ארז

במלבורן יש בחור שעבד איתי בארה"ב, קוראים לו מיקי מימון, הוא חייב לי טובה והרבה כסף. כשתגיע לשם תתקשר לשאקו, הוא יגיד לך איפה למצוא אותו. כשתפגוש אותו תגיד לו שהגיע הזמן לשלם את החוב. הוא ייתן לך 150,000 דולר. קח 50,000 אליך ותשלח לי את השאר זה הכול. אז מה אתה אומר?

ערן

לא יודע. אני לא רוצה להסתבך ולהתלכלך.

ארז

שום לכלוכים ושום סיבוכים. אתה כבר שם, אז תעשה לי את הטובה הקטנה הזאת וככה תעזור לי וגם לעצמך.

5

הסוהר לוי

יאללה אמסלם נגמר, חוזרים לתא.

הסוהר ניגש אל השולחן. ארז מחבק את ערן ונפרד ממנו לשלום. הסוהר וארז יוצאים מהחדר וסוגרים את הדלת מאחוריהם. מאחורי הדלת עומד דורון לזר (45).

דורון

סגור העניין?

ארז

כן. חסר לך שקורה לו משהו.

דורון מצית סיגריה, שואף שאיפה ארוכה, נושף את העשן קרוב לפניו של ארז, מסתובב והולך

ארז

לזר תשמור עליו

לזר!

פנים. משרד מפקד להב 443. יום

שלמה אלימלך (45) יושב ליד שולחנו מעיין בתיקי חקירה. מכשיר הטלפון שליחו משמיע צלצול. שלמה מניח את תיק החקירה שבידו ולוחץ על כפתור הדיבורית.

פקידה

הוא הגיע

שלמה

בסדר, שיכנס. אפשר לקבל שניים קפה בבקשה?

פקידה

אוקי.

אל החדר נכנס דורון לזר בבגדים אזרחיים וסוגר מאחוריו את הדלת.

שלמה

שב דורון.

דורון מתיישב מול שלמה ומתרווח לאחור.

דורון

אני חוזר עכשיו מאילון. אמסלם בעניין.

שלמה

אתה בטוח? ומה עם הילד? האח?

דורון

משתחרר עוד יומיים ונסע.

שלמה

הוא ראה אותך?

דורון

נראה לך?

הכול בשליטה, היית צריך לראות את החרא הקטן על מדים, צנחנים עאלק.

שלמה

החרא הקטן כמו שאתה קורא לו הוא גיבור, חייל מצטיין. הציל שני לוחמים ממוות בטוח לפני שנתיים.

דורון

בסדר שמענו עליו, פעם חתיכת זבל, תמיד חתיכת זבל. את הגדול זיינתי כמו שצריך, גם תורו של הקטן יגיע.

שלמה

שמע דורון, אתה בלש מצוין אבל בנאדם חרא. אנחנו מכירים המון זמן נכון? אז בסדר, אני סובל את השיטות והשיגעונות שלך כי אנחנו חברים ואתה מביא תוצאות. אבל אתה צריך לדעת גם מתי לשתוק ולהתמקד במה שחשוב. הפקידה נכנסת עם מגש שעליו מונחות שתי כוסות קפה שחור. היא מניחה את המגש על השולחן ויוצאת מהחדר.

דורון

אז אנחנו חברים אה? וואלה כבר שכחתי. בטח בגלל שאני ברחוב עם הידיים בחרא ואתה יושב כאן נקי עם כל הפוליטיקות והבורקסים.

7

שלמה

אתה יודע למה אני יושב כאן דורון ולא אתה? כי אף פעם לא ידעת להסתכל על התמונה הגדולה.

אם לא אני אז היית מוצא את עצמך עובד בשביל גרושים באבטחת מוסדות חינוך במקרה הטוב.
אני נותן לך הזדמנות עם המשימה הזאת שיכולה להיות מבצע שיתוף הפעולה הבינלאומי הגדול
ביותר בהיסטוריה של משטרת ישראל, ואתה במקום להגיד תודה עושה פרצופים ומתרכז בשטויות.

דורון

אתה עושה לי טובה? לך תזדיין ותדחוף את המשימה הזאת לתחת בסדר?
דורון קם ממקומו, מסתובב ופונה אל הדלת. שלמה קם ממקומו ופונה אליו.

שלמה

דורון!

דורון עוצר ומסתובב אל שלמה.

שלמה

תקשיב לי טוב עכשיו: אם אתה יוצא מכאן ככה אז אתה יכול להשאיר את הנשק ותעודת השוטר
אצלי. ואז נראה אותך משלם מזונות להילה.

דורון

מה אתה רוצה?

שלמה

שתיקח את עצמך בידיים כבר. נכון, התגייסנו ביחד ועכשיו אני המפקד שלך.
מה לעשות? זאת לא אשמתי ברור? אני מנסה לעזור לך כי כמו שאמרתי אתה הבלש הכי טוב שיש
לי ויש לך עבר עם האמסלמים אז אל תדפוק את זה!

דורון

בסדר. אני יכול ללכת?

שלמה

הכרטיס טיסה שלך נמצא בחוץ אצל מאיה, אני רוצה עדכונים שוטפים, ודיר באלק על הילד.
תזכור את התמונה הגדולה.